

АМАНДА КУИК КОМПАЊОНКАТА

Превод от английски: Светлана Павлова, 2010

chitanka.info

ПРЕДИСЛОВИЕ

АРТЪР

Артър Ланкастър, граф Сейнт Мерин, седеше пред пращящия огън в клуба, пиеше превъзходно порто и четеше вестник, когато разбра, че годеницата му е избягала с друг мъж.

— Казаха ми, че младият Бърнли стигнал до прозореца на стаята на госпожица Джулиана по стълба и ѝ помогнал да се качи в каретата. — Бенет Флеминг отпусна здравето си тяло в един стол срещу Артър и посегна към неговата бутилка порто. — Бащата на Джулиана веднага тръгнал след тях. Запътили се на север според всеобщото мнение. Без съмнение каретата е стара и бавна.

В стаята настъпи тежка тишина. Не шумолеше хартия, не подрънкваха чаши. Беше почти полунощ и клубът бе пълен с хора. Всички сякаш замръзнаха по столовете, наострили уши, за да чуят разговора, който се водеше пред камината.

Графът въздъхна, сгъна вестника, сложи го настрана и отпи от портото си. Погледна през прозореца, в който плющеше силен дъжд.

— Ще са големи късметлии, ако успеят да изминат километър-два в тази буря — каза той.

Както всичко, което изрече тази вечер, и тази забележка стана част от легендата за Сейнт Мерин... „Толкова е коравосърдечен, че когато разбрал, че годеницата му избягала с друг мъж, само отбелязал, че времето е влажно и дъждовно.“

Бенет набързо отпи от портото и също погледна към прозореца.

— Младият Бърнли и госпожица Джулиана пътуват с отлична, стабилна карета и силни, отпочинали коне. — Той се прокашля, за да прочисти гърлото си. — Съмнявам се, че бащата на дамата ще ги настигне, но сам човек, който язди бърз кон, може и да успее.

Тишината бе просмукана от очакване и надежда. Граф Сейнт Мерин определено бе сам и не бе тайна, че в конюшните му има първокласни коне. Всички с нетърпение очакваха да видят дали графът ще реши да последва бегълците.

Артър стана бавно и взе преполовената бутилка порто.

— Знаеш ли, Бенет, тази вечер ме е налегнала ужасна скука. Ще отида да видя дали в залата за покер не е по-интересно.

Приятелят му вдигна вежди.

— Ти никога не играеш комар. Безброй пъти съм те чувал да казваш, че е неразумно и безсмислено да залагаш пари на зарове или на карти.

— Тази вечер се чувствам изключителен късметлия. — Сейнт Мерин тръгна към залата за покер.

— Дявол да го вземе — промърмори Бенет.

Грозноватото му лице се сбръчка от притеснение и безпокойство. Той стана, взе чашата си с порто и забърза, за да настигне графа.

— Знаеш ли — изрече Артър по средата на необичайно притихналата зала, — смятам, че допуснах грешка, като помолих Греъм за ръката на дъщеря му.

— Така ли? — Бенет го погледна смутено, сякаш търсеше признаци на треска у приятеля си.

— Да. Следващия път, когато реша да си търся съпруга, ще подхожда много по-разумно, както подхождам към инвестициите си.

Бенет направи гримаса, осъзнавайки, че хората наоколо са наострили уши и слушат всяка дума на графа.

— Как, по дяволите, възнамеряваш да приложиш разум и логика в намирането на съпруга?

— Осъзнах, че качествата, които човек би изисквал от една съпруга, са почти същите като онези, които очаква от компаньонка.

Бенет, който току-що беше отпил от виното, се задави и се закашля.

— Компаньонка ли?

— Помисли малко. — Чу се тракане, понеже Артър докосна чашата с бутилката вино. — Идеалната компаньонка е добре възпитана, добре образована дама с безупречна репутация, здрави нерви, смирена и скромна и в поведението, и в начина си на обличане. Не са ли това качествата, с които би описал идеалната съпруга?

— Компаньонката по природа е бедна и сама на този свят.

— Разбира се, че е бедна и без никакви средства — сви рамене Артър. — Защо иначе би кандидатствала за тази непрестижна работа?

— Повечето мъже биха предпочели съпруга, която ще им донесе богатство или имоти — отбеляза приятелят му.

— Ето къде е моето голямо предимство, нали? — Графът спря до вратата на залата за покер и огледа пълните с играчи маси. — Откровено казано, аз съм много богат и всеки ден забогатявам все повече и повече. Не ми трябва богатата съпруга.

Приятелят му спря до него и с неохота призна, че е прав:

— Така е.

— Едно от най-хубавите неща в една компаньонка е бедността ѝ — продължи Артър. — Благодарна е на каквато и да е работа, нали разбираш?

— Хм, не съм се замислял за това. — Бенет отново отпи от портото и бавно остави чашата. — Мисля, че започвам да схващам какво искаш да кажеш.

— За разлика от финансово подсигурените романтични млади дами, чието мнение за любовта е било изопачено от Байрон и романите на издателство „Минерва Прес“, на компаньонките им се налага да бъдат далеч по-практични. Разбрали са, и то по трудния начин, колко суров може да бъде животът.

— Така си е.

— От това следва, че компаньонката, която ти описах, не би извършила нещо, което би ѝ коствало работата. Човек не би очаквал например от подобна жена да избяга с друг мъж малко преди сватбата.

— Трябва да призная, че думите ти не са лишени от смисъл — свъси вежди Бенет. — Но как човек да си намери съпруга, която притежава качествата на компаньонка?

— Флеминг, разочароваш ме. Отговорът на този въпрос е очевиден. Ако искаш да си избереш точно такава съпруга, естествено е да отидеш в някоя агенция. Ще имаш възможност да разговаряш с различни кандидатки и да избереш една от тях.

Бенет примигна.

— Агенция ли?

— Как би могъл да сгрешиш? — кимна сам на себе си Артър. — Трябваше да се сетя за това преди няколко месеца. Само си помисли колко неприятности щях да си спестя.

— А, ами...

— Извинявай, но мисля, че на масата в ъгъла се освободи едно място за покер.

— Ще се играе на едро, ще се залагат големи пари — предупреди го приятелят му. — Сигурен ли си...

Артър вече не го слушаше. Той прекоси стаята и седна на масата за покер.

Когато стана от масата няколко часа по-късно, беше с няколко хиляди лири по-богат. Фактът, че графът бе нарушил желязното си правило да не залага и тази вечер бе играл и бе спечелил много пари, добави още един щрих към легендата за Сейнт Мерин.

Тъкмо започваше да се развиделява, бе облачно и ръмеше, когато Артър си тръгна от клуба. Качи се в каретата си, която го закара в голямата мрачна къща на Рейн стрийт.

В десет и половина на сутринта един възрастен иконом го събуди и му съобщи, че бащата на годеницата му е намерил дъщеря си в странноприемница, където била отседнала в една стая с красивия си млад приятел. Едно-единствено нещо можеше да запази репутацията на дамата. Побеснелият от яд баща бе наредил двамата да се оженят незабавно.

Артър учтиво благодари на икономата за новината, обърна се към стената и отново заспа.

УВОД ЕЛИНОР

Елинор Лодж научи за смъртта на пастрока си от двамата мъже, които щяха да вземат абсолютно всичко, което притежаваше, защото той бе направил губеща бизнес инвестиция. Те почукаха на вратата ѝ в три часа следобед.

— Самюел Джоунс почина от мозъчен удар, когато разбра, че е загубил всичките пари, които бе инвестирал в минен проект — информира я без капка състрадание единият мъж от Лондон.

— Къщата, всичко в нея, както и прилежащата земя от тук до реката вече ни принадлежи — заяви вторият кредитор, размахвайки документи, върху които фигурираше подписът на Самюел Джоунс.

Първият мъж погледна златното пръстенче, което Елинор носеше на малкото си пръстче.

— Починалият включи бижутата ви, както и личните ви вещи, с изключение единствено на дрехите, в списъка на вещите за допълнителна гаранция срещу заема, който взе от нас.

Вторият кредитор посочи с палец едър индивид, който стоеше зад тях, малко встрани.

— Това е господин Хътчинс. Наехме го от Боу стрийт. Тук е, за да сме сигурни, че няма да вземете нещо ценно от къщата.

Едрият мъж с прошарени коси, който придружаваше кредиторите на Самюел Джоунс, наблюдаваше внимателно със строгия си поглед. Притежаваше знака на „Частните съдия-изпълнители от Боу стрийт“ — палка.

Елинор се изправи пред тримата мъже със съзнанието, че икономката и прислужницата обикалят притеснени из предния салон зад нея. Помисли си и за момчетата, които се грижеха за конете в конюшните, за хората, които работеха в градините и фермата. Знаеше, че не може да направи почти нищо, за да ги защити. Единствената ѝ надежда бе да се опита да убеди кредиторите, че ще е глупаво от тяхна страна да освободят персонала.

— Предполагам, знаете, че имението е доста печелившо — каза тя.

— Да, госпожице Лодж. — Първият кредитор се поклащаше на токовете на обувките си, доста доволен. — Самюел Джоунс беше ясен по този въпрос.

Вторият мъж огледа добре поддържания имот със странно очакване.

— Много хубава ферма.

— Сигурно осъзнавате, че фермата е печеливша само защото хората, които работят тук и поддържат къщата, са висококвалифицирани. Невъзможно е да ги замените с други. Ако уволните дори и един от тях, ви гарантирам, че реколтата ще е много слаба, а къщата ще се обезцени само за няколко месеца.

Двамата кредитори се спогледаха и свиха вежди. Очевидно не бяха мислили за прислугата и работниците. Прошарените вежди на съдия-изпълнителя се извиха нагоре при тези думи. На лицето му се появи странно изражение. Но той нищо не каза. „Защо ли да го прави?“ — помисли си тя. Финансовата страна на сделката не го засягаше.

Двамата кредитори се разбраха само с поглед. Първият се прокашля.

— Персоналът ви ще запази работата си — каза той. — Вече уредихме продажбата на имението и новият собственик ни увери, че всичко ще си остане постарому.

— С изключение на вас, разбира се, госпожице Лодж — дълбокомислено поклати глава вторият кредитор. — Новият собственик не се нуждае от вас.

Елинор си отдъхна. Хората, които работеха за нея, бяха спасени. Сега вече можеше да помисли и за своето бъдеще.

— Надявам се, че ще ми дадете малко време, за да събера багажа си — хладно каза тя.

Кредиторите не доловиха презрението, което се прокрадна в гласа ѝ. Единият извади часовник от джоба си.

— Разполагате с трийсет минути, госпожице Лодж. — Той кимна на едрия мъжага от Боу стрийт.

— Господин Хътчинс ще ви придружава, докато събирате багажа си, за да не откраднете среброто. Когато сте готова да си тръгнете,

някой от фермерите ще ви закара до селото и ще ви остави в странноприемницата. Какво ще правите оттам нататък си е ваша работа.

Елинор се обърна с достойнство, доколкото ѝ бе останало, изправи се пред разплаканата икономка и обърканата и разстроена прислужница.

Самата тя бе объркана и замаяна от нещастieto, което я бе сполетяло, но знаеше, че трябва да запази самообладание пред двете жени. Усмихна им се, за да им вдъхне малко увереност.

— Успокойте се — бързо каза тя. — Както чухте, оставате на сегашната си работа. Мъжете също ще запазят работата си.

Икономката и прислужницата престанаха да плачат и свалиха кърпичките от лицата си. И двете си отдъхнаха с облекчение.

— Благодаря ви, госпожице Елинор — прошепна икономката.

Младата жена я потупа по рамото и бързо тръгна към стълбището. Опита се да не обръща внимание на съдия-изпълнителя, който я следваше по петите.

Хътчинс влезе в преддверието на спалнята ѝ и я наблюдаваше, докато тя измъкваше голям куфар изпод леглото.

Запита се какво ли би казал, ако му признаеше, че е единственият мъж, който някога е влизал в спалнята ѝ.

— Това е куфарът на баба ми — вместо това каза тя, отваряйки капака, за да покаже, че е празен. — Тя бе актриса. Артистичното ѝ име бе Агата Найт. Когато се омъжила за дядо, семейството ѝ било възмутено. Такъв скандал. Прадядо и прабаба накрая били принудени да приемат положението. Знаете как стоят нещата в едно семейство.

Мъжът изсумтя. Или не познаваше отношенията в едно семейство, или намираще личната ѝ история за изключително глупава и скучна. Подозираше, че е по-скоро второто.

Въпреки че Хътчинс не бе приказлив, тя не спираше да бърбори, докато вадеше дрехите си от гардероба. Целта ѝ бе да го разсейва. Не искаше да разгледа стария куфар.

— Горката ми майка беше огорчена и се срамуваше, че майка ѝ е излизала на сцената. През целия си живот се опитваше да превъзмогне скандалната кариера на баба.

Мъжът погледна часовника си.

— Остават ви още десет минути.

— Благодаря ви, господин Хътчинс — усмихна му се ледено тя.
— Много ми помогнахте.

Съдия-изпълнителят се оказа имунизиран срещу сарказъм. Явно бе подложен на големи дози от него по време на изпълнението на служебните си задължения.

Елинор отвори едно чекмедже и извади сгънато и прилежно подредено бельо.

— По-добре не гледайте, сър.

Той прояви благоприличие и отмести поглед от долните ризи и нощниците ѝ. Но когато тя посегна към малкия часовник на нощното шкафче, присви тънката си уста.

— Не можете да вземете нищо друго, освен дрехите си, госпожице Лодж — поклати глава.

— Да, разбира се. — Край с опитите да си вземе часовника. Жалко. Можеше да вземе някоя и друга лира, ако го занесеше в заложна къща. — Как можах да забравя?

Блъсна капака на куфара и бързо го заключи. Изпита облекчение. Съдия-изпълнителят не бе проявил никакъв интерес към стария театрален куфар на баба ѝ.

— Казвали са ми, че много приличам на нея, когато е била на моите години — продължи да бърби тя.

— На коя, госпожице Лодж?

— На баба ми, актрисата.

— Така ли? — сви рамене Хътчинс. — Готова ли сте?

— Да. Ще го свалите ли долу?

— Да, мадам.

Мъжът вдигна куфара и го свали в предния салон. Изнесе го навън и го натовари на каруцата, която чакаше пред вратата.

Единият от кредиторите застана на пътя на Елинор, която вървеше след Хътчинс.

— Пръстенчето на ръката ви, ако обичате, госпожице Лодж — рязко каза той.

— Разбира си.

С отмерени движения тя свали пръстена и го пусне на земята точно когато кредиторът посегна да го вземе. Златната халкичка подскочи на пода.

— По дяволите. — Досадният дребен мъж се наведе, за да вдигне пръстенчето.

Докато бе привел гръб в някакво смешно подобие на поклон, Елинор мина покрай него и слезе по стълбите. Агата Найт винаги бе подчертавала, че ефектното напускане на сцената е изключително важно.

Хътчинс, който изведнъж стана мил и любезен, ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се качи и да седне на дървената пейка в каруцата.

— Благодаря ви, сър — прошепна тя. Настани се с грацията и самоувереността, с която би се качила в луксозна карета.

В погледа на съдия-изпълнителя проблеснаха възхищение и уважение.

— Желая ви късмет, госпожице Лодж. — Той огледа задната част на каруцата, където се намираше големият куфар. — Споменах ли ви, че на младини чичо ми е пътувал с театрална трупа?

Тя замръзна на място.

— Не, не сте.

— Имаше същия куфар като вашия. Твърдеше, че е много удобен. Каза ми, че винаги държи някои неща от първа необходимост в него, в случай че му се наложи спешно да замине от града.

Тя преглътна.

— И баба ми ми даваше същия съвет.

— Предполагам, че сте се вслушали в него, госпожице Лодж?

— Да, господин Хътчинс, вслушах се в него.

— Ще се справите, госпожице Лодж. Умна сте, притежавате силен дух. — Той ѝ намигна, докосна шапката с върха на пръстите си и се върна при кредиторите, които го бяха наели.

Елинор си пое дълбоко въздух. После рязко разтвори слънчобрана си и го вдигна високо, сякаш е ярко бойно знаме. Каруцата потегли.

Не се обърна назад, за да погледне къщата, в която се бе родила и в която бе живяла през целия си живот.

Смъртта на пастрока ѝ не я изненада и тя не скърбеше особено много за него. Бе шестнайсетгодишна, когато Самюел Джоунс се ожени за майка ѝ. Рядко идваше тук, в провинцията, предпочиташе Лондон и непрекъснатите си планове за инвестиции. След смъртта на майка ѝ преди три години той вече не се появяваше тук.

Това положение устройваше Елинор. Тя не обичаше Джоунс и бе доволна, че не го вижда. Но това беше, преди да открие, че адвокатът му е успял да прехвърли на негово име наследството от баба й, което включваше къщата и имотите около нея.

А сега всичко бе загубено.

Е, не съвсем всичко, помисли си тя с мрачно задоволство. Кредиторите на Самюел Джоунс не знаеха за златната брошка с перли в комплект с обици от баба й, скрити в двойното дъно на стария куфар.

Агата Найт й бе дала бижутата веднага след като майка й се омъжи за Самюел Джоунс. Беше й ги подарила тайно и й бе наредила да ги скрие в куфара и да не казва на никого за тях, дори и на майка си. Очевидно мнението на баба й за Джоунс се бе оказало вярно.

Двамата кредитори не знаеха и за двайсетте паунда в банкноти, които също бяха скрити в куфара. Задели парите от продажбата на реколтата и ги пъкна при бижутата, щом разбра, че Джоунс ще вземе всичките пари до последната лира, за да ги инвестира в минен проект.

„Станалото — станало“ — помисли си тя. Трябваше да гледа напред и да мисли за бъдещето си. Бе изгубила богатството си, късметът й бе изневерил, но поне не бе съвсем сама на този свят. Бе сгодена и й предстоеше да се омъжи за прекрасен мъж. Бе сигурна, че щом Джеръми Клайд научи за бедата, която я е сполетяла, веднага ще дойде при нея. Без съмнение щеше да настоява да се оженят по-рано от определената дата.

Да, помисли си тя, след месец-два тази ужасна случка щеше да бъде забравена. Щеше да е омъжена, с нов дом, който да управлява. Тази идея доста повдигна духа й и я окуражи.

Ако имаше нещо, което вършеше добре, то това бе да организира и контролира прислугата и работниците в домакинството и фермата. Можеше да се справи с всичко, от уреждането на изгодна продажба на зърното, до водене на счетоводството, ремонта на къщите в имението, наемането на прислуга и работници, както и приготвянето на лечебни отвари в стаята за дестилация на алкохол.

Щеше да е отлична съпруга на Джеръми.

* * *

Джеръми Клайд влезе с коня си в двора на странноприемницата късно вечерта. Елинор тъкмо обясняваше на съпругата на съдържателя на странноприемницата, че държи чаршафите на леглото ѝ да са току-що изпрани и изгладени.

Когато погледна през прозореца и видя кой е пристигнал, тя замълча и хукна надолу по стълбите.

Хвърли се в обятията на Джеръми.

— Скъпа. — Той я прегърна бързо и после внимателно я отдели от себе си. На красивото му лице се бяха появили бръчки от тревога. — Дойдох, щом чух новината. Какъв ужас! Кредиторите на пастрока ти наистина ли взеха всичко? Къщата? Цялото имущество?

Тя въздъхна.

— Опасявам се, че да.

— Това е голям удар за теб, скъпа. Не знам какво да кажа.

Но всъщност щеше да ѝ каже нещо много важно. Известно време увърта, но накрая заяви, че сърцето му се къса, но наистина няма друг избор.

Ставаше дума за следното. Поради факта, че са я лишили от наследство, той бил принуден незабавно да развали годежа.

После се качи на коня си и си тръгна така бързо, както бе пристигнал.

Елинор се качи в малката си стаичка и си поръча бутилка от най-евтиното вино в странноприемницата. Когато ѝ го донесоха, заключи вратата, запали свещ и напълни чаша.

Седя там дълго време, вираше се през прозореца в тъмната нощ, пиеше вино и правеше планове за бъдещето си. Сега наистина бе съвсем сама на този свят. Тази мисъл я объркваше и плашеше. Нейният подреден, добре организиран живот се бе преобърнал.

Само преди няколко часа бъдещето ѝ изглеждаше ясно и блестящо. Джеръми планираше да се нанесе в нейната къща след сватбата. Тя бе доволна от перспективата да бъде негова съпруга, представяше си как управлява домакинството и фермата, как отглежда и възпитава децата им. Сега всички тези мечти се бяха изпарили, бяха се спускали като сапунен мехур.

Късно през нощта, след като бе изпила почти цялата бутилка вино, ѝ хрумна, че сега е свободна, както не е била през целия си живот. За първи път нямаше ангажимент към никого. Нито арендатори,

нито прислуга зависеха от нея. Никой не се нуждаеше от нея. Нямаше корени, нямаше роднини, нямаше дом.

На никого не му пукаше дали ще пропадне, дали ще замеси името Лодж в някой голям скандал, както бе направила баба ѝ навремето.

Предоставяше ѝ се възможността да започне нов живот.

На разсъмване започна да си представя съвсем различния си живот.

Щеше да се отърве от ограниченията, които те задушават, когато живееш в малко селце, щеше сама да управлява имотите и парите си.

Можеше да прави неща, които не би могла да направи преди. Можеше дори да опита от онези неповторими „възбуждащи удоволствия“, за които баба ѝ твърдеше, че могат да бъдат открити само в обятията на подходящия мъж.

Но тя нямаше да плати цената, която повечето жени като нея плащат, за да познаят тези удоволствия. Нямаше да ѝ се налага да се омъжи. Все пак нямаше на кого да му пука дори и да опетни доброто си име.

Да, новият ѝ живот наистина щеше да е невероятен.

Трябваше само да намери начин да плати за него.

ПЪРВА ГЛАВА

Ужасното, бледо като на мъртвец лице изникна изведнъж от непрогледния мрак като някакъв сатанински пазач, поставен, за да пази забранени тайни, фенерът хвърляше страховита светлина върху каменното му лице, вперило поглед в нищото.

Мъжът в малката лодка изкрещя, когато видя чудовището, но нямаше кой да го чуе.

Викът отекна в старите каменни стени, които го ограждаха като коридор от безкраен мрак. Шокът от изненадата наруши равновесието му. Олюля се и малката лодка се разклати върху тъмните води на реката.

Сърцето му щеше да се пръсне. Внезапно го обля студена пот. Спря да диша. Инстинктивно се вкопчи в дългия прът, с който управляваше лодката по бавния поток, и се опита да запази равновесие. За щастие краят на пръта се опираше стабилно на дъното на реката, уравнивсявайки лодката.

Отново настана зловеща тишина. Той си пое дъх. Впери поглед в главата, малко по-голяма от човешка, ръцете му трепереха.

Беше една от малкото древни статуи, пръснати като разчленени човешки тела по брега на подземната река. Шлемът на тази подсказваше, че е на Минерва. По време на странното си пътешествие беше виждал и други такива статуи, но тази определено го уплаши най-много. Приличаше на глава, захвърлена небрежно в калта край реката.

Той отново потръпна, още по-здраво стисна пръта и оттласна лодката с всички сили. Ядоса се от начина, по който реагира на статуята. Какво му ставаше? Не можеше да си позволи толкова лесно да губи самообладание.

Предстоеше му да извърши много важни дела.

Малката лодка бързо премина покрай мраморната глава. Лодката отново зави по реката, фенерът освети един от ниските, тесни мостове, които свързваха двата бряга на реката на няколко места. Те не водеха

до никъде, свършваха в стената на тунела, който ограждаше реката. Мъжът леко се наведе, за да не удари главата си.

Когато напълно се съвзе от ужаса, който бе изпитал, усети вълнение. Беше точно както предшественикът му го бе описал в дневника си. Загубената река наистина съществуваше, лъкатушеше под града и представляваше воден път, скрит и забравен от векове.

Според автора на дневника, римляните, които не пропускали случай да осъществят някой инженерен проект, първи оградили реката, за да я обуздаят и да застроят терена над нея. На светлината на фенера се виждаха доказателства от строежите им. На някои места подземният тунел, през който минаваше реката, бе сводест в средновековен стил.

Обузданата река със сигурност е служела за мръсен канал на големия град отгоре, носейки дъждовната вода и отточните води към Темза. Миришеше отвратително. Това място, потънало във вечен мрак, бе толкова тихо, че чуваше как плъховете и други гадинки топуркаха по тесния бряг.

„Мъничко остана“ — помисли си той. Ако посоката, отбелязана в дневника, бе вярна, скоро щеше да стигне до каменната крипта, която показваше входа на тайната подземна лаборатория на професора. Надяваше се от все сърце да намери странната машина там, където е била оставена преди толкова време.

Този, който е идвал тук преди него, е трябвало да се откаже от грандиозния проект, защото не бе разгадал последната голяма загадка, описана в древното съчинение за скъпоценните камъни. Но човекът в лодката беше сигурен, че е успял там, където предшественикът му се беше провалил. Той беше дешифрирал указанията на стария алхимик. Беше сигурен, че ще довърши задачата, с която се беше захванал.

Ако имаше късмет да намери устройството, трябваше да набави липсващите скъпоценни камъни и да се отърве от двамата старци, които знаеха тайните от миналото. Не смяташе, че това ще бъде особен проблем за него.

Информацията беше ключът към успеха, а той знаеше много добре откъде и как да си я набави. Движеше се из висшето общество и имаше връзки в тези среди, които щяха да са му от полза. Освен това смяташе да прекара голяма част от времето си в бардаците и публичните домове, в които аристократите търсеха неприлични

удоволствия. Беше открил, че подобни места са истински океани от слухове, мълви и клюки.

Само един човек на този свят знаеше какво възнамерява да направи, но тя нямаше да е заплаха за него. Голямата ѝ слабост беше любовта ѝ към него. Винаги беше използвал обичта и привързаността ѝ, за да я манипулира.

Не, ако тази вечер откриеше съоръжението, нищо нямаше да го спре да изпълни онова, което му беше предопределено от съдбата.

Бяха нарекли предшественика му луд, побъркан и бяха отказали да признаят, че е гений. Но този път нещата щяха да се развият по съвсем различен начин.

Когато завършеше опасната, сееща смърт машина и демонстрираше огромната ѝ разрушителна сила, цяла Англия, всъщност цяла Европа, щеше да е принудена да поздрави и да приеме втория Нютон в техните среди.

ВТОРА ГЛАВА

„Тази не става. Прекалено срамежлива е. Прекалено кротка и покорна.“

Артър изгледа как вратата се затваря зад жената, с която току-що беше разговарял.

— Мисля, че бях ясен. Имам нужда от дама с характер и излъчване. Не търся типичната компаньонка. Доведете ми друга кандидатка.

Госпожа Гудхю и съдружничката ѝ госпожа Уилис се спогледаха. Артър усети, че търпението и на двете беше на изчерпване. През последния час и половина беше разговарял със седем кандидатки. Нито една от потиснатите, облечени в грозни старомодни дрехи, жени от списъците на агенция „Гудхю и Уилис“ не се доближаваше дори до изискванията му за жената, която искаше да наеме.

Не винеше госпожа Гудхю и госпожа Уилис, че раздражението им непрекъснато растеше. Вече беше изгубил надежда, че ще попадне на подходящата жена.

Госпожа Гудхю се прокашля, скръсти големите си силни ръце върху бюрото и строго погледна Артър.

— Милорд, съжалявам, че трябва да го кажа, но изчерпахме списъка с подходящи кандидатки.

— Не може да бъде. Трябва да има още някоя. — Трябваше да има и друга кандидатка. Целият му план зависеше от това да намери подходящата жена.

Госпожа Гудхю и госпожа Уилис го изгледаха сърдито иззад еднаквите си бюра. И двете бяха страхотни жени. Госпожа Гудхю бе висока, едра жена, с лице, което е можело да бъде гравирано върху древна монета. Съдружничката ѝ бе слаба като вейка. И двете бяха облечени в семпли, но скъпи дрехи. Косите им бяха прошарени, а по очите им си личеше, че имат и доста житейски опит.

На табелата на входната врата пишеше, че вече петнайсет години агенция „Гудхю и Уилис“ осигурява компаньонки и гувернантки на

хора от висшето общество. Фактът, че тези две жени са основали компанията и тя просперира толкова години, беше доказателство за тяхната интелигентност и много верен усет към бизнеса.

Артър внимателно наблюдаваше изразенията им и обмисляше алтернативите, с които разполагаше. Преди да дойде тук, беше посетил други две агенции, които се хвалеха с голям избор от дами, търсещи работа като компаньонки. И двете му бяха предложили няколко скучни кандидатки. Дожаля му за тях. Разбираше, че единствено крайна бедност би принудила една жена да кандидатства за подобна длъжност. Но на него не му трябваше жена, която предизвиква жал и състрадание у другите.

Той стисна ръце зад гърба си, разтвори крака и застана срещу госпожа Гудхю и госпожа Уилис в другия край на стаята.

— Ако сте изчерпали списъка си с подходящи кандидатки — рече той, — то тогава разрешението на проблема е пределно ясно. Намерете ми неподходяща дама.

Двете го зяпнаха, сякаш беше изгубил ума си. Госпожа Уилис първа се съвзе от шока.

— Това е порядъчна и почтена агенция, сър. Не разполагаме с неподходящи жени в картотеките си — каза тя с остър като бръснач глас. — Гарантираме, че всички момичета притежават безупречна репутация. Препоръките им са изрядни.

— Най-добре потърсете услугите на друга агенция — тихо и спокойно предложи госпожа Гудхю.

— Нямам време да ходя в друга агенция. — Не можеше да повярва, че добре премисленият му план беше на път да се провали само защото не можеше да намери подходящата жена. Беше предположил, че това ще е най-лесната част от плана, но се оказваше изключително сложна работа. — Казах ви, че незабавно трябва да наема някого...

Вратата зад него рязко се отвори и той млъкна по средата на изречението. И тримата с госпожа Гудхю и госпожа Уилис се обърнаха и видяха жената, която нахлу в кабинета като вихрушка.

Веднага забеляза, че може би случайно, макар да подозираше, че е умишлено, се е опитала да прикрие изключителната си красота. Очила със златни рамки отчасти прикриваха живите ѝ кехлибарени очи. Лъскавата ѝ тъмна като катран коса бе свита в много проста

прическа, която би подходдала повече на икономка или на прислужница.

Беше облечена в семпла, удобна рокля от груб, тъмен плат, в изключително грозен нюанс на сивото. Дрехата сякаш умишлено беше ушита така, че тази, която я носи, да изглежда по-ниска, по-дебела и по-тромава, отколкото всъщност е.

Модните специалисти и ужасните контета, които се шляеха из Бонд стрийт и гледаха влюбено дамите, без съмнение щяха да отминат тази жена, без да ѝ обърнат внимание. „Но те са глупаци, които не умеят да гледат под повърхността“ — помисли си Артър.

Той наблюдаваше грациозния начин, по който се движеше непознатата. Тя не беше стеснителна или неуверена. Екзотичните ѝ очи искряха от жизненост и интелигентност. Излъчваше решителност и одухотвореност.

Опита се да бъде обективен и призна, че на тази жена ѝ липсва баналното, повърхностно съвършенство, което е критерият на аристократите за красива жена, за „първокачествен диамант“. Въпреки това имаше нещо, което привличаше погледа, енергия и жизненост, които образуваха невидима аура около нея. Облечена в стилни дрехи, тя нямаше да остане незабелязана, когато влезеше в някоя бална зала.

— Госпожице Лодж, не можете да влезете. — На вратата се показва притеснена жената, която работеше на бюрото пред кабинета. — Казах ви, госпожа Гудхю и госпожа Уилис имат важен разговор с клиент.

— Не ме интересува дали обсъждат завещанията или подробностите по погребенията си, госпожо Макнаб. Възнамерявам веднага да говоря с тях.

Госпожица Лодж застана пред двете еднакви бюра. Артър знаеше, че не го е забелязала, защото беше в сянката.

Гъстата мъгла навън отчасти беше виновна за това. Заради нея в кабинета проникваше слаба, сивкава светлина. Тя обаче не стигаше до края на стаята.

Госпожа Уилис въздъхна тежко, по изражението ѝ личеше, че се е оставила в ръцете на съдбата. Госпожа Гудхю, която очевидно имаше по-силен характер, стана от стола.

— По дяволите, какво си мислите, че правите, прекъсвайки ни по този безобразен начин, госпожице Лодж?

— Поправям погрешното впечатление, с което явно сте останали, че си търся място в дома на пияница или на развратник — притвори очи тя. — Да сме на ясно по този въпрос. Не мога да си позволя да губя повече време да разговарям с потенциални работодатели, които очевидно са неприемливи. Имам нужда от работата още сега.

— Ще обсъдим този проблем по-късно, госпожице Лодж — сопна се госпожа Гудхю.

— Ще го обсъдим веднага. Връщам се от среща, която вие ми уговорихте, и мога да ви уверя, че няма да приема работата, дори да е последната, която можете да ми предложите.

Усмивката на госпожа Гудхю можеше да се опише само като леден триумф.

— В интерес на истината, госпожице Лодж, това наистина е последната длъжност, която агенцията ни може да ви предложи.

Младата жена сви вежди:

— Не говорете глупости. Колкото и търсенето на друга длъжност да е неприятно за всички, особено на мен, опасявам се, че трябва да продължим, не можем да се откажем.

Собственичките на агенцията се спогледаха. Госпожа Гудхю се обърна към госпожица Лодж и ледено изрече:

— Напротив, не виждам смисъл да ви уреждаме повече интервюта за работа.

— Не ме ли чухте, госпожо Гудхю? — не отстъпваше госпожица Лодж. — Казах ви, незабавно ми трябва нова работа. Сегашната ми работодателка вдругиден напуска града. Отива да живее при своя приятелка в провинцията. Беше така добра да ми позволи да остана при нея, докато замине, но след това ще бъда принудена да си търся ново жилище. Жилище, което поради изключително ниското заплащане, които ми даваха през последните няколко месеца, в момента не мога да си позволя.

Госпожа Уилис поклати глава, с което се предполагаше, че изразява съжалението си.

— Направихме всичко по силите си, за да ви намерим друга работа, госпожице Лодж. Уредихме ви пет интервюта с петима различни клиенти през последните три дни, но вие се провалихте и на петте.

— Не аз се провалих на интервюта. Евентуалните работодатели се провалиха. — Госпожица Лодж вдигна ръката и започна да изброява: — Госпожа Тибет бе пийнала порядъчно, когато отидох, и продължи да надига бутилката с джин, докато не падна на дивана и заспа дълбоко. Защо си търси компания не мога да разбера. Не бе способна да води нормален разговор.

— Достатъчно, госпожице Лодж — изсъска през зъби госпожа Гудхю.

— Госпожа Оксби не каза нищо през цялото време. Синът ѝ проведе интервюто — потрепери госпожица Лодж. — Явно той е от онези ужасни мъже, които се налагат над по-слабите и безпомощните представителки на нежния пол. Бе направо непоносимо. Нямам намерение да живея под един покрив с такъв отвратителен мъж.

— Госпожице Лодж, ако обичате! — Госпожа Гудхю грабна едно преспапие и удари с него по бюрото.

Младата жена не ѝ обърна внимание.

— Последва госпожа Станбридж, която бе толкова зле, че се наложи да проведе интервюто от леглото си. Стана ми ясно, че няма да я бъде още дълго. Роднините ѝ се занимават с нейните дела. Няма търпение да си отиде, за да пипнат парите ѝ. Веднага ми стана ясно, че вероятността да си взема заплатата от тях е много малка.

Госпожа Гудхю се изправи и цялата настръхна.

— Бъдещите ви работодатели не са виновни за затрудненото положение, в което се намирате, госпожице Лодж. Вие сама сте отговорна за провала да си осигурите работа.

— Глупости! Преди шест месеца, когато за първи път дойдох в тази агенция, няхах никакви проблеми да си намеря подходящ работодател.

— Ние с госпожа Уилис смятаме, че тогава извадихте късмет само защото по някаква случайност първата ви работодателка се оказа прочута ексцентричка, която по някаква необяснима причина сметна, че сте забавна — заяви госпожа Гудхю.

— За ваше съжаление, госпожице Лодж — добави със сатанинско задоволство госпожа Уилис, — в момента списъкът ни с клиенти е беден на ексцентрички. По принцип не обслужваме подобен тип клиенти.

Според Артър обстановката в стаята бе толкова нажежена, че и трите жени бяха забравили за присъствието му.

Госпожица Лодж пламна от гняв:

— Госпожа Игън не е ексцентричка. Тя е интелигентна жена, пътувала много по света, която има компетентно мнение по много въпроси и теми.

— Преди двайсет години е имала цяла върволица любовници, която е включвала половината аристократи от висшето общество, мъже и жени — отвърна на удара госпожа Гудхю. — Носят се слухове, че е страдна последователка на странните възгледи на Улстоункрафт за поведението на жените, отказва да яде месо, изучава метафизика, публична тайна е, че навремето е пътувала чак до Египет и обратно само с двама прислужници.

— Освен това носи само лилави дрехи — заяви госпожа Уилис. — Бъдете сигурна, госпожице Лодж, че ексцентричка е най-любезният етикет, който човек може да сложи на настоящата ви работодателка.

— Не е честно! — Очите на госпожица Лодж искряха от гняв. — Госпожа Игън е достойна за уважение работодателка. Няма да ви позволя да злословите по неин адрес.

Артър се забавляваше, но в същото време бе очарован от нейната преданост към жената, която скоро щеше да ѝ е бивша работодателка. Госпожа Гудхю изсумтя:

— Не сме тук, за да обсъждаме качествата на госпожа Игън, колкото и да ги смятате за достойни за уважение. Истината е, че не можем да направим нищо повече за вас, госпожице Лодж.

— Въобще не ви вярвам — рече тя.

Госпожа Уилис свъси вежди.

— Как очаквате да ви намерим работа, госпожице Лодж, след като упорито отказвате да се държите подобаващо? Много пъти сме ви обяснявали, че скромността, смирението, спокойствието и сдържаният тон са задължителни.

— Да бе, бях дори прекалено смирена и кротка. — Младата жена изглеждаше оскърбена от тази забележка. — А що се отнася до тихия начин на говорене, хайде ми докажете, че не разговарям тихо и спокойно.

Госпожа Уилис вдигна поглед към тавана, очевидно търсейки помощ от Всевишния. Госпожа Гудхю изсумтя:

— Представата ви за прилично поведение коренно се различава от тази на агенцията ни. Не можем да направим нищо повече за вас, госпожице Лодж.

Артър забеляза, че госпожица Лодж започна да се притеснява. Изящно оформените ѝ челюсти се стегнаха. Видя, че е готова да смени тактиката.

— Хайде да не прибързваме — спокойно каза тя. — Сигурна съм, че сред списъците ви има и други работодатели. — Тя се усмихна широко и на двете жени. Усмивката ѝ можеше да освети цяла бална зала. — Ако ми позволите да ги прегледам, със сигурност ще спестя на всички ни доста време.

— Да ви позволим да прегледате списъците с клиентите ни? — подскочи госпожа Уилис, сякаш я е хванал ток. — И дума да не става. Тези списъци са поверителни.

— Успокойте се — каза госпожица Лодж. — Нямам намерение да клюкарствам по адрес на клиентите ви. Само искам да ги прегледам, за да съм наясно, когато вземам решение за бъдещата си работа.

Госпожа Уилис погледна Елинор.

— Изглежда, не схващате това, което ви казвам, госпожице Лодж. Клиентът е този, който взема решението, когато става дума за заемане на работното място, не кандидатката.

— Напротив. — Госпожица Лодж се приближи до бюрото на госпожа Уилис, леко се наведе напред и сложи ръцете си върху лъскавата повърхност. — Вие сте тази, която не разбира. Не мога да си позволя да губя повече време с вас. Ако ми позволите да прегледам списъците, ще разрешим по най-безболезнения начин проблема, пред който сме изправени.

— Ние нямаме проблем, госпожице Лодж — повдигна вежди госпожа Гудхю. — Вие имате проблем. Опасявам се, че отсега нататък ще ви се наложи да го разрешавате някъде другаде.

— Това е невъзможно — погледна я Елинор. — Вече ви обясних, че нямам време да кандидатствам в друга агенция. Трябва да си намеря работа, преди госпожа Игън да е заминала за провинцията.

Артър взе решение.

— Може би ще обмислите още едно предложение за работа от тази агенция, госпожице Лодж.

ТРЕТА ГЛАВА

Гласът му, загадъчен, сдържан и овладян, който сякаш идваше от мрака зад нея, толкова изплаши Елинон, че тя почти изпусна дамската си чантичка.

Тя се обърна и ахна тихо. Не можеше да го види ясно, но веднага разбра, че който и да е той, можеше да се окаже опасен. Изведнъж изпита странно предчувствие, което я развълнува.

Тя побърза да се отърси от това чувство. За първи път реагираше по този начин на който и да било мъж. Това без съмнение се дължеше на слабата светлина. Навън се бе спуснала гъста мъгла и двете малки лампи на бюрата по-скоро хвърляха сенки тук-там из стаята, отколкото да я осветяват.

Изведнъж се сети, че все още е с очилата, които бе заела от госпожа Игън, за да има по-достопепен вид за днешните интервюта. Бързо ги свали и примигна няколко пъти, за да свикнат очите ѝ.

Сега вече виждаше ясно мъжа, но това не промени първоначалното ѝ впечатление за него. Само дето чувството ѝ за безпокойство се засили.

— Боже господи — бързо каза госпожа Уилис. — Съвсем забравих, че сте тук, сър. Моля да ме извините. Позволете ми да ви представя госпожица Лодж. Госпожице Лодж, граф Сейнт Мерин.

Сейнт Мерин съвсем леко кимна с глава.

— За мен е удоволствие, госпожице Лодж.

„Никой не би го нарекъл красавец“ — помисли си Елинон. Силата и интелигентността, които бяха изписани на лицето му, не оставяха място за елегантността, финеса или традиционната мъжка красота.

Косата му бе тъмнокафява. Бездънни тъмозелени очи я наблюдаваха сякаш изпод скрита дълбока пещера. Имаше вирнатия нос, високите скули и характерните челюсти, типични за същества, които оцеляват благодарение на уменията си да ловуват.

Сепна се, когато осъзна, че позволява на въображението си да се развихри. Денят бе дълъг и тежък. Овлaдя се и поздрави:

— Милорд.

— Може да се каже, че взаимно ще си помогнем, госпожице Лодж — каза той, без да откъсва поглед от нея. — Вие имате нужда от работа, а аз имам далечна роднина, вдовица на мой братовчед по бащина линия, която е отседнала в дома ми за Сезона в Лондон. Нуждая се от придружителка за нея. Готов съм да ви платя тройно в сравнение с това, което получавате.

„Троен размер на заплатата.“ Тя изведнъж остана без дъх. „Успокой се“ — помисли си. Каквото и да направи, трябваше да изглежда спокойна. Имаше чувството, че ако Сейнт Мерин доловеше какъвто и да е признак, че е нервна и лесно се пали, може да оттегли предложението си.

Повдигна брадичка и му се усмихна спокойно и любезно.

— Готова съм да обсъдим работата, която ми предлагате, сър.

Чу госпожа Гудхю и госпожа Уилис да си шушукат нещо, но не им обърна внимание. Беше твърде заета да наблюдава задоволството, което за миг проблесна в очите на загадъчния граф.

— Става дума за задължения, които са извън традиционните за една компаньонка — заяви Сейнт Мерин.

Тя се сети за старата поговорка, която гласеше, че много хубаво не е на хубаво, и се уплаши.

— Не знам защо, но не съм учудена да го чуя — сухо изрече тя. — Може би ще бъдете така добър да ми обясните?

— Разбира се. — Той се обърна към собственичките на агенцията. — Бих искал да говоря насаме с госпожица Лодж, ако вие, госпожи, нямате нищо против. Става дума за семеен въпрос. Сигурен съм, че ме разбирате.

— Разбира се — отвърна госпожа Гудхю. Тя изглеждаше доволна, че има извинение да излезе от стаята. — Госпожо Уилис?

Тя вече бе станала на крака:

— След вас, госпожо Гудхю.

Двете жени бързо заобиколиха бюрата си и прекосиха стаята. Затвориха плътно вратата след себе си.

Настана тягостна тишина. На Елинор не ѝ харесваше безпокойството, което изпитваше.

Част от ентузиазма ѝ се бе изпарил. На негово място се бе настанила предпазливостта. Тя усещаше тежката мъгла, която притискаше прозорците. Беше толкова гъста, че сградите от другата страна на тясната улица не се виждаха. Само въображението ѝ ли караше стаята да изглежда малка и задушна?

Сейнт Мерин нарочно прекоси кабинета и застана пред един от прозорците. За момент се загледа в мъглата, която забулваше тясната уличка.

Елинор знаеше, че в момента се чуди точно каква част от истината да ѝ каже.

— Май ще е най-добре да говоря направо, госпожице Лодж — след миг започна той. — Онова, което казах на госпожа Гудхю и на госпожа Уилис, не е цялата истина. Нямам нужда от компаньонка за моята роднина, макар че тя наистина е отседнала в дома ми.

— Разбирам. А от какво имате нужда, сър?

— От годеница.

Елинор затвори очи, бе загубила надежда. Точно когато повярва, че в списъка с потенциални работодатели на агенция „Гудхю и Уилис“ не може да има по-лоши от онези, с които се беше срещала, се изправи пред един умопобъркан.

— Госпожице Лодж? — Гласът на Сейнт Мерин изплющя като камшик. — Добре ли сте?

Тя се стресна, отвори очи и се усмихна.

— Разбира се, милорд. Много съм добре. Може би трябва да повикаме някого?

— Моля?

— Член на семейството или личен слуга може би? — деликатно се поколеба тя. — Или прислужник?

Бедните изпращаха психично болните си роднини в ужасната болница „Бедлам“. Но сред богатите бе обичайна практика да настаняват болните си близки в частни психиатрични клиники. Тя се запита кога ли е избягал Сейнт Мерин и дали вече някой е забелязал, че го няма в заключената стая.

— Прислужник ли? — Изражението му стана строго. — За какво, по дяволите, говорите?

— Навън е доста мрачно, нали? — тихо каза тя. — Човек лесно може да се загуби в тази гъста мъгла. Особено ако съзнанието му също

е замъглено и неясно — добави тихо. — Но съм сигурна, че има някой, който ще дойде и ще ви отведе у дома. Само кажете на госпожа Гудхю и на госпожа Уилис на кого да съобщят...

В очите на Сейнт Мерин проблесна разбиране и ледено удоволствие, и забавление.

— Мислите ме за луд, нали?

— Няма такова нещо, милорд. Просто се опитвам да ви помогна. — Тя отстъпи назад към вратата. — Но ако има някакъв проблем, сигурна съм, че госпожа Гудхю и госпожа Уилис ще го разрешат.

Прецени, че няма да е много разумно да обърне гръб на един лунатик, и потърси дръжката на вратата зад себе си.

— Не се и съмнявам. Обзалагам се, че онези двете са способни да се справят с почти всичко, включително и с един умопобъркан клиент. Но съвсем случайно, госпожице Лодж, аз не съм луд — сви рамене той. — Поне не мисля, че съм такъв. Ако махнете ръката си от дръжката на вратата, ще се опитам да ви обясня.

Тя не помръдна. Той леко сви вежди:

— Обещавам ви, че си заслужава да ме изслушате.

— Във финансов смисъл ли?

Устните му леко се изкривиха.

— Съществува ли някакъв друг смисъл?

Не и що се отнасяше до нея, помисли си тя. При затрудненото финансово положение, в което се намираше, не можеше да си позволи да отmine с лека ръка една добре платена длъжност. Новото бъдеще, за което си бе мечтала през онази дълга, самотна нощ преди шест месеца, се оказа много по-трудно за осъществяване в реалния живот, отколкото си бе представяла. Препъникамъкът бяха парите. Тя имаше нужда от тази работа.

Сейнт Мерин може и да бе луд, но не изглеждаше извратен развратник или пияница, каквито бяха потенциалните работодатели, с които бе разговаряла този следобед.

В действителност, помисли си тя, той все повече говореше като човек, който знае как да води делови преговори. Тя се възхищаваше и много уважаваше това качество у един джентълмен.

Със сигурност не бе на смъртно легло като работодателка номер три. Точно обратното, притежаваше някаква смущаваща, много вълнуваща мъжка жизненост, която я объркваше, без да може да си

обясни защо. Не бе красавец като Джеръми Клайд. Но нещо у него караше косъмчетата на врата ѝ да настръхват. Тя с неохота пушна дръжката на вратата, но остана на мястото си, готова да избяга, ако се наложи. Трябваше да е готова да реагира на всякакви ситуации.

— Много добре, сър. Слушам ви.

Сейнт Мерин застана пред бюрото на госпожа Гудхю и се облегна на него. От позата, в която бе застанал, идеално скроеното му сако бе прилепнало плътно по широките му рамене. Забеляза, че той има мускулести гърди, плосък корем и тесен ханш. Тялото му бе силно и здраво.

— Дойдох в Лондон за няколко седмици този Сезон с единствената цел да свърша някои доста важни дела. Няма да ви отегчавам с подробностите, но накратко казано, възнамерявам да учредя консорциум от инвеститори. Проектът изисква строга конфиденциалност. Ако сте наясно с порядките във висшето общество, знаете, че и двете се постигат изключително трудно. Висшето общество живее от клюки и слухове.

Тя си позволи да се поотпусне малко. Може пък и да не е луд.

— Моля ви, продължете, сър.

— За съжаление, като се имат предвид титлата, специалното ми положение и един инцидент, който се случи преди година, предполагам, че ще ми е трудно да склуча важна сделка, без да ми се досажда. Ще ме оставят на мира само ако видят, че съм на път да се оженя.

Тя се прокашля.

— Вашето положение ли? — попита много внимателно.

Той повдигна вежда.

— Имам благородническа титла, няколко доста хубави имения и значително парично състояние. А не съм женен.

— Радвам се за вас — промърмори тя. За миг ѝ се стори, че той се забавлява.

— Сарказмът не е приемлив за една компаньонка, но имайки предвид, че и двамата се нуждаем един от друг — вие от работа, а аз спешно от „годеница“, готов съм да се престоря, че не съм го забелязал.

Тя се изчерви.

— Приемете моите извинения, сър. Имах много тежък и неприятен ден.

— Уверявам ви, че и моят не бе особено приятен.

— Да, разбирам, че вашето положение ви прави изключително „апетитна хапка“ в някои среди на обществото.

— И по всяка вероятност доста скучен в други среди.

Тя трябваше да положи усилия, за да не се усмихне. Чувството му за хумор, с което се самоиронизираше, я изненада.

Сейнт Мерин май не забеляза, че тя хем е изненадана, хем се забавлява.

Той барабанеше по бюрото с пръсти.

— Но в този случай това няма никакво значение. Както казах, положението ми се усложнява още повече от факта, че миналия Сезон известно време бях сгоден за млада дама, която в крайна сметка избяга с друг мъж.

Това я изненада повече от всичко, което бе чула досега.

— Не може да бъде!

Той я погледна ядосано.

— Много хора с удоволствие биха ви казали, че въпросната дама се е спасила.

— Хмм.

— Какво, по дяволите, означава това?

— Нищо, абсолютно нищо. Просто ми хрумна, че вие сте този, който се е спасил, сър. И с мен се случи същото преди шест месеца.

В очите му блесна студено любопитство.

— Наистина ли? Затова ли сте били принудена да си търсите работа?

— Отчасти. — Тя махна с ръка. — След като разбрах що за човек е бившият ми годеник, казвам ви съвсем искрено, бих предпочела да работя в някой дом като компаньонка, отколкото да се омъжа за лъжец и измамник.

— Разбирам.

— Стига сме говорили за моя личен живот, сър. Наистина разбирам дилемата, пред която сте изправен. Когато сред висшето общество се разчуе, че сте в града, всички ще предположат, че сте тук, за да опитате късмета си и да си потърсите друга годеница.

Сватовниците от аристокрацията ще погледнат на вас като на „прясно месо“.

— Дори аз не бих се изразил толкова ясно и кратко. Ето защо, госпожице Лодж, имам нужда от жена, която убедително да изиграе ролята на моя годеница. Много е просто.

— Така ли? — предпазливо каза тя.

— Разбира се. Както вече казах, въпреки че дойдох в града да уредя някои лични дела, висшето общество ще предположи, че съм се върнал да си търся друга годеница. Не искам младите момичета, дошли в града, за да си търсят съпруг този Сезон, да ми се мотаят в краката и да ми досаждат. Ако разберат, че съм сгоден, ще бъдат принудени да насочат вниманието си към друга „жертва“.

Тя се съмняваше, че планът му ще се окаже чак толкова прост. Но коя бе тя, че да оспори решенията му?

— Доста хитър план, милорд — любезно отбеляза. — Желая ви успех при осъществяването му.

— Виждам, че дори за миг не ви е минало през ума, че планът ми ще проработи.

Тя въздъхна.

— Далеч съм от мисълта да ви напомням, че повечето мъже във вашето положение подценяват изобретателността и решителността на една майка, която възнамерява да намери добра партия за дъщеря си.

— Уверявам ви, мадам, че много уважавам жените. Именно заради това реших през следващите няколко седмици да се покажа пред обществото с фалшива годеница. И така, ще приемете ли длъжността, която ви предлагам?

— Сър, не ме разбирайте погрешно, не отхвърлям вероятността да приема ролята, която ми предлагате. Даже мисля, че много ще ми хареса.

Думите ѝ доста го заинтригуваха.

— Защо казвате това?

— Баба ми беше много добра актриса. Отказала се от сцената, за да се омъжи за дядо ми — обясни тя. — Често съм се питала дали съм наследила нейния талант, а не само външността ѝ. Да изиграя ролята на ваша годеница, без съмнение за мен е интересно предизвикателство.

— Разбирам. Ами тогава...

Тя вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Но трябва да бъдем реалисти, сър. Истината е, че колкото и да ми се ще да участвам в тази пиеса, така както сте я измислили и колкото и отчаяно да се нуждая от парите, които ми предлагате, ще ми е много трудно да се преструвам на ваша годеница.

Той се подразни и стисна зъби.

— Защо така?

— Откъде да започна? — запита тя и посочи скучната си сива рокля. — Като начало, нямам подходящи дрехи.

Той я огледа бавно от главата до петите. Тя се почувства като кобила, изложена за продан на търга в Татерсол.

— Не се притеснявайте за гардероба си — успокои я. — Не съм очаквал жена, която кандидатства за работа в тази агенция, да има подходящи дрехи за този фарс.

— Да, ами освен дрехите проблем е и моята възраст.

„Това интервю се оказа доста притеснително“ — помисли си тя. Предишните кандидат-работодатели я смятаха за прекалено млада за длъжността, която ѝ предлагаха. Но в този случай бе прехвърлила подходящата възраст.

— Какво ви е на възрастта? — свъси вежди той. — Така като ви гледам, сигурно сте около трийсетгодишна. Надявам се да не ми кажете, че сте по-млада, отколкото изглеждате? Определено не си търся дебютантка.

Тя стисна зъби и се сети, че тази сутрин, когато се приготвяше за интервюта, умишлено си облече дрехи, които според нея бяха подходящи за работата. Въпреки това се подразни, че той малко прекали с предположението си на колко години е.

— На двацет и шест съм. — Тя се опита да не издава раздражението си.

Той поклати глава, видимо доволен.

— Отлично. Достатъчно зряла, за да разсъждавате разумно и трезво и да сте натрупали опит и знания за живота и света. Ставате.

— Благодаря — язвително отвърна тя. — И двамата знаем, че джентълмен с вашата титла и с вашето богатство се предполага, че ще се ожени за много млада и изключително разглежено момиче.

— По дяволите, мадам, говорим за платена длъжност, а не за истински годеж — свъси вежди той. — Много добре знаете, че е невъзможно да наема седемнайсетгодишно момиче за тази роля. Не

само заради това, че е малко вероятно да притежава уменията и самоувереността, необходими, за да я изиграе убедително, а и защото тя без съмнение ще очаква в крайна сметка да се ожени за нея.

Тази забележка я накара да потръпне. Не можеше да си обясни защо. Много добре разбираше, че на граф Сейнт Мерин и през ум не му минава да се ожени за жената, която играе ролята на негова годеница няколко седмици. Защо такава жена да е по-достойна от една актриса. Заможни, влиятелни господа от висшето общество са имали любовни връзки с актриси, но не са се женили за тях.

— Като споменахте за това — изрече бързо Елинон, — как възнамерявате да приключите този фиктивен годеж, когато свършите с делата си в града?

— Това няма да е никакъв проблем — сви рамене той. — Вие просто ще изчезнете от средите на висшето общество. Ще бъде разпространен слухът, че сте развалили годежа и сте се върнали в имението на родителите си някъде далеч на север.

„Просто ще изчезнете.“

В съзнанието ѝ присветна червена лампичка. Това звучеше доста зловещо. От друга страна, той бе прав. Нямаше да е чак толкова трудно да изчезне от тези среди. Богатите и влиятелните живееха в много тесен, затворен кръг. Рядко излизаха извън границите на тези бляскави среди и не забелязваха хората, които живеят извън тях.

— Да, предполагам, че това ще свърши работа — каза тя, като се замисли. — Вероятността някой от бъдещите ми работодатели да се движи в същите кръгове на обществото, в които се движите вие и вашите приятели, е много малка. Дори и това да се случи и да се срещна с техните благородни приятели, съмнявам се, че някой ще ме забележи. Щом се върна към работата си на компаньонка, никой няма да ми обърне внимание.

— Хората виждат онова, което очакват да видят — съгласи се с нея той.

Изведнъж ѝ хрумна една идея:

— Може да използвам друго име, докато играя тази роля, за да съм сигурна, че никой няма да ме познае.

Той се подсмихна.

— Виждам, че идеята да се представите с артистично име много ви допада, но не смятам, че е необходимо. Това само ще усложни

нещата в случай, че срещнете някой стар познат.

— О, да, разбирам какво имате предвид. — Бе малко разочарована, но трябваше да признае, че е прав. — Малко вероятно е, но ако случайно срещна мои познати тук в Лондон, ще е трудно да им обясня защо се представям под чуждо име.

— Честно казано, вероятността да срещнете свой познат, докато играете тази роля, не ме притеснява. Няма причина подобна случка да навреди на нашия план. Щом аз казвам, че сте моя годеница, ще ви приемат като такава. Смятат ме за нещо като ексцентрик, така че никой няма да се изненада, че съм решил да се ожения за дама, която не произлиза от висшето общество.

— Разбирам.

Усмивката му бе студена.

— Кой би посмял да ми противоречи?

— Да, разбира се — отвърна тя, стресната от високомерието му. Но той имаше право. Наистина, кой ли би посмял да постави под въпрос решенията му.

А що се отнася до бъдещето, щеше да се тревожи за това, когато му дойде времето. Не можеше да си позволи да пропусне толкова изгодно споразумение само заради опасенията си, че след шест месеца някой би могъл да я разпознае като фиктивната годеница на графа.

— Наистина. — Тя доволно поклати глава. — Много добре, смятам, че е разумно да предположим, че хората, който си търсят компаньонка, няма да се срещнат с бившата годеница на граф Сейнт Мерин, така че не би трябвало да имам проблеми да си намеря работа след това — колебливо каза. — Но къде ще живея, докато съм на работа при вас? Нямам собствено жилище. В града е доста скъпо, нали разбирате?

— Ще отседнете в моя дом, разбира се. На хората ще кажем, че сте ми на гости от провинцията, за да напазарувате и да се насладите на забавленията и удоволствията на Сезона.

— Очаквате да живея под вашия покрив, сър? — Тя повдигна вежди. — Това ще предизвика коментари, които съм сигурна, че не искате да чуете.

— Няма нужда да се притеснявате за репутацията си, госпожице Лодж. Обещавам ви, че ще ви осигуря подobaваща придружителка.

Онова, което казах на госпожа Гудхю и на госпожа Уилис, че у дома е отседнала моя роднина за няколко седмици, е вярно.

— Разбирам. Тогава, милорд, планът ви може и да проработи.

— Госпожице Лодж, за ваше сведение моите планове винаги работят. Това е, защото умея да правя планове и да ги осъществявам след това.

Изрече го без никакво високомерие. Беше просто констатация.

— Въпреки това точно този план ми се струва сложен — промърмори тя.

— Доверете ми се, госпожице Лодж. Ще проработи. И накрая ще ви платя не само тройно, но ще ви дам и бонус.

Тя не помръдна, едва дишаше.

— Сериозно ли говорите, сър?

— Имам нужда от вас, госпожице Лодж. Нещо ми подсказва, че сте идеална за ролята, която искам да изиграете, и съм готов да платя щедро за таланта ви.

Тя се прокашля.

— Спестявам всяко пени, за да инвестирам в едно начинание.

— Така ли? И какво е това начинание?

Тя се замисли за миг, но после реши, че няма причина да крие истината.

— Надявам се да не се шокирате прекалено много, сър, но искам да се занимавам с търговия.

— Ще ставате собственичка на магазин? — попита той с изненадващо безразличен тон.

Понеже очакваше неодобрение, тя се замая, зави й се свят от облекчение, когато той не я упрекна, не отхвърли плана й веднага. Според аристократите търговията беше област, която трябваше да се избягва на всяка цена. За хората от висшето общество беше за предпочитане да изпаднеш в бедност, отколкото да станеш собственик на магазин.

— Осъзнавам, че плановете ми сигурно ви шокират и ги смятате за неприлични — каза тя. — Но щом събера достатъчно пари, искам да открия книжарница и библиотека.

— Не ме шокирате, госпожице Лодж. По стечение на обстоятелствата натрупах състоянието си чрез различни инвестиции. Имам някои способности, когато става дума за бизнес.

— Наистина, сър. — Тя отново му се усмихна учтиво.

Много бе добър и снизходителен, помисли си тя. Но и двамата знаеха, че разликата между бизнес инвестициите на един джентълмен и идеята да се захване с търговия бе голяма в очите на висшето общество. Беше нещо нормално един аристократ да купува акции в корабния бизнес или в строителен проект. Съвсем друго беше обаче един благородник да стане собственик на магазин. Важното бе, че Сейнт Мерин въобще не бе изненадан от плановете ѝ. Но пък, помисли си тя, той каза съвсем ясно, че не може да си позволи да е прекалено придилич. Той наведе глава, с което неохотно признаваше и приемаше нейните намерения.

— Добре тогава, споразумяхме ли се, госпожице Лодж?

Тя трудно щеше да устои на изключително примамливите условия, а той целеше точно това. Само едно нещо я притесняваше относно тази длъжност, която се канеше да приеме, но го потисна. За първи път от онзи ужасен ден, в който кредиторите на пастрока ѝ потропаха на вратата на дома ѝ, щастието и късметът ѝ се усмихваха. Нямахше да рискува да пропусне тази златна възможност само защото се чувстваше несигурна.

Едва сдържаше радостта и задоволството си. Отново му се усмихна.

— Споразумяхме се, милорд.

Сейнт Мерин се загледа в устните ѝ, сякаш не можеше да откъсне очи от нея. После леко кимна и едва доловимо свъси вежди. Имаше чувството, че по някаква причина бе раздразнен и ядосан, не на нея, а по-скоро на себе си.

— Ако ще трябва да се правим на влюбени — сухо каза той, — мисля, че ще трябва да свикнете да ме наричате Артър.

Това нямаше да е никак лесно. Нещо у него всяваше страх и респект и фамилиарниченето щеше да е трудно.

* * *

Когато излезе на улицата и тръгна бързо към дома на госпожа Игън, за да ѝ съобщи добрата новина, тревогата, която се бе опитала да потисне преди малко, отново започна да се надига и да я измъчва.

Не я притесняваше нито трудният характер на графа, нито странният му план да се покаже пред обществото с нея и да я представи като своя годеница. Щеше да се справи с тези неща.

Онова, което я безпокоеше в тази работа, твърде хубава, за да е истина, бе предчувствието, че Сейнт Мерин не ѝ е казал цялата истина.

„Той има тайни“ — помисли си тя. Интуицията ѝ подсказваше, че планът на Сейнт Мерин бе много по-опасен. Въобще не ставаше дума за основаване на инвестиционен консорциум, както ѝ бе казал.

В крайна сметка личните му дела не я засягаха, заключи тя, още по-въодушевена и развълнувана. Интересуваше я само дали ще се справи успешно с ролята, която Сейнт Мерин ѝ бе възложил, за да осъществи мечтата си още преди да е сложила край на малката му пиеса.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Не е за вярване, че лошият ми късмет е на път да ме напусне“ — Елинор с удоволствие се отпусна в мекия фотьойл и се усмихна на двете жени, които се бяха разположили на дивана срещу нея.

Беше се запознала с Лусинда Колиер и Шарлот Атуотър преди шест месеца в офиса на агенция „Гудхю и Уилис“. И трите момичета бяха отишли да си търсят работа там. След тежък ден на интервюта Елинор бе предложила да отидат в една чайна, която се намираще зад ъгъла, и да се оплачат една на друга.

Трите бяха доста различни по характер, но нещата, които ги свързваха, бяха много: и трите бяха около двайсет и пет годишни, вече попрехвърлили възрастта, когато един добър и изгоден брак все още бе възможност за тях. Бяха от добри семейства, добре възпитани и образовани. Поради различни нещастни стечения на обстоятелствата и трите се бяха оказали сами на света без никакви средства.

Накратко, свързваше ги злочестата съдба, която принуждава жени като тях да работят.

Онзи първи следобеден чай се превърна в редовен ритуал всяка сряда. След като получиха работа, и трите избраха срядата за почивен ден.

През последните няколко месеца се срещаха тук, в гостната на възрастната работодателка на Лусинда, госпожа Бланчфлауър. Обстановката бе мрачна и потискаща според Елинор, а знаеше, че и другите момичета не я намираха за особено приятна и повдигаща духа.

Атмосферата в къщата бе мрачна, защото госпожа Бланчфлауър умираше в една от стаите на горния етаж. За щастие на Лусинда, която бе наета да прави компания на възрастната дама през малкото дни, които ѝ оставаха, работодателката ѝ не бързаше да се пренесе на онзи свят.

Понеже госпожа Бланчфлауър спеше почти през цялото време, тя нямаше кой знае колко работа. Единственият недостатък бе, че роднините на работодателката ѝ, които рядко си правеха труда да я

навестят, бяха заповядали на иконома в къщата да цари мрачна погребална атмосфера. Навсякъде висяха черни завеси, всичко бе покрито с черен плат. Освен това завесите постоянно бяха пуснати, за да е сигурно, че нито лъч весело пролетно слънце, няма да проникне в мрачните стаи. Тази мрачна обстановка ги потискаше, но Елинон и приятелките ѝ я понасяха всяка сряда, защото имаше една много важна причина да се събират тук: чайт и сладкишите бяха безплатни благодарение на щедростта на госпожа Бланчфлауър, за която тя не подозираше. Така трите момичета можеха да спестят някоя и друга лира.

Елинон помоли Сейнт Мерин да ѝ позволи да каже истината за новата си работа на приятелките си и го увери, че те не се движат из висшето общество. Работодателката на Лусинда бе на смъртно легло, а на Шарлот бе възрастна вдовица, която не излизаше от дома си, защото страдаше от сърдечно заболяване. „Не че биха коментирали ролята ми, дори и да срещнеха някой познат, сър“ — беше добавила тя уверено.

Сейнт Мерин изглеждаше доволен, не го интересуваше дали приятелките ѝ могат да пазят тайна за ролята ѝ на негова фиктивна годеница. Той наистина изобщо не се притесняваше, че те биха могли да разпространяват клюки, защото знаеше много добре, че никой аристократ от висшето общество не би обърнал внимание на такъв безумен слух, разпространен от две бедни момичета. Кой би повярвал на думите на Лусинда и Шарлот, а не на тези на влиятелен граф?

Приятелките ѝ отначало бяха изненадани от новината, че тя ще играе ролята на годеница на Сейнт Мерин и ще живее в неговата къща. Но след като научиха, че ще бъде придружавана от една роднина на графа, заключиха, че работата е много вълнуваща.

— Само си помисли, ще посещаваш всички изискани балове и соарета — коментира Шарлот. — И ще носиш елегантни дрехи.

Лусинда, вечната песимистка, веднага изрази лошото си предчувствие:

— Ако бях на твое място, щях да съм много предпазлива със Сейнт Мерин, Елинон.

Елинон и Шарлот я погледнаха.

— Защо казваш това? — попита Елинон.

— Няколко месеца преди да се запозная с вас, бях наета да правя компания на една вдовица с връзки във висшето общество. Не можеше

да става от леглото, но докато работех при нея, разбрах, че най-голямото ѝ удоволствие е да следи любовните авантюри в аристократичните среди. Чух някои слухове за Сейнт Мерин.

— Продължавай — подкани я Шарлот.

— По това време бе сгоден за една млада дама на име Джулиана Греъм — продължи Лусинда. — Но се говореше, че била ужасена от него.

Елинор свъси вежди.

— Ужасена? Това е много силна дума.

— И въпреки това явно много се е страхувала от него. Баща ѝ приел предложението на Сейнт Мерин, разбира се, без да си направи труда да попита Джулиана дали е съгласна. Все пак негова светлост е много богат човек.

— А има и благородническа титла — промърмори Шарлот. — Всеки баща би искал такъв човек за зет.

— Точно така. — Лусинда си наля още една чаша чай. — Младото момиче било толкова ужасено от мисълта да се омъжи за Сейнт Мерин, че една нощ се спуснало по стълба от спалнята си и избягало в ужасна буря с мъж на име Роланд Бърнли. На зазоряване бащата на Джулиана намерил двамата в една и съща стая в някаква странноприемница. Естествено, веднага ги оженили.

Шарлот леко наведе глава.

— Казваш, че бащата на младото момиче е последвал влюбената двойка? Не Сейнт Мерин?

Лусинда кимна, лицето ѝ бе мрачно.

— Говори се, че когато му съобщили, че годеницата му е избягала, графът бил в клуба си. Най-спокойно заявил, че следващия път, когато реши да си избере годеница, щял да се обърне към агенция за компаньонки. После отишъл в залата за покер и играл до зори.

— Боже господи! — въздъхна Шарлот. — Трябва да е студен като лед.

— Такъв е, всички са на това мнение — потвърди Лусинда.

Елинор впери поглед в Лусинда. Изведнъж видя смешната страна на ситуацията. Започна да се смее толкова силно, че трябваше да сложи чашата с чай на масата, за да не я разлее на килима.

Приятелките ѝ я зяпнаха учудени.

— Защо се смееш? — остро попита Шарлот.

Елино́р се хвана за главата.

— Трябва да признаете, че Сейнт Мерин е постъпил добре, като се е закле́л да си потърси следващата годеница в агенция — успя да изрече. — Кой би си помислил, че има такова чувство за хумор? Каква шега ще си направи с висшето общество?

— Не искам да те обидя, Елино́р — промърмори Лусинда, — но новият ти работодател май е по-ексцентричен и от госпожа Игън. Въобще няма да се изненадам, ако се окаже от онези типове, които биха опитали да те изнасят.

Шарлот потръпна, но очите ѝ искряха. Елино́р се засмя:

— Глупости. Разговаряла съм с доста развратни работодатели и мога да разпозная такъв, когато го видя. Сейнт Мерин не е от мъжете, които биха се натрапили насила на една жена. Притежава прекалено много самоконтрол.

— Определено не е особено страстен или романтичен — разочарована отбеляза Шарлот.

— Защо казваш това? — Елино́р се стресна от думите на приятелката си. Замисли се за това което бе видяла в зелените очи на графа. Нещо ѝ подсказваше, че Сейнт Мерин умее да се владее именно защото имаше страстна натура.

— Всеки друг мъж с, макар и малко романтична чувственост, когато разбере, че годеницата му е избягала с друг мъж, би я преследвал — заяви Шарлот. — Би изтръгнал дамата си от ръцете на мъжа, който му я е отнел, а после би го предизвикал на дуел.

Лусинда потръпна.

— Говори се, че във вените на Сейнт Мерин тече студена кръв.

ПЕТА ГЛАВА

Може би защото ръмеше, голямата къща на Рейн стрийт сякаш изникна изведнъж от някакво метафизично измерение. Каквато и да бе причината, мястото изглеждаше не само мрачно, но и занемарено, помисли Елинор. Заприлича ѝ на къщата, в която Лусинда се грижеше за умиращата си работодателка, но много по-голяма. Сякаш нещо бе угаснало в замъка на Сейнт Мерин много отдавна и бе започнал да се разрушава.

Тя пак погледна картичката, която Сейнт Мерин ѝ бе дал, за да се увери, че наетият файтон я е докарал на точния адрес. Рейн стрийт, номер дванайсет. Нямаше грешка.

Вратата на каретата се отвори. Кочияшът ѝ подаде ръка, за да слезе, и свали куфара с личните ѝ вещи. Остави я на улицата и неуверено погледна входната врата.

— Сигурна ли сте, че сте дошли на правилното място, госпожо?
— попита той.

— Да, благодаря — усмихна се тя, благодарна за искрената му загриженост. — Всеки момент ще дойде някой да вземе куфара ми. Не е нужно да се бавите тук повече.

Той сви рамене.

— Както кажете.

Той се качи на капрата и отпусна юздите на коня.

Елинор потисна собствените си страхове, докато гледеше как каретата се отдалечава по улицата.

Щом изчезна от погледа ѝ, тя осъзна, че е съвсем сама наред забулената в мъгла улица. „Добре че стана така“ — каза си, докато изкачваше бързо стъпалата. По-добре, че никой не видя как новата годеница на Сейнт Мерин пристига с наета карета.

Така внезапната ѝ поява във висшето общество щеше да е още по-интригуваща и любопитна. Когато всичко приключеше, тя просто щеше да изчезне по същия загадъчен начин.

Побиха я тръпки. Бе на път да се превърне в мистериозна жена, в актриса. Имаше странното чувство, че цял живот е чакала зад кулисите и се е подготвяла да излезе на сцената, и сега моментът за това бе настъпил.

За случая си бе облякла любимата тъмночервена рокля за разходка, която госпожа Игън ѝ бе поръчала при личната си шивачка. На корсажа си бе закачила елегантния малък часовник, който предишната работодателка ѝ бе подарила на сбогуване като израз на благодарност.

„Ще се справиш великолепно, скъпа — ѝ беше казала госпожа Игън, когато ѝ даде часовника. — Притежаваш дух, самообладание и добро сърце. Няма да останеш на дъното дълго време.“

Стъпи на най-горното стъпало и почука с тежкото месингово чукче. Звукът отекна из цялата къща.

В продължение на няколко минути тя не чу нищо. После, точно когато започна да се чуди дали наистина не е сгрещила адреса, долови тихи стъпки.

Входната врата се отвори. Пред нея застана млада, доста изтормозена прислужница.

— Да, госпожо?

Елинор се поколеба как да постъпи. Сейнт Мерин ѝ бе казал, че възнамерява да играят тази абсурдна комедия и пред прислугата. Но тя много добре знаеше, че обслужващият персонал е много по-любопитен какво става в личния живот на господарите, отколкото те самите осъзнават. Подозираше, че дори прислужницата и останалите слуги в къщата все още да не са разбрали, че годежът не е истински, те най-малкото подозират, че има нещо нередно в цялата тази работа.

Въпреки това нямаше смисъл да се колебае. Беше ѝ платено да си изиграе ролята и тя щеше да го стори по възможност най-убедителния начин. Прислужницата, както и аристократите от висшето общество, в което скоро щеше да бъде представена официално, бе част от публиката.

— Уведомете господаря си, че госпожица Елинор Лодж е пристигнала — любезно, но строго ѝ нареди тя. — Очаква ме и моля ви, помолете някой лакей да вземе куфара ми от улицата, преди да го откраднат.

Прислужницата направи лек реверанс.

— Да, госпожо. — Тя отстъпи назад, за да може Елиноор да влезе в салона.

Елиноор изчака момичето да изчезне през една врата и едва тогава въздъхна с облекчение. Бавно се завъртя, за да огледа салона. Беше точно толкова мрачен и неприветлив, колкото и къщата отвън. През прозорците над вратата проникваше много малко светлина. Дървената ламперия още повече затъмняваше помещението. Няколко класически статуи и вази в етруски стил бяха поставени в сенчестите ниши из стаята. Беше прашно като в музей. Любопитна, тя пристъпи до най-близкия мраморен постамент и прокара пръстите си по повърхността. Намръщи се, като видя появилата се линия, и изтупа ръце, за да изчисти прахта от ръкавицата. Явно от доста време никой не бе почиствал както трябва.

В салона се чуха стъпки, по-тежки от тези на прислужницата. Елиноор се обърна. Изправи се лице в лице с най-красивия мъж, който бе виждала през живота си. От високото му, благородно чело до изящно изваяните черти, очите, които излъчваха магнетичен, загадъчен чар и сексапил, естествено къдравата коса — той представляваше олицетворение на мъжкото съвършенство.

Ако не носеше униформа на иконом, спокойно би могъл да позира на художник, който иска да нарисува олицетворението на романтичния поет в стила на Байрон.

— Аз съм Ибитс, госпожице — изрече той с дълбок глас. — Съжалявам, ако сме ви създали някакви неудобства. Негова светлост ви очаква в библиотеката. Ако желаете да ме последвате, ще съобщя, че сте тук.

В съзнанието ѝ звънна предупредителна камбанка. Нямахше нищо осъдително и лошо в думите му, помисли си тя, но долови нотка на презрение и надменност в тях. Може и да си въобразяваше.

— Благодаря, Ибитс.

Тя му подаде шапката си. Той незабавно се обърна, за да я сложи върху една прашна мраморна масичка.

— Не се притеснявайте! — Тя дръпна шапката от ръцете му, преди да е успял да я постави на прашната масичка. — Ще я взема със себе си. Относно куфара ми. Не бих желала да стои отвън на улицата.

— Много се съмнявам, че някой би откраднал куфара ви, госпожице. — Ибитс не би казал това толкова категорично, ако не бе

убеден, че в куфара ѝ няма нищо ценно.

Омръзна ѝ от любезния му сарказъм.

— Веднага изпратете някой лакей да го вземе, Ибитс.

Той примигна глуповато от това, че го бе смъмрила.

— Никой уважаващ себе си крадец не би си и помислил даже да идва чак дотук да краде точно от тази къща.

— Това звучи успокоително, Ибитс. Опасявам се, че има доста крадци, които не уважават себе си кой знае колко.

Лицето му стана сериозно. Без да каже нищо повече, той посегна и дръпна силно кадифения шнур на звънеца.

Веднага се появи слаб и доста висок младеж на около осемнайсет-деветнайсет години. Имаше рижка коса и сини очи. Бледата му кожа бе осеяна с лунички. Беше нервен и уплашен.

— Нед, внеси куфара на госпожица Лодж и го качи горе в спалнята, която Сали приготви тази сутрин.

— Да, господин Ибитс. — Нед веднага изтича през входната врата.

Икономът отново се обърна към Елинон. Не каза: „Ето на, доволна ли сте сега?“, но тя бе сигурна, че точно това си помисли.

— Бихте ли дошли с мен? — вместо това каза Ибитс. — Негова светлост не обича да го карат да чака.

Без да чака отговор, той тръгна по слабо осветен коридор към задната част на голямата къща.

В дъното на коридора я въведе в дълга стая, облицована с масивно, тъмно дърво. Тя с удоволствие забеляза, че прозорците на библиотеката не бяха закрити от тежки завеси, както в предната част на къщата. Дебелите кафяви кадифени завеси бяха завързани. Прозорците гледаха към избуяла, подгизнала от дъжда градина.

На пода имаше тъмен килим, който спешно се нуждаеше от почистване. Мебелите бяха малко, и то доста старомодни. На високия тъмен таван бе нарисувано тъжно, мрачно небе още преди доста време.

По стените имаше рафтове с книги. Томовете с кожена подвързия бяха стари и прашни.

Тясна, вита стълба с парапети от ковано желязо се извиваше до балкон, отрупан с още книги.

— Госпожица Лодж, милорд. — Ибитс съобщи за нея така, сякаш четеше името ѝ от некролог.

— Благодаря, Ибитс. — В дъното на стаята, близо до прозореца с изглед към занемарената градина, Артър се изправи иззад богато гравираното бюро.

На слабата светлина изражението му бе неразгадаемо. Той заобиколи бюрото и тръгна към нея, прекосявайки цялата стая.

— Добре дошла в бъдещия си дом, скъпа — посрещна я той.

Тя се сети, че играе роля пред икономом. И тя трябваше да стори същото.

— Благодаря. Много се радвам да ви видя пак, сър. — Елинор се постара да направи най-красивия си реверанс.

Ибитс излезе заднишком от библиотеката и затвори вратата след себе си.

Щом икономът изчезна, Артър спря по средата на стаята и погледна часовника.

— Защо, по дяволите, се забавихте толкова много? Очаквах ви още преди час.

„Стига толкова си играл ролята на любящ годеник“ — помисли си Елинор. Очевидно новият ѝ работодател не възнамеряваше да се преструва, когато са насаме.

— Съжалявам, че се забавих — отвърна спокойно тя. — Каретата се движеше по-бавно заради дъжда.

Преди той да успее да ѝ отвърне, една жена се обади от балкона над тях.

— Артър, моля те представи ме — изрече с топъл и нежен глас.

Елинор вдигна поглед и видя дребна като птичка жена, която изглеждаше около трийсет и пет годишна. Имаше нежни черти и искрящи кафяви очи. Косата ѝ, прибрана в кок на тила, имаше цвета на тъмен мед. Роклята ѝ бе сравнително нова, ушита от скъп плат, но не бе модерна.

— Позволете ми да ви представя Маргарет Ланкастър — рече Артър. — Тя е близката, за която ви споменах, че е отседнала тук, докато аз ръководя бизнес делата си. Тя предложи услугите си на придружителка, за да не пострада репутацията ви, докато живеете под един покрив с мен.

— Госпожо Ланкастър. — Елинор отново направи реверанс.

— Наричайте ме Маргарет. Все пак в очите на висшето общество скоро ще сте член на семейството. — Жената погледна витата стълба.

— Боже, толкова е вълнуващо! Очаквам с нетърпение това приключение.

Артър отново отиде и седна зад бюрото си. Погледна първо Елинон, а после и Маргарет.

— Както вече обясних, искам вие двете да направите всичко необходимо да отвлечете вниманието на висшето общество, за да мога да си свърша работата възможно най-незабелязано.

— Да, разбира се — промърмори Елинон.

— Веднага започнете да се подготвяте да присъствате на най-значимите и най-модните балове и соарета, за да могат всички да видят, че наистина имам годеница.

— Разбирам — каза Елинон.

Той погледна Маргарет.

— В ролята на придружителка на Елинон трябва да направиш така, че тя да създаде убедително впечатление сред аристокрацията.

— Да, Артър. — Изражението на жената бе някак напрегнато.

— Ще има нужда от подходящи дрехи, шапки, ръкавици и всички останали аксесоари — продължи той. — Всичко трябва да е по последна мода, разбира се, и то купено от подходящите магазини. Знаеш колко е критична аристокрацията по отношение на модата.

Настъпи кратко мълчание, по време на което Маргарет изглежда се опитваше да се окопоти.

— Да, Артър — отново каза тя. Този път усмивката ѝ определено бе неуверена.

Елинон я погледна изненадана и се запита какво не е наред.

Артър сякаш не забеляза нищо.

— Много добре, засега това е всичко. — И той посегна към подвързания с кожа дневник и писалката. — Свободни сте. Сигурен съм, че имате да вършите много неща, за да се пригответе. Уведомете ме, ако имате някакви въпроси.

Елинон се запита дали той осъзнава, че ги отпрати, сякаш са част от прислугата в къщата. Разбира се, напомни си тя, в нейния случай това бе така. Роднинската му връзка с Маргарет бе съвсем друго нещо, но Елинон много се изненада, че жената не се обиди. Всъщност тя като че ли нямаше търпение да се махне от библиотеката.

Елинон се замисли и за реакцията ѝ преди малко, когато Артър съвсем спокойно ѝ нареди да поеме отговорността за всичко, което се

отнася до модата и стила.

Бе убедена, че в очите на Маргарет имаше прикрит ужас.

* * *

Когато вратата зад двете жени се затвори, Артър остави настрана дневника и се изправи. Отиде и застана до прозореца с изглед към градината. Знаеше, че Елинор подозира, че крие нещо от нея. Беше права. Но смяташе, че е най-добре тя да не знае цялата истина. Не бе необходимо да казва и на Маргарет. И на двете щеше да им е по-лесно да играят ролите си, ако не знаеха какво в действителност го бе накарало да „напише“ тази пиеса, в която те участваха.

Той доста стоя до прозореца. Загледа се в градината и си спомни колко мрази тази къща.

Дядо му го бе довел да живее тук, след като родителите му загинаха при пожар в една странноприемница. Тогава бе едва шестгодишен. До този момент не бе виждал дядо си. Старият граф бе бесен на сина си, задето бе избягал и се бе оженил без негово съгласие. Майката на Артър бе млада дама без пари и социално положение. Възрастният мъж бе отказал да приеме нея и внука си.

Дядо му определено умееше да се сърди. Но загубата на сина му при пожара бе накарала възрастният мъж да осъзнае, че Артър е единственият му наследник. Бе довел внука си в голямата и мрачна къща на Рейн стрийт, а после си бе поставил за цел да не допусне Артър да тръгне по романтичния, безотговорен път на баща си.

Бе научил урока си добре, помисли си Артър. Дядо му му бе втълпил какви са задълженията и отговорностите му още от първия ден. Десет години по-късно, дори на смъртно легло, възрастният мъж не се бе отказал от задачата, която си бе поставил. Последните му думи към Артър бяха: „Запомни, ти си главата на семейството. Твой дълг е да се грижиш за останалите му членове“.

Единственият лъч светлинка през всичките тези години бяха честите и продължителни посещения в дома на ексцентричния му прачичо Джордж Ланкастър.

Именно подкрепата на чичо Джордж му бе помогнала да понесе мрачния и суров характер на стария граф. За разлика от останалите

членове на неговото голямо и пръснато къде ли не семейство, Джордж Ланкастър не очакваше нищо друго от него, освен да е самият себе си, подрастващ младеж с младежки надежди, мечти и интереси. Артър бе обикнал Джордж, а не дядо си, така както някога бе обичал собствения си баща. Сега Джордж Ланкастър бе мъртъв, бяха го убили преди по-малко от два месеца.

— Ще отмъстя за теб — тихо изрече Артър. — Заклевам се, убиецът ще си плати.

ШЕСТА ГЛАВА

Прислужницата Сали току-що бе приключила да разопакова куфара на Елинон, когато на вратата на спалнята леко се почука.

Сали я отвори. В коридора стоеше разтревожената Маргарет.

— Питам се дали мога да поговоря с теб, Елинон? — Тя се огледа, очевидно за да се увери, че в коридора няма никого. — Въпросът е спешен.

— Да, разбира се. Заповядай, влез. — Елинон се усмихна на Сали. — Това е всичко засега. Благодаря.

— Да, госпожо. — Прислужницата бързо излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Елинон погледна Маргарет.

— Какъв е проблемът? В библиотеката забелязах, че нещо те тревожи.

— Тревожи, е меко казано. — Другата жена се отпусна на един стол. — „Паникьосана“ би било по-правилната дума, с която да опиша как се чувствам.

— И защо се чувстваш така?

Тя завъртя очи.

— Защото съм тук чрез измама.

Елинон бе развеселена.

— Аз също, ако се замислиш, е точно така.

— Да, но в твоя случай това не е проблем. Артър те е наел от онази агенция. — Маргарет размаха ръка. — Той е провел интервю с теб. Знае точно какво иска от теб и е написал твоята роля в пиесата точно с тази цел. Но моето положение е съвсем различно и когато той открие, че изобщо не съм онази, за която ме смята, ще побеснее.

Любопитна, Елинон се отпусна бавно на ръба на леглото и впери поглед в другата жена.

— Би ли ми обяснила?

— Предполагам, че би трябвало да започна от самото начало. Преди две седмици Артър ме посети. Обясни ми плана си да представи

фалшива годеница пред обществото и ме попита дали съм съгласна да играя ролята на нейна придружителка. Казах му, че на драго сърце ще участвам в плана му.

— Много мило от твоя страна.

— Мило ли? Да, бе! Подскочих от радост, защото за първи път ми се откриваше възможността да дойда в Лондон от четиринайсет години насам.

— Разбирам.

Маргарет направи гримаса.

— Съпругът ми бе на средна възраст, когато се омъжих за него. Страдаше от подагра и мразеше да пътува. Докато бях омъжена за него, само рядко посещавах майка си и леля си. Имаш ли представа какво е да си затворена в едно малко селце цели четиринайсет години?

— Ами, да, имам.

— О! — Маргарет трепна. — Съжалявам. Не исках да прозвучи така. Работата е там, че аз съм писателка.

— Наистина ли? Колко вълнуващо! — Младата жена бе очарована. — Публикували ли са твои книги?

Маргарет се усмихна.

— Да. Пиша за издателска къща „Минерва Прес“. Използвам псевдонима Маргарет Малори, защото съм сигурна, че моите роднини от семейство Ланкастър няма да одобряват, че сред тях има писателка.

— Това е чудесно. Чела съм две твои книги. „Тайната сватба“ и „Предложението“. И двете ми харесаха страшно много.

— Благодаря ти. — Маргарет се изчерви. — Много мило, че го казваш.

— Това е самата истина. Аз съм голяма почитателка на творчеството ти, госпожице Малори. Исках да кажа, госпожо Ланкастър.

— Моля те, наричай ме Маргарет.

Елинор се поколеба.

— Казваш, че самоличността ти е тайна от цялото семейство? Включително и за негова светлост?

— Артър е последният човек, който бих искала да разкрие истината. — Маргарет отново направи гримаса. — Той има много ценни качества, когато става дума за инвестиции, но се опасявам, че

приема ролята си на глава на семейството прекалено насериозно. Под влияние на дядо си, без съмнение.

Елинор се замисли за невероятния самоконтрол на графа.

— Да, признавам, характерът му е доста труден.

— Откровено казано, Артър може да бъде непреклонен, деспотичен и властен. Освен това той не одобрява днешната мода да се четат романи и направо настръхвам при мисълта как ще реагира, ако научи, че съм писала подобни книги. В най-добрия случай никога нямаше да ме помоли да дойда в Лондон, за да съм ти придружителка. Обещай ми, че няма да издадеш тайната ми.

— Обещавам.

— Благодаря ти. Както бях започнала да ти обяснявам, имах затруднения с няколко части от ръкописа на последната ми книга. Във всички има сцени от модни и изискани балове и срещи на високопоставени аристократи от висшето общество. Не мога да ги напиша достатъчно убедително, защото не знам почти нищо за живота на висшето общество.

— Не спомена ли, че си била тук по време на Сезона?

— За по-малко от две седмици, защото Харолд ми направи предложение почти веднага, след като ме видя. Пък и това бе преди четиринайсет години, така че не съм в течение с тези неща.

— Мисля, че започвам да разбирам дилемата, пред която си изправена.

— Когато Артър ме помоли да му помогна да осъществи плана си, си помислих, че това е идеална възможност да дойда в Лондон, да наблюдавам и да си записвам подробности от живота във висшето общество. Затова му отговорих, че ще го направя на драго сърце. — Тя отчаяно вдигна ръце. — Но това бе, преди да осъзная, че той очаква от мен да се погрижа за облеклото и аксесоарите, които са необходими, за да се покажеш пред аристокрацията.

— Ааа!

— Много съжалявам, Елинор, но нямам никаква представа къде се намират най-модните шивачи, шапкари и майстори на ръкавици. Имам чувството, че трябва да призная на Артър, но ако го направя, със сигурност ще ме изпрати у дома и ще намери някоя друга, която да бъде твоя придружителка.

— Хмм.

Маргарет я погледна с надежда.

— Какво мислиш?

Младата жена се усмихна.

— Мисля, че няма нужда да занимаваме Артър с подобни отегчителни и маловажни проблеми. Сигурна съм, че ще се справим и сами. — Сети се за купчината визитни картички върху холната масичка. — Титлата и общественото положение на Артър ще ни осигурят покани за много балове и соарета. Трябва ни името на някоя добра шивачка. Тя ще ни насочи къде са най-модните магазини.

— Как предлагаш да я намерим тази шивачка?

Елинор се усмихна.

— Бившата ми работодателка бе особена жена, що се отнася до вкуса ѝ към дрехите. Предпочиташе да носи дрехи, направени само от платове в лилав цвят.

— Колко странно.

— Вероятно. Но госпожа Игън разбира от мода. Уверявам те, че всяка от лилавите ѝ рокли е създадена и ушита от най-добрата модистка и шивачка, която много добре познавам, защото придружавах няколко пъти госпожа Игън до ателието ѝ.

— Тя със сигурност ще те познае.

— Не мисля, че това би трябвало да ни засяга. Докато работех при госпожа Игън, научих, че добрите шивачи са добри професионалистки не само заради уменията си, но и защото са дискретни, когато става дума за личния живот на най-изтъкнатите си клиенти.

Очите на Маргарет блеснаха.

— И като бъдеща съпруга на граф Сейнт Мерин ти със сигурност влизаш в категорията на изисканите клиентки.

СЕДМА ГЛАВА

Ибитс стоеше в тъмния дрешник и мислеше за разговора, който бе подслушал преди малко.

Съвсем случайно откри малката дупка в ламперията, което позволяваше на човека, скрит в дрешника, да подслушва разговорите в библиотеката. Подозираше, че тайният отвор е бил направен преди много години от някой умен прислужник, който е осъзнал, че може да му е от полза да е в течение на делата на господарите си. Едно нещо беше сигурно, помисли си Ибитс. Оказа се прав относно госпожица Лодж. От мига, в който я завари да проверява с пръст пращната маса в салона, разбра че има нещо странно в нея. Вярно, беше му се усмихнала, както всички жени, но я нямаше похотта в очите ѝ. Нито искрица сексуален интерес.

Тя му се възхищаваше така, както човек се възхищава на красива картина или друго произведение на изкуството; с възторг, но нищо повече.

Беше много странно и някак си смущаващо. Лицето му бе неговото богатство, както бе предсказала навремето майка му, и хората, особено жените, винаги отвърщаха на красивата му външност.

Още от малък бе осъзнал, че красивото му лице е страхотен плюс за него. Още като младеж усети, че хората го гледат по различен начин от братята, сестрите му и останалите деца в селото.

Благодарение на красотата си без никакви проблеми бе получил първата си работа в дома на дебелия, застаряващ барон, който живееше съвсем близо до селото им. Възрастният мъж наскоро се бе оженил и съпругата му беше с няколко десетилетия по-млада от него. Оказа се, че тя е много красива и много отегчена. Тя бе очарована от Ибитс; облече го в красива ливрея и настоя той да ѝ сервира при всяко хранене.

Когато за първи път го покани в леглото си, той разбра, че притежава още едно голямо предимство като добавка към красивото си лице. Докато бе коленичил зад закръгленото ѝ меко дупе, потънал

дълбоко в уютната ѝ възбудена женственост, сякаш прозря блестящото си бъдеще. Хрумна му, че по света сигурно има много богати, привлекателни млади омъжени жени, които заради парите и социалното положение бяха омъжени за дебели, стари мъже. Предположи, че Лондон може да му предложи страхотни възможности за кариера.

Бе се оказал прав. Когато възрастният барон почина в съня си няколко месеца по-късно, неговата вдовица не си губи времето и се премести в градската къща. Взе и Ибитс със себе си и го повиши в иконом. Той остана да работи при нея повече от година, докато не му дотегна от безкрайните ѝ капризи.

В крайна сметка той я напусна и си потърси нова работа. Почти веднага си намери още по-доходна работа у друго богато семейство. Отново трябваше да задоволява млада жена, чийто плешив съпруг на средна възраст прекарваше повечето вечери при любовницата си.

И тази дама се оказа много щедра, не само с услугите и високата заплата, но и още по-важно, със скъпи подаръци.

Няколко години упражняваше професията си с голямо старание и удоволствие. Освен да задоволява желанията и потребностите на няколко изключително похотливи жени, си бе намерил и една-две работи в услуга на богати джентълмени. Мъжете оценяваха двете му големи предимства не по-малко от жените.

Но преди една година го бе застигнала голяма беда. Вярно, че отдавна му бе омръзнало от досадните прищевки на господарите му. Онова, което според природата би трябвало да доставя удоволствие, за него се бе превърнало просто в работа. Въпреки това си бе казал, че заплата и скъпите подаръци си заслужават усилията.

Но за негов най-голям ужас една нощ възникна проблем. Поточно, второто му голямо предимство не пожела да се вдигне.

Лицето му бе неговото богатство, но само то не вършеше кой знае каква работа. Отличната му кариера зависеше точно толкова, ако не и повече, от неговата издръжливост в леглото. За негов ужас най-позорно го изгониха от работа.

Но за пореден път късметът му се усмихна. Преди седем месеца си намери сегашната работа тук, в къщата на Рейн стрийт. Възрастният делови мъж, който го бе наел, му бе дал няколко прости указания. Ибитс трябваше да надзирава малобройния персонал, който

поддържаше голямата къща, и да се увери, че лондонската резиденция на графа ще е готова в редките случаи, в които Сейнт Мерин благоволяваше да дойде в града и да остане съвсем за кратко в нея.

Ибитс бе установил, че новата му работа е идеална във всяко отношение. Не само, че нямаше господар, който да задоволява в леглото, но Сейнт Мерин въобще не си бе направил труда да се появи.

Досега Ибитс се разпореждаше както си иска в голямата къща. Бе се възползвал от тази възможност, за да си подсигури ранно и охолно пенсиониране.

Нещата вървяха много добре допреди няколко дена, когато Сейнт Мерин пристигна без предупреждение и очакваше къщата да е готова за неговото посещение.

През първите двама и четири часа, след като графът се бе настанил в резиденцията си, Ибитс бе изпаднал в паника. Окуражен от продължителното отсъствие на господаря си, той бе направил някои промени в персонала, вследствие на което къщата не бе в най-добрия си вид.

Бе направил тези промени поради една много важна причина: икономия. Нямаше смисъл да държи готвача, домакиня и втората камериерка или градинарите, след като собственикът на къщата го нямаше, за да се възползва от услугите им.

Оставаше само да се надява, че Сейнт Мерин няма да остане дълго, помисли си Ибитс. Междувременно щеше да се постарее да научи колкото се може повече за личния живот на графа.

През дългата си кариера бе разбрал, че има много изгоден пазар на информация, отнасяща се до личните тайни на господарите му.

ОСМА ГЛАВА

Бенет се отпусна на стола срещу Артър и отново погледна слабия, ядосан млад мъж, който си тръгваше от клуба.

— Бърнли е дошъл днес.

— Да. — Артър не вдигна поглед от вестника.

— Забелязах, че преди няколко минути те наблюдаваше. Кълна се, че ако погледът можеше да убива, вече щеше да си мъртъв.

Артър прелисти страницата.

— За щастие погледите на хората нямат подобен ефект върху мен. Поне не този на Бърнли.

— Очевидно много те мрази — тихо го предупреди Бенет.

— Не разбирам защо. Той получи дамата, не аз.

Бенет въздъхна и се отпусна в стола. Притесняваше го това, че явната неприязън, която Роланд Бърнли изпитваше, изобщо не стресна приятеля му.

В момента той бе погълнат от плана си да залови убиеца на прачичо си. А когато Артър се захванеше с нещо, то го поглъщаше изцяло.

Подобна всеотдайност понякога бе доста досадна, помисли си Бенет. Но бе принуден да признае, че именно това бе помогнало на Артър да възстанови богатството на Сейнт Мерин само за няколко години.

Макар и да знаеше, че Артър няма да се вслуша в предупрежденията му относно Роланд Бърнли, се чувстваше задължен да го предупреди.

— Носи се слух, че финансовото положение на Бърнли е много лошо — каза той. Опитваше се да подхване темата от различен ъгъл. — Опитва се да върне дълговете си от комар.

— Щом е прибягнал до игра на комар, за да си осигури някакъв доход, финансовото му положение ще се влошава още повече.

— Няма съмнение в това. — Бенет се облегна назад на стола и сплете пръсти. — Не ми харесва онова, което виждам в очите му,

когато двамата се намирате в една и съща стая.

— Тогава не гледай изражението му.

Бенет въздъхна.

— Много добре, но те съветвам да пазиш гърба си.

— Благодаря за съвета.

Бенет поклати глава.

— Защо въобще си правя труда.

— Извинявам се, ако изглеждам неблагоприятен. Работата е там, че имам други грижи на главата. На път съм да осъществя следващата стъпка от плана си.

Щом веднъж се захванеше да осъществява сложните си планове, нямаше сила на този свят, която да го спре, напомни си Бенет. Обикновено сложните машинации на приятеля му се отнасяха до финансови инвестиции. Но понякога насочваше талантите си към други стратегии, и то винаги с голям успех. Един умен човек не би застанал между Артър и целите му, каквито и да бяха те.

— Говори се, че тайнствената ти нова годеница е в града за няколко седмици, за да се наслади на удоволствията на Сезона — обади се Бенет. — Има много спекулации за нея, разбира се. Разпространих информацията из определени кръгове на обществото, че тя е от богато земеделско семейство от север, както ти ме инструктира.

— Не се ли говори, че съм я наел от агенция?

— Разбира се, че не — изсумтя Бенет. — Всички си спомнят тържественото ти обещание, което направи миналата година, естествено, но предположиха, че е шега. Тогава никой не вярваше, никой не вярва и сега, че човек с твоето положение всъщност ще направи подобно безумие.

— Отлично. Значи всичко върви според плановете ми.

— Все още не мога да повярвам, че смяташ да наемеш момиче, което да ти помогне да осъществиш странния си план — намръщи се Бенет. — Каква е тя?

— Много скоро ще се запознаеш с госпожица Лодж. — Артър се усмихна доволно. — Тя е млада и е натрупала полезни знания и опит.

— Разбирам — промърмори приятелят му. С други думи, госпожица Лодж не бе изчервяваща се девственица.

— Изглежда впечатляващо — продължи Артър и се пооживи от тази тема. — Изключително спокойна и хладнокръвна е. Излъчва сила и власт, която би накарала хората да си помислят добре, преди да ѝ зададат нахални въпроси. Освен това баба ѝ е била актриса. Надявам се да е наследила таланта ѝ. Общо взето, тя е направо идеална.

„Дявол да го вземе!“ — помисли си Бенет, изненадан от дългия списък с достойнства на госпожица Лодж. Какво ставаше? От години не бе чувал приятеля си да говори така ентузиазирано за някоя жена. Не, това не бе вярно. Откакто го познаваше, никога не бе чувал Артър да говори с такова пламенно възхищение за някоя жена.

Разбира се, Артър с неговите странни разбирания беше единственият човек, който би възприел качество като „опит за света“ и „актьорски талант“ за предимство у една добре възпитана дама. Всеки друг би сметнал, че те са по-подходящи за куртизанка или любовница.

— Точно жената, която търсеше — промърмори Бенет.

— Да, така е.

— И все пак мисля, че е редно да ѝ кажеш истината.

— В никакъв случай. Колкото по-малко знае, толкова по-малка е опасността да каже нещо в най-неподходящия момент.

— Разбирам притесненията ти, но не мисля, че е честно да я държиш в неведение. — Бенет замълча за миг, преди да добави и последния си, най-убедителен аргумент: — Освен това замислял ли си се, че ако ѝ разкажеш всичко, тя може да ти помогне при разследването.

Графът присви очи.

— Това е последното, което бих искал да се случи. Разследването не е нейна работа.

— Виждам, че е безсмислено да споря с теб по този въпрос. — Приятелят му въздъхна тежко. — Пристигна ли придружителката на госпожицата?

— Да. — Артър опъна краката си и отпусна ръце на облегалките на стола. — Всъщност днес следобед имах известни колебания относно ролята на Маргарет във всичко това.

— Мислех, че тя е единствената ти роднина, която можеш да понасяш в дома си за по-дълго време.

— Така е. Но когато ѝ казах, че очаквам да се погрижи за представянето на годеницата ми във висшето общество, разбрах, че тя

нищо не разбира от тези неща. Всъщност абсолютно съм сигурен, че видях паника в очите ѝ.

— Това не е изненадващо. Казвал си ми, че госпожа Ланкастър не е живяла в града. Идвала е съвсем за кратко преди доста години.

— Така е — направи гримаса Артър. — Просто предположих, че една дама, която е била омъжена цели четиринайсет години, разбира от тези неща. Но днес изведнъж осъзнах, че всъщност Маргарет е невежата и непросветена жена от провинцията, а не госпожица Лодж.

Другият мъж свъси вежди и си спомни дългите приготовления на починалата си съпруга преди всеки бал и всяко соаре.

— Ще ти е нужен някой, който да се занимава с всички подробности — предупреди. — Една изискана и модно облечена жена трябва да има подходящи рокли, ръкавици, обувки и други подобни неща. Трябва да има фризьорка или прислужница, която да умее да прави прическите ѝ. Налага се да посещава най-изисканите и модни магазини.

— Осъзнавам всичко това.

— Виж какво, Артър, ако госпожа Ланкастър не може да се справи с тези неща, трябва да намериш друга роднина. В противен случай ще бъдеш изправен пред катастрофа. Повярвай ми. Имам опит в тези неща, ако си спомняш.

— Няма да се наложи да замесвам друг човек в тази работа. — Артър изглеждаше доволен. — Маргарет ще остане, защото трябва да има още една жена в къщата заради благоприличието. Покрай бизнес сделките си добре опознах аристокрацията в града, така че ще подбирам внимателно поканите, които госпожица Лодж да приеме. Ти ще придружаваш двете дами на първите няколко светски събития и ще представиш моята годеница на подходящите хора. Не искам да остане сама, без кавалер.

— Ами с удоволствие ще сторя всичко по силите си да я представя по възможно най-добрия начин, но как ще решиш проблема с дрехите, човече? Уверявам те, че това е много важна част от представянето.

Артър сви рамене.

— Сигурен съм, че госпожица Лодж ще се справи с дрехите.

Такова доверие в друг човек, още повече в една жена, не бе типично за Артър, помисли си Бенет заинтригуван. Когато ставаше

дума за сложните му планове, той рядко се осланяше на друг човек, не се доверяваше на никого, независимо дали е мъж или жена.

Бенет смяташе, че е сред малцината, на които Артър има доверие, а сега, както изглежда, госпожица Лодж бе включена в този и без това кратък списък. Колко интересно!

— Асоциалната страна на нещата? — настоя Бенет. — Знаеш колко коварни капани има в една бална зала. Ако видят госпожица Лодж да говори с неподходящия човек, това ще промени впечатлението, което искаш да създаде. Ще стане още по-лошо, ако танцува с неподходящия мъж или излезе в градината с него. Повечето млади момичета са закриляни от майките си или от професионална и компетентна придружителка, но от онова, което ми разказа, няма кой да наглежда и да напътства госпожица Лодж.

— Не е съвсем така, Бенет — леко се усмихна Артър. — Ти ще я наглеждаш и ще се погрижиш за нея.

Приятелят му изпъшка и прочувствено рече:

— Опасявах се, че ще кажеш нещо такова.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Елинор огледа стаята си. Беше сложила ръце на кръста и потропваше с крак.

Тъмните мебели включваха гардероб с дърворезба, масивно, богато драпирано легло и тъмен, мръсен килим. Тапетите бяха от времето, когато бяха на мода претрупани екзотични фигури. За съжаление цветовете бяха избелели до такава степен, че вече много трудно се различаваха лозите от цветята.

И тук бе мръсно, както и в цялата къща. Съвсем леко бе забърсан прах. На рамката на осмоъгълното огледало имаше дебел слой мръсотия, както и на таблата на леглото. Стъклата на прозорците бяха замъглени, което показваше, че не се знае откога не са мити.

Щом щеше да живее тук през следващите няколко седмици, трябваше да направи нещо, защото къщата бе в ужасно състояние.

Отвори вратата и се озова в мрачен коридор. Нямаше желание да закусва. Вечерята предната вечер се състоеше от безвкусно варено пиле, кнедли, които биха могли да послужат за баласт на някой кораб, зеленчуци, варени до нездравословен сивкав цвят, и пудинг от бъбреци и бъбречна лой. С Маргарет вечеряха сами в мрачната трапезария. Артър постъпи много разумно и отиде на вечеря в клуба си. Не го упрекваше. Тя самата би предпочела да вечеря някъде другаде.

Слезе по стълбите, забеляза прахта, която се бе събрала между парпетите, и отиде да потърси трапезарията за закуска.

Влезе в две затворени стаи, затъмнени от плътни завеси, пълни с покрити с чаршафи мебели, преди да се натъкне на Нед.

— Добро утро — поздрави тя. — Би ли ме упътил къде е трапезарията за закуска?

Той изглеждаше объркан и слисан.

— Мисля, че е в края на коридора, госпожице.

Тя повдигна вежди.

— Не знаеш къде се намира трапезарията за закуска?

Нед се изчерви и започна да заеква:

— Моля да м'извините, госпожо, но откакто работя тук, не е била използвана.

— Разбирам. — Тя се опита да запази спокойствие. — В такъв случай къде бих могла да намеря нещо за закуска.

— В трапезарията, госпожо.

— Много добре. Благодаря, Нед.

Тръгна по друг коридор и влезе в трапезарията. Изненада се, когато видя, че Артър е седнал в края на много дълга маса.

Той вдигна поглед от вестника, който бе отворен пред него, намръщи се леко, сякаш не знаеше какво да прави с нея толкова рано сутринта.

— Елиноор. — Той стана на крака. — Добър ден.

— Добър ден, сър.

Вратата за кухненския килер се отвори. Появи се Сали. Изглеждаше още по-уморена и неспокойна от предишния ден. Челото ѝ лъщеше от пот. Дълги кичури коса се бяха измъкнали изпод жълтото боне. Тя погледна Елиноор и избърса ръцете си в мръсната престилка.

— Госпожице — каза тя и неловко се поклони. — Не знаех, че ще слезете за закуска.

— Забелязах — отвърна Елиноор. Тя многозначително кимна към дългата маса.

Прислужничката се втурна към бюфета и отвори едно чекмедже.

Докато момичето слагаше приборите, Елиноор прекоси стаята и внимателно огледа какво се предлага за закуска.

Положението в кухнята не се бе подобрило от предишната вечер. Яйцата бяха изстинали. Наденичките имаха не особено апетитен вид и цвят, а картофите миришеха на стара мазнина.

Отчаяна, тя си взе две филийки омекнал препечен хляб и си наля чаша хладко кафе.

Обърна се към масата и видя, че Сали е сложила втория комплект прибори точно срещу Артър.

Тя изчака момичето да излезе от стаята и едва тогава взе салфетката и сребърните прибори. Премести ги и седна от дясната страна на Артър, където постави омекналата препечена филийка и кафето. Настъпи смущаващо мълчание.

— Надявам се, че тази нощ си спала добре — най-после каза Артър.

— Много добре, милорд, наистина. — Тя отпи от кафето. Не само че бе студено, но бе и отвратително. Сложи чашата на масата. — Мога ли да те попитам, домашната прислуга отдавна ли работи за теб?

Въпросът ѝ малко го изненада.

— Видях ги за пръв път, когато пристигнах тук преди няколко дена.

— Не ги ли познаваш?

Той прелисти страницата на вестника си.

— Прекарвам тук много малко време. Всъщност през последната година изобщо не съм идвал. В редките случаи, в които идвам в Лондон, предпочитам да отседна в клуба си.

— Разбирам. — Липсата му на интерес към имението обясняваше някои неща. — Кой надзирава прислугата?

— Възрастният мъж, който се занимаваше с бизнес делата на дядо ми, се грижи за всичко, свързано с къщата. Наследих го заедно с къщата и управлението ѝ остана единственото му задължение. Не го натоварвам с никаква друга работа. — Той взе чашата си. — Защо питаш?

— Има някои неща в къщата, които изискват внимание.

Той опита от кафето и трепна.

— Да, забелязах. Но нямам никакво време да се занимавам с тях.

— Разбира се — каза тя. — Аз обаче имам време. Имаш ли нещо против да направя някои промени в дома ти?

— Не смятам тази къща за свой дом. — Той сви рамене и остави чашата си. — Всъщност смятам да я продам. Но, моля, чувствай се свободна да правиш каквито искаш промени, докато си тук.

Тя отхапа от препечената филия.

— Много добре разбирам защо искаш да я продадеш. Това е огромна и скъпа за поддържане къща.

— Цената на поддръжката няма нищо общо с решението ми. — Погледът му стана студен. — Ще ми трябва къща, в която да отсядам, когато идвам в Лондон, но за тази цел ще си купя друга.

Не можеше да си обясни защо, но думите му я накараха съвсем да загуби интерес към препечената филия. Естествено, че той се замисля за истински брак. Но защо споменаването на този факт я разстрои толкова? Той имаше дълг към благородническата си титла и към семейството си. Освен това, когато тръгне да избира своята

графиня, ще направи същото като всички мъже в неговото положение: ще потърси подсигурена млада дама, току-що завършила училище. Жена, която смята за прекалено деликатна и невинна, за да бъде наета за фиктивна годеница.

Съпругата на Сейнт Мерин — истинската му съпруга — ще е жена с безупречна репутация; жена, чието семейство не е било замесено в скандали и не се занимава с търговия. Тя ще му донесе земи и богатство като зестра, въпреки че той няма нужда нито от едното, нито от другото, но така стоят нещата в неговия свят. Беше време да сменят темата на разговора.

— Пише ли нещо интересно във вестниците?

— Нищо особено, обичайните клюки и скандали. — В гласа му имаше нотка на презрение. — Нищо важно. Какъв е планът ти за днес?

— С Маргарет ще обикаляме магазините.

Той кимна.

— Отлично. Искам да се появиш в обществото колкото се може по-скоро.

— Ще бъдем готови за първия бал утре вечер — увери го тя.

Ибитс влезе в трапезарията и внесе доста зле лъсната табла. На нея бяха натрупани визитни картички и бележки.

Артър вдигна поглед.

— Какво е това?

— Визитни картички и покани, милорд — отвърна икономът. — Какво да правя с тях?

— Ще ги прегледам в библиотеката.

— Да, милорд.

Артър смачка салфетката и стана от стола.

— Извини ме, скъпа — каза той. — Трябва да тръгвам. По-късно ще ти дам списъка на местата, на които трябва да присъстваш тази седмица.

— Да, Артър — промърмори тя с най-покорния си глас. Нямахше да приеме неговото „скъпа“ сериозно. Гальовното обръщение бе само за пред Ибитс.

Тя се стъписа, когато той се наведе и я целуна; не по бузата, а направо по устните. Беше много кратка, много „собственическа“ целувка; целувка, с каквато един мъж дарява истинската си годеница.

„Кой би предположил, че Артър е такъв добър актьор?“ — помисли си тя малко замаяна. Беше толкова обърквана от неочакваната проява на фалшива привързаност, че за миг остана безмълвна. Когато се съвзе, чу приглушеното потропване на токовете на елегантните му обувки в коридора.

— Има ли нещо друго, мадам? — попита Ибитс с тон, който предполагаше, че по всяка вероятност няма нищо.

— Всъщност има още нещо. — Елинол остави салфетката си на масата. — Моля те, донеси ми отчетите на домакинството за последните шест месеца.

Икономът остана с отворена уста. Страните му пламнаха. Отвори и затвори уста няколко пъти, преди да успее да изрече:

— Моля, госпожо?

— Мисля, че се изразих ясно, Ибитс.

— Счетоводните книги на домакинството са у доверения човек на стария граф, госпожо. Не са у мен. Аз само водя сметка за разходите и давам информацията на господин Ормсби.

— Разбирам. В такъв случай предполагам, че ще можеш да ми отговориш на няколко въпроса.

— Какви въпроси, госпожо — предпазливо попита той.

— Къде е готвачката?

— Тя напусна преди няколко месеца, госпожо. Не успях да й намеря заместничка. Но Сали се справя добре в кухнята.

— Наистина, Сали се старее много, но не става за готвачка.

— Надявам се скоро да наема нова готвачка от някоя агенция — промърмори Ибитс.

— Наистина ли? — Елинол стана и тръгна към вратата на кухнята.

— Къде отивате, госпожо? — попита той.

— Да поговоря със Сали за проблемите в кухнята. Междувременно, предлагам да положиш усилия и да намерим нова готвачка и още една прислужничка. Освен това ще ни трябват и градинари.

Очите на Ибитс потъмняха от гняв, но не каза нищо. Елинол усети студена тръпка по гърба, когато се обърна, за да влезе в кухнята.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Убиецът отново регулира тежката машина, направена от желязо и месинг, и отстъпи назад, за да огледа внимателно делото си. Беше толкова близо. Бе разгадал и последната тайна в древното съчинение за скъпоценните камъни, онази, която предшественикът му не бе успял да разгадае.

Още една-две промени и устройството щеше да е готово. Скоро могъщата сила на „Мълнията на Юпитер“ ще бъде в неговите ръце.

През тялото му премина трескава възбуда, гореща и пречистваща като огън на алхимик. Цялото му същество потръпна при мисълта за предстоящия успех.

Погледна часовника си. Вече се съмваше. Прекоси лабораторията и изгаси лампите. После взе фенера и влезе в подземие.

Беше открил, че има два тайни входа към лабораторията. Желязната клетка, която се спускаше от старото абатство над него, беше полезна, но той предпочиташе да не я използва, защото се опасяваше, както и предшественика му, че прекалено честата ѝ употреба щеше да предизвика любопитството на хората, които живееха наоколо.

Вярно, повечето хора в квартала се страхуваха от абатството, защото вярваха, че е обитавано от духове. Но някой смелчага можеше да реши да преодолее страха си, ако случайно забележеше добре облеченият господин да влиза и да излиза от параклиса всяка вечер. Следователно убиецът пазеше клетката за случаите, когато много бързаше.

Изгубената река беше по-сигурният, макар и по-изморителен и опасен път за ежедневните му посещения в лабораторията.

В задната част на подземие водата завиваше към таен док. Той се качи в една от малките лодки, които държеше там. Пазейки равновесие, той остави фенера на носа на лодката и взе пръта.

Силен тласък изпрати лодката в средата на отдавна загубената река. Лодката бавно се понесе по тъмната, воняща вода. Убиецът

трябваше да навежда глава, за да не се удари в тесните каменни мостове, които се извиваха над реката.

Пътуването бе зловещо и плашещо. Въпреки че много пъти бе минавал по този път, едва ли някога щеше да свикне с потискащия мрак и отвратителната воня. Но се чувстваше спокоен при мисълта, че предшественикът му бе идвал и си отивал от лабораторията безброй пъти по този странен път. Всичко това бе част от кармата му, помисли си той. Пред погледа му изникнаха древни останки по бреговете на реката. Светлината на фенера танцуваше по мраморния релеф на отчасти потъналите в калта останки от статуя. Тя бе на бог, който носеше странна шапка. Бе изобразен в момента, когато убива голям бик. Според бележките в дневника на професора това беше бог Митрас, тайнственият господар на един римски култ, който някога бил разпространен по тези земи.

Убиецът отклони погледа си, както всеки път, когато се натъкнеше на някоя от тези статуи. Обвинението в невиждащите им очи винаги го караше да се чувства неудобно. Сякаш старите богове можеха да проникнат в душата му, където странната енергия, която изпълваше гения му, кипеше и се надигаше; сякаш разбираха, че той не контролира абсолютно всичко.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

На следващата вечер, малко след десет часа, Елинон, Маргарет и Бенет Флеминг стояха под няколко засадени в саксия палми.

— Първият танц е изключително важен — обясни Бенет, преценявайки насъбралата се тълпа. — Трябва да се уверим, че е с подходящия господин.

Елинон надникна иззад палмовите клонки. Балната зала бе осветена от висящи полилеи. Едната стена бе цялата в огледала, които отразяваха блясъка на помещението. Дами и господа, облечени по последна мода, се смееха и клюкарстваха. Елегантни двойки се носеха из дансинга. Музиката се лееше от балкона, където бяха настанени музикантите.

Малка армия от прислужници в сини ливреи предлагаше шампанско и лимонада.

— Не виждам защо да не танцувам първо с теб — каза Елинон на Бенет.

Тя много хареса Бенет Флеминг още щом го видя. Щом погледна здравето му тяло и дълбокия поглед, разбра защо Артър му има доверие. Флеминг правеше впечатление на един от онези, вече рядко срещащи се хора, добродушни, решителни, на които човек може да разчита, когато има проблеми.

— Не, не, не, това никога няма да стане — увери я Бенет. — Този, с когото танцуваш първия танц, ще постави известен стандарт, нали разбираш? Който и да е той, ще те направи популярна още тази вечер.

Маргарет го гледаше с възхищение.

— Откъде знаеш тези неща, сър?

Той се изчерви.

— Покойната ми съпруга бе жена, която се наслаждаваше на удоволствията на висшето общество. Човек научава това-онова, когато е женен за специалист.

— Да, разбира се — промърмори Маргарет. Посегна към дамската си чантичка и извади малко тефтерче и мъничък молив.

Бенет се намръщи.

— Какво правиш?

— Водя си бележки — отвърна тя.

— За какво са ти?

— За дневника ми.

Елинон едва се сдържа да не се засмее. Какво ли би казал Бенет, ако знаеше, че Маргарет прави проучване за новия си роман.

— Разбирам. — Той свъси вежди и присви очи. Отпи от шампанското и си придаде вид на човек, който се подготвя да влезе в битка. — Както вече казах, въпросът точно кой ще има привилегията да бъде пръв, е изключително важен.

— Хмм — промърмори Елинон. — Това е както да избираш първия любовник.

Флеминг се задави.

— Като да си избираш любовник — повтори си Маргарет, пишейки много бързо нещо в бележника си. — Да, това ми хареса, добре казано. Така нещата изглеждат много интригуващи, нали?

Бенет впери поглед в нея.

— Не мога да повярвам, че записа това за дневника си.

— След време ще е интересно да го прочете човек, не смяташ ли? — Тя му се усмихна и пъкна тефтерчето в чантата си.

Бенет явно реши да не отговаря на този въпрос. Вместо това съсредоточи вниманието си към дансинга. Внезапно се оживи.

— Ето го — тихо обяви той.

— Кой? — попита Елинон.

— Мъжът, който ще те заведе на дансинга за първи път. — Той повдигна брадичка.

Елинон проследи погледа му и видя висок, изискан господин със синьо сако да стои до френския прозорец, от който се излизаше в градините. Изглежда бе около шейсетгодишен. Разговаряше с друг мъж. Стойката и изражението му издаваха, че много се отегчава.

— Кой е той? — попита Маргарет. — И защо казваш, че той е подходящ за първия партньор на Елинон.

— Това е лорд Хатерсейдж — обясни Бенет. — Той е заможен човек с връзки във висшето общество. Жена му почина преди две

години, без да го дари с наследник, което обяснява защо си търси нова съпруга.

— В такъв случай защо ще иска да танцува с мен? — полюбопитства Елинон. — Предполага се, че съм сгодена.

— Хатерсейдж е известен с това, че е доста придирчив, когато става дума за жени — търпеливо поясни Бенет. — Всъщност той се смята за познавач на женската красота. Един танц с него ще привлече вниманието на всички към теб. Останалите мъже в залата ще поискат да разберат какво е видял в теб. Накратко казано, Хатерсейдж може да те направи популярна.

— Ами ако откаже да танцува с мен?

За първи път очите на Бенет проблеснаха със скрито задоволство.

— Едва ли.

Маргарет му хвърли изпитателен поглед.

— Защо смяташ, че ще се радва да танцува с Елинон? От тук си личи, че е от онези господа, които страдат от скука.

— Хатерсейдж и Артър често са работили заедно. Освен това Хатерсейдж дължи на Артър голяма услуга.

Любопитна, Елинон бавно разтвори ветрилото си.

— Колебая се да попитам, но не мога да устоя. Каква услуга?

— Артър е гений, когато става дума за инвестиции. Преди шест месеца имаше голям интерес към инвестиции в мини в Йоркшир. Артър знаеше, че проектът ще се провали с гръм и трясък. Чу, че Хатерсейдж се кани да купува акции в него, и го предупреди, че по всяка вероятност инвестицията е губеща. Цялата схема рухна малко след това и всички, които се бяха включили, загубиха парите си. Но благодарение на съвета, който Артър му даде, Хатерсейдж избегна финансовата катастрофа.

Без съмнение инвестицията, за която Бенет говореше, беше същата, която бе съсипала пастрока ѝ, и я бе лишила от наследство, помисли си Елинон. Колко жалко, че Самюел Джоунс не е бил сред приятелите на Артър. Но пък Джоунс никога не се вслушваше в съветите на другите.

Бенет я погледна.

— Ще уредя този първи танц, но какво ще се случи след това, изцяло зависи от теб. Щом се появиш на дансинга с Хатерсейдж,

трябва да се опиташ да измислиш нещо умно и забавно, за което да разговаряте. Ако успееш да го развеселиш и разсееш дори за минута-две, той ще бъде доволен.

Елинор сбърчи нос.

— Караш ме да се чувствам като куртизанка вместо като компаньонка, Флеминг.

Бенет трепна.

— Извини ме.

— Куртизанка вместо компаньонка — тихо повтори Маргарет. — Отлично. — Тя отвори тефтерчето си.

— Както и да е. — Елинор се усмихна. — Ще направя всичко по силите си да кажа нещо забавно на лорд Хатерсейдж.

Бенет повика един лакей и го изпрати при Хатерсейдж с кратко съобщение.

Пет минути по-късно Елинор вече беше на дансинга. Тя се усмихна на високия си партньор. Хатерсейдж бе олицетворение на любезността и галантността, но бе ясно, че що се отнася до него, просто връща услуга. Отблизо отегчението му бе очевидно. Тя се чудеше как не е умрял още преди много време от скука.

— Много мило от ваша страна, че позволихте на господин Флеминг да ви убеди да танцувате с мен, сър — каза тя.

— Глупости. Радвам се да услужа — рече Хатерсейдж, но по нищо не личеше, че мисли това, което казва. — Със сигурност не е чак толкова трудно да танцуваш с една привлекателна дама.

— Благодаря — отговори тя. Как, по дяволите, да поддържа разговор с мъж, който очевидно иска да бъде на друго място?

— Трябва да ви кажа, че завиждам на Сейнт Мерин — сухо продължи той. — Успял е да си намери годеница, без да се подлага на „емоциите“ на Сезона. От друга страна, аз съм принуден да понасям безкрайна върволица от глупави млади госпожици.

Поведението му започна да я дразни.

— Предполагам, че да намерят подходящия човек и да сключат добър брак е точно толкова трудно за младите дами, колкото и за господа като вас, сър.

— Невъзможно. — Той изглеждаше дълбоко засегнат. — Не можете да си представите колко е трудно за мъж на моята възраст и с моя житейски опит да разговаря с младо момиче на седемнайсет. Тези

млади създания говорят единствено за последните глупости на Байрон или за последния писък в парижката мода.

— Погледнете на ситуацията и от гледната точка на младите дами, сър. Уверявам ви, може да се окаже страшно отегчително и трудно да разговаряш с мъж, който може да ти бъде баща, когато предпочиташ да танцуваш с красив млад поет.

За миг Хатерсейдж се смути. След това се намръщи.

— Моля?

— Още повече, ако този мъж се интересува само от външния си вид, репутацията и наследството си. Когато този изключително глупав господин няма никакви познания по темите, които интересуват една млада дама, направо е чудо, че тя въобще успява да разговаря с него, нали? Човек не би си представил, че ще хукне у дома да напише романтичните си изживявания с него в дневника си, нали?

Настъпи неловко мълчание. После в очите на Хатерсейдж неохотно проблесна интерес.

— Къде Сейнт Мерин ви е открил, госпожице Лодж?

Тя му се усмихна с най-неотразимата си усмивка:

— Тъй като се познавате с годеника ми, без съмнение знаете, че притежава изключително логичен ум. Естествено той е използвал този си талант, за да си намери подходяща годеница.

— Логика и разум, а? — Сега вече Хатерсейдж бе направо запленил. — И къде са го отвели тези му способности, за да открие диамант като вас?

— В една агенция за компаньонки, от най-скъпите, разбира се.

Очевидно решил да поеме шегата, той каза:

— А, да, той се бе закълел да го стори.

— Това е много разумен подход. Като се позамисли човек, съпрузите и съпругите са компаньони, не е ли така?

— Никога преди не съм мислил за семейството от тази гледна точка, но трябва да призная, че имате право.

— Само си помислете колко брилянтна е тактиката на Сейнт Мерин, сър. В агенцията му бе предоставен много богат избор от добре образовани дами, които притежават отлични препоръки и безукорна репутация. Вместо да се налага да танцува с всички тях и да понася глупави разговори, той всъщност ще проведе подробни интервюта с тях.

— Интервюта — усмихна се Хатерсейдж. — Колко умно.

— Хубавото е, че това важи и за двете страни. Кандидатките също могат да му задават въпроси. По този начин им е спестена необходимостта да забавляват възрастни мъже, които нищо не разбират от последните произведения на Байрон и които търсят единствено красиви наследници, за да ги дарят с наследник.

Хатерсейдж я спря по средата на дансинга. В продължение на един ужасен миг Елинор си помисли, че много е сбъркала в преценката си и е сътворила истинска катастрофа.

След това Хатерсейдж отметна назад глава и гръмко се засмя.

Всички погледи бяха приковани в тях.

Когато Хатерсейдж върна Елинор при Бенет и Маргарет, опашката от мъже, които искаха да танцуват с нея, стигаше чак до входа на игралната зала.

— Смятайте, че сте си върнали услугата — каза Бенет на Хатерсейдж.

— Напротив — отвърна Хатерсейдж с усмивка. — Това бе най-приятната ми и забавна вечер от доста време насам.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Артър се облегна на парапета на балкона и огледа многолюдната бална зала. Търсеше Елинор. Минаваше полунощ, а той не бе в добро настроение. Току-що бе приключил поредното разследване, което не бе довело до почти никакъв резултат. Трябваше да си признае, че се бе добрал до информация за една от тайнствените табакери за енфие, които издирваше, но прекалено много въпроси оставаха без отговор. Имаше странното чувство, че времето тече бързо.

Отне му няколко минути, за да забележи Елинор. Щом зърна блестящата ѝ черна коса в дъното на балната зала, разбра защо му е било толкова трудно да я открие: тя бе заобиколена от мъже, които се опитваха да привлекат вниманието ѝ.

Тя разговаряше доста непринудено и свободно с група мъже, с които се бе запознала едва тази вечер. На всичкото отгоре роклята ѝ с висока талия в смарагдов цвят бе с прекалено дълбоко деколте, което показваше твърде много от меката ѝ гръд и нежните рамене. Блестеше като екзотичен скъпоценен камък, който всички мъже в околността биха искали да притежават.

„Къде са Бенет и Маргарет? — зачуди се той. — Трябваше да я наглеждат!“

Докато наблюдаваше ситуацията, един от господата се наведе над пръстите ѝ и я придружи до дансинга. Каквото и да казваше на кавалера си, сигурно бе нещо много забавно, мрачно реши Артър. Мъжът се хилеше като пълен глупак.

Вечерта му се бе скапала през последните няколко часа. Това, че мнимата му годеница се забавляваше на дансинга с никакъв напълно непознат мъж, бе капката, която преля чашата. Нещата явно излизаха от контрол на дансинга.

Отдръпна се от парапета и тръгна към стълбите.

— Позволете ми да ви поздравя за очарователната годеница, Сейнт Мерин — чу се познат глас зад него.

Той спря и погледна високия мъж, който идваше към него откъм балкона.

— Хатерсейдж.

— Имах огромното удоволствие да танцувам с госпожица Лодж тази вечер. Необикновена дама. — Хатерсейдж замълча и погледна танцуващите. Усмихна се. — Наистина, съвсем сериозно се замислям да си послужи с вашата стратегия, за да си намеря съпруга.

— Какво искате да кажете?

— Говоря за брилянтната ви идея да интервюирате кандидатки за тази длъжност в агенция за компаньонки, разбира се.

Кръвта на Артър се смрази. Нима Елинор беше казала на Хатерсейдж цялата истина? Разбира се, че не.

— Тя ли ви каза за агенцията? — попита предпазливо.

— Кълна се, че това бе най-забавното нещо, което съм чувал от седмици насам — отговори Хатерсейдж. — Утре всички ще говорят само за това. Такъв пъргав ум е много ценно качество у една съпруга, както и у всяка друга компаньонка.

Елинор бе казала истината на Хатерсейдж, но понеже тя бе толкова скандална, той не ѝ бе повярвал, осъзна Артър, и малко си поотдъхна.

Останалите членове на висшето общество щяха да последват примера на Хатерсейдж, помисли си той. Всичко беше наред.

— Тя е невероятна — каза Артър.

— Така е. — Другият мъж присви леко очи. — Дръжте я под око, Сейнт Мерин. Не бих се изненадал, ако някои от мъжете, които се навъртат около нея в момента, вече кроят планове да я прелъстят и да ви я отнемат.

„По дяволите!“ Възможно ли бе самият Хатерсейдж да замисля подобен ход? Носеше се слух, че си търси съпруга, беше достатъчно богат и можеше да си позволи да пренебрегне финансовото състояние на дамата.

Артър се ядоса. Опита се да сдържи гнева си. Хатерсейдж искрено се забавляваше.

— Извинете ме, но смятам да послушам съвета ви и да сляза да защитя интересите си — спокойно каза Артър.

— Бъдете готов да чакате на опашка.

Графът изчака партньорът на Елинор да я върне от дансинга и слезе в балната зала. Нямаше намерение да се реди на опашка. Но се подразни, когато се оказа, че трябва да използва сила, за да се добере до Елинор.

Когато най-после успя, тя не се зарадва особено да го види. Усмихна му се любезно, но и малко закачливо.

— Какво правиш тук, Артър? — тихо попита тя, така че само той да я чуе. — Мислех, че имаш други планове за тази вечер.

Държеше се така, сякаш бе последният човек, когото би искала да види тази вечер, помисли си той. Забеляза, че мъжете около нея се подразниха от присъствието му.

Усмихна ѝ се така, както един мъж се усмихва на жена, която смята, че му принадлежи.

— Какви планове биха били по-важни от това да потанцувам с прекрасната си годеница? — отговори той и се наведе да ѝ целуне ръка. Хвана я за лакътя и я дръпна към дансинга. — Къде са Бенет и Маргарет?

— Изчезнаха в игралната зала преди около час — Тя го погледна малко притеснено. — Какво има? Изглеждаш разтревожен.

— Не съм разтревожен, ядосан съм.

— Разбирам. Не можеш да ме виниш, задето не различавам двете душевни състояния. В твоя случай те много си приличат.

Той продължаваше да се сърди:

— Бенет и Маргарет трябваше да те държат под око.

— А, значи това било. Притеснил си се за мен. Е, няма нужда, сър. Уверявам те, напълно съм способна да се грижа сама за себе си.

Той се сети за мъжете, които я бяха наобиколили преди малко.

— Не ми харесва да стоиш сама в бална зала, пълна с непознати.

— Почти не оставах сама, сър, а и се запознавам с толкова много хора.

— Не е там работата. Ти си способна жена, Елинор, но не може да се подмине и фактът, че нямаш много опит с висшето общество.

— Уверявам те, че няма нужда да се тревожиш за мен. Нали именно заради това отиде в агенцията, за да наемеш компаньонка, ако си спомняш. Освен всички останали изисквания, държеше да наемеш жена, която е била сред висшето общество и притежава здрав разум.

— Това е друго нещо. — Той я стисна силно. — Какво си мислеше, когато каза на Хатерсейдж, че съм те намерил в агенция?

— Бенет ме предупреди, че трябва да разговарям с Хатерсейдж и да се опитам да го впечатля. Бях чула, че си се зарекъл да си търсиш съпруга в агенция. Реших, че ако го спомена пред него, той ще се развесели. Точно така стана.

— Хмм. — Никак не му хареса, но трябваше да признае, че тя бе права. — Кой ти каза за думата, която дадох преди година?

— Очевидно всички знаят за това. Всъщност то е станало част от легендите, които се носят за теб.

Той трепна.

— Смятах, че казвам нещо остроумно и духовито. По този начин исках да избегна досадните въпроси.

— Разбирам. Но по-късно, когато осъзна, че наистина се нуждаеш от жена, която да играе ролята на твоя годеница, ти е хрумвало, че всъщност идеята никак не е лоша, така ли?

— Трябваше да направя или това, или да наема професионална актриса — потвърди той. — Не бях склонен да сторя второто, защото се опасявах, че може да бъде разпозната от, във — той се поколеба и се опита да намери по-любезен начин да се изрази, — някой, който я е виждал на театралната сцена.

Тя повдигна вежди:

— Или от някой господин, който се е възползвал от услугите ѝ извън сцената, зад кулисите?

— Не исках да обидя баба ти — сухо каза той.

— Тя нямаше да се обиди. Щеше да признае, че актрисите и балерините винаги са имали определена репутация сред аристократите.

Той си отдъхна, че тя не е от обидчивите и докачливите. „Какво облекчение е да можеш да говориш открито с една жена“ — помисли си той, настроението му се повдигна за първи път тази вечер. С Елинор нямаше да се тревожи, че може неволно да засегне женската ѝ чувствителност. Наистина бе светска жена.

— Въпреки това — продължи той, спомняйки си онова, което искаше да каже, — щеше да е по-добре, ако не беше коментирала, че съм си избрал компаньонка за годеница. Така хората ще са още по-любопитни що за жена си.

— Извинявай, но не бе ли точно това целта на цялата постановка? Целта ти е да отклониш вниманието на висшето общество към мене, докато ти вършиш личните си дела, нали така?

— Да.

— Колкото повече хората се занимават с мене, толкова по-малко внимание ще обръщат на това, което правиш ти.

— Достатъчно — изрече той. — Права си и аз се признавам за победен. Наистина, не зная защо изобщо започнах този разговор с теб. Сигурно за момент паметта ми е изневерила.

Но това бе лъжа, призна той пред себе си. Бе започнал разправията, защото бе разстроен от вероятността Хатерсейдж да ѝ е хвърлил око. Когато видя, че другите мъже я ухажват, много се ядоса, причините за което не искаше да анализира в детайли.

Тя се засмя:

— За бога, никой с малко разум в главата си не би повярвал, че си отишъл в агенция, за да си търсиш съпруга.

— Не, вероятно не.

Тя го погледна укорително.

— Трябва да се успокоиш и да се концентрираш върху делата си. Аз ще си свърша работата, за която ми плащаш. Надявам се, че работите ти вървят добре?

Хрумна му, че тя бе единствената успешно осъществена част от сложните му планове. Много му се щеше да обсъди делата си с нея. Имаше нужда да говори с някого. Елинор бе интелигентна, светска жена, която не се шокираше лесно. Освен това вече бе сигурен, че може да запази тайната му. Пък и отчаяно се нуждаеше от нови идеи. Тревожеше го това, че през последните няколко дена разследването му не бе довело до никакъв успех.

Бенет го бе посъветвал да каже истината на Елинор. Може би тази идея не бе чак толкова лоша.

Той спря в края на дансинга. Без да обръща внимание на въпросителния ѝ поглед, я поведе към остъклената врата, през която се излизаше на терасата.

— Имам нужда от малко чист въздух — каза той. — Ела, искам да обсъдя нещо с теб.

Тя не се възпротиви.

Навън бе приятно прохладно, за разлика от задушната бална зала. Той хвана Елинор за ръката и заедно прекосиха терасата. Слязоха по каменните стъпала и отидоха в осветените от фенери градини.

Повървяха и спряха до голям фонтан. Той внимателно обмисли думите си, преди да ги изрече.

— Не дойдох в града, за да основавам консорциум от инвеститори — каза бавно. — Това е само претекст, измислена история, с която да прикрия истинските си цели.

Тя кимна, без да показва никакви признаци на изненада.

— Бях сигурна, че има нещо в цялата тази работа. Мъж с твоята интелигентност и твърд характер не би наел жена да играе ролята на негова годеница само за да избегне неудобството всяка млада жена, която представлява добра партия за женитба, да го преследва.

Той се усмихна неохотно.

— Това, което каза, показва, че въобще не си наясно колко досадно е всичко това. Имаш право. Наех те, за да ми осигуриш прикритие, а аз да мога да свърша истинската работа, заради която съм тук.

— А тя е?

Той се поколеба секунда-две, вперил поглед в ясните ѝ очи, а след това забрави за малкото опасения, които имаше. Инстинктът му подсказваше, че може да ѝ се довери.

— Опитвам се да намеря убиеца на прачичо ми Джордж Ланкастър — призна.

При тази новина тя не помръдна. Впери поглед в него. Остана невероятно спокойна, като се имаше предвид, какво ѝ бе казал току-що.

— Разбирам — изрече съвсем спокойно.

Спомни си как, когато се запознаха, го бе взела за избягал душевноболен.

— Сега вече съм сигурен, че ме смяташ за луд.

— Не. — Тя изглеждаше замислена и сериозна. — Не, разбира се. Това обяснява странното ти решение да ме наемеш. Бях почти сигурна, че не става дума за обикновен служебен ангажимент.

— Каквото и да е — уморено каза той, — определено не е обикновен служебен ангажимент.

— Разкажи ми за смъртта на прачичо ти.

Той стъпи на фонтана и опря лакът на коляното си. Впери поглед в тъмната вода и се опита да събере мислите си.

— Това е дълга и обърквана история. Предполагам, че води началото си още преди много години, когато прачичо ми бил на не повече от осемнайсет години. Предприел традиционното пътуване из Европа след завършване на средното образование. Още тогава бил обсебен от науката. Вместо да разглежда забележителностите на страните, които посещавал, той се затварял в библиотеките и се ровел в старинните книги.

— Продължавай.

— В Рим попаднал на дневниците на един алхимик, живял преди около двеста години. Прачичо ми бил очарован от онова, което открил.

— Казват, че границата между алхимията и науката трудно се различава — каза бързо Елинор.

— Вярно е. Така или иначе, сред съчиненията на този алхимик прачичо ми попаднал на древно съчинение за скъпоценните камъни, което се казвало „Книга за камъните“.

Тя повдигна вежди.

— Старите съчинения за скъпоценните камъни са научни трудове за магическите и окултните качества на различните скъпоценни камъни, нали?

— Точно така. Това конкретно съчинение било подвързано с бродирана кожена подвързия. На корицата имало три странни скъпоценни камъка. Вътре имало формула и инструкции как да се конструира устройство, наречено „Мълнията на Юпитер“. Всичко било описано с неразбираеми алхимични кодове.

— Колко странно. Какво било предназначението на тази машина?

— Според всеобщото мнение тя можела да произведе мощен лъч светлина, който да бъде използван като оръжие, подобно на мълнията.

— Той поклати глава. — Окултни глупости, разбира се, но това е същността на алхимията.

— Наистина.

— Както вече казах, по онова време прачичо ми бил млад и неопитен. Каза ми, че много се развълнувал от това, което открил в съчинението. Според бележките на алхимика, трите червени скъпоценни камъка, пришити върху корицата на „Книга за камъните“,

били ключът към извличането на мощната енергия, която излъчвала машината.

— Какво сторил със съчинението?

— Донесъл го в Англия и го показал на двамата си най-добри приятели. И тримата били очаровани от възможността да конструират машината.

— Предполагам, че не са успели.

— Прачичо ми каза, че успели да конструират уред, който много приличал на рисунката в съчинението, но не могли да разберат как да извлекат странната енергия, която предполагали, че е скрита в червените камъни.

Тя леко се усмихна.

— Не съм изненадана. Сигурна съм, че инструкциите на алхимика са били просто налудничави фантазии.

Той я погледна. Очите ѝ бяха тъмни, неустоими езера, много по-тайнствени и загадъчни от формулата на който и да е алхимик. Камъните, с които бе украсена роклята ѝ, блестяха на лунната светлина. Трябваше да се бори с желанието си да докосне нежната кожа на врата ѝ.

Наложи си да се концентрира върху историята, която разказваше.

— Прачичо ми каза, че в крайна сметка заедно с двамата си приятели стигнали точно до това заключение. „Мълнията на Юпитер“ е една фантазия. Зарязали опитите, след като разбрали, че съчиненията на алхимика са пълна безсмислица, и продължили да се занимават с физика и химия.

— А какво направили с камъните и машината, която конструирали?

— Единият взел машината, предполагам за спомен от техния провал с алхимията. А що се отнася до камъните, решили да ги поставят върху три табакери за енифе като знак за тяхното приятелство и отдадеността им на модерната наука.

— Една табакера за всеки?

— Да. На табакерите били гравирани рисунки на алхимик по време на работа. Прачичо Джордж каза, че с приятелите си сформирали малък клуб и го на рекли „Дружеството на скъпоценните камъни“. Те били единствените членове на този клуб. Всеки от тях си

избрал псевдоним, взет от астрологията, и си го гравирал на табакерата.

— Има логика — отбеляза тя. — Алхимията винаги е била свързана с астрологията. Какви имена са си избрали?

— Прачичо ми се нарекъл Марс. Вторият мъж — Меркурий. Но Джордж Ланкастър така и не ми разкри истинските имена на приятелите си. Нямаше причина да ги споменава. Бях малък, когато ми разказа тази история.

— Изумителна история — прошепна Елинон. — Какво е станало с „Дружеството на скъпоценните камъни“?

— Тримата останали близки приятели. Известно време споделяли бележките и резултатите от опитите, които провеждали. Но след това се разделили. Чичо Джордж спомена, че единият бил съвсем млад — между двайсет и трийсет години. Загинал по време на експлозия в лабораторията си. Вторият е още жив, доколкото знам.

— Но прачичо ти е мъртъв — отбеляза тя.

— Да. Убиха го в лабораторията му преди няколко седмици.

Тя леко свъси вежди.

— Сигурен ли си, че е бил убит? Че не е било нещастен случай?

Той я погледна:

— Беше застрелян с два куршума в гърдите.

— Боже мой! — Елинон въздъхна. — Разбирам.

Той гледаше водата.

— Много обичах прачичо.

— Моите съболезнования, сър.

Съчувствието в гласа ѝ бе искрено. Той бе странно трогнат от това.

Продължи да разказва историята:

— Полицаят, който наех да разследва престъплението, се оказа безполезен. Заключение му бе, че прачичо е бил убит или от крадец, когото е изненадал, или, по-вероятно, от младежа, който му е помагал при експериментите.

— Разговаряхте ли с въпросния помощник?

Той стисна зъби.

— За съжаление Джон Уот избяга през нощта на убийството. Не можах да го намеря.

— Извинявай, но трябва да признаеш, че бягството му подкрепя версията на полицаия.

— Познавам Уот много добре и съм сигурен, че никога не би извършил убийство.

— А какво мислиш за другата версия? — попита тя. — За крадеца?

— Имало е крадец, няма съмнение в това, но не е бил случаен разбойник. Внимателно претърсих къщата след смъртта му. „Книгата за камъните“ беше изчезнала. — Той стисна юмрук. — Табакерата, онази с червения скъпоценен камък, също я нямаше. Не липсваше нищо друго ценно.

Тя се замисли над думите му.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно. Смятам, че прачичо е бил убит от някого, който е търсил съчинението за камъните и табакерата. Убеден съм, че трите табакери са много важен ключ. Ако успея да открия двете, които са принадлежали на старите приятели на прачичо, може да науча нещо полезно. Именно към това съм насочил усилията си.

— Постигна ли някакъв успех?

— До известна степен — отвърна той. — Тази вечер най-после успях да открия адреса на един възрастен господин, който вероятно знае нещо за една от табакерите. Все още не съм разговарял с него, но смятам да го сторя много скоро.

Настана мълчание. Той чуваше музиката и смеха от балната зала, но този шум сякаш идваше от много далече. Тук, до фонтана, имаше усещането за интимност. Долавяше парфюма на Елинон. Стомахът му се сви, осъзна, че се възбужда.

„Контролирай се, човече. Последното нещо, от което имаш нужда в момента, са подобни усложнения.“

— Каза, че не си отхвърлил заключението на полицаия — продължи след минутка Елинон. — Имаш ли предположение кой е убиецът на прачичо ти?

— Не точно — поколеба се той.

— Ти си разумен и логично мислещ човек. Ако все пак имаш някаква версия, колкото и абсурдна да звучи, сигурна съм, че имаш сериозни основания за нея.

— Не и в този случай. Но признавам, че все по-често се замислям върху нещо, което прачичо спомена, когато ми разказваше за тримата приятели и дружеството, което създали.

— И какво е то? — попита тя.

— Спомена, че един от тримата членове на тяхното дружество, онзи, когото наричали Меркурий, така й не успял да преодолее влечението си към алхимията, макар и да твърдял, че тя вече не го интересува. Чичо каза, че той бил най-умният от тримата. В даден момент те повярвали, че един ден ще бъде провъзгласен за втория Нютон на Англия.

— Какво е станало с него?

Той я погледна.

— Именно той загинал по време на експлозията в лабораторията си.

— Разбирам. Ами, в такъв случай няма начин той да е убиецът на прачичо ви, нали?

— Направо е невъзможно — въздъхна той. — И въпреки това тази вероятност не ми излиза от ума.

— Дори все още да е жив, защо би чакал толкова години, за да убие прачичо ти и да открадне съчинението и скъпоценния камък?

— Не знам — бързо отвърна Артър. — Може би чак сега е разгадал тайната и е разбрал как да извлече енергия от червените камъни.

— Но такава тайна не съществува — разпери ръце тя. — Джордж Ланкастър ти е казал, че съчиненията на алхимика са просто една фантазия.

— Да, но чичо Джордж ми каза още нещо — изрече бавно той, — което не ми излиза от ума. Твърдеше, че Меркурий несъмнено е бил гений, но в същото време е показвал признаци на психическа нестабилност, може би дори на истинска лудост към края на живота си.

— А! — Тя потупваше ветрилото в дланта си. — Значи въпросният Меркурий може да е повярвал в силата на червените камъни.

— Да. Дори и да е така, това се е случило много отдавна. Меркурий, който и да е бил той, е в гроба от доста време.

— Може би някой е открил дневниците му и е решил да продължи изследванията.

Артър започваше все повече да я уважава и да се възхищава на ума ѝ.

— Това, госпожице Лодж, е много интересна идея...

Тих женски смях го накара да спре по средата на изречението. Идваше от другата страна на високата ограда от жив плет. Мъжки глас промърмори нещо в отговор.

— Да, видях я с Хатерсейдж — каза дамата. — Госпожица Лодж определено е особнячка, нали? Но ако питате мен, има нещо много странно у нея — деликатно отбеляза тя. — Цялата ситуация е странна, ако трябва да говорим истината.

— Защо мислиш така, Констанс? — попита мъжът.

— Струва ми се, че Сейнт Мерин си е намерил много интересна годеница.

Артър разпозна гласа. Мъжът се казваше Дънмиър и членуваше в един от клубовете му.

— Да, бе. — Този път Констанс направо изсумтя. Беше отвратена. — Сейнт Мерин не мисли сериозно да се жени за нея. Това е ясно. Когато човек с неговата титла и положение реши да се жени, си избира млада наследница от добро семейство. Това е всеизвестен факт. Никой не знае нищо за семейството ѝ, за корените ѝ. Освен това, съдейки по поведението ѝ и по онова, което дочух от разговорите ѝ тази вечер, смея да твърдя, че не е някоя наивна глупачка.

Артър сведе поглед и видя, че Елинор слуша внимателно разговора, който се водеше от другата страна на живия плет. Щом срещна погледа ѝ, той постави пръст на устните си, за да я предупреди да мълчи. Тя кимна, че е разбрала, но той забеляза, че е свъсила вежди.

Той се надяваше клюкарстващата двойка да продължи разходката си.

— Не съм съгласен — продължи Дънмиър. — Сейнт Мерин е ексцентрик. Съвсем в негов стил е да си избере съпруга, която не е от нашите среди.

— Помни ми думата — отвърна Констанс. — Има нещо много странно в годеча му с госпожица Лодж.

Артър чу стъпките им по чакъла и тихото шумолене на полите на дамата. Нямахше да избегнат срещата с Констанс и Дънмиър. Те идваха

към фонтана.

— Може пък да е брак по любов — продължи Дънмиър. — Сейнт Мерин е достатъчно богат, за да си позволи подобен лукс.

— По любов ли? — Този път гласът на Констанс стана писклив. — Ти си луд. Говорим за Сейнт Мерин. Той е хладнокръвен и безчувствен. Всички знаят, че единственото, което го вълнува, са работата и инвестициите му.

— Съгласен съм, че не е никак романтичен — призна Дънмиър. — Бях в клуба, когато му съобщиха, че годеницата му е избягала. Няма да забравя изненадващо спокойната му и невъзмутима реакция.

— Именно. Всеки мъж с, макар и съвсем малко романтична чувствителност, щеше да хукне след тях.

— Не искам да те обиждам, скъпа моя, но годеница, която е предала бъдещия си съпруг с друг мъж, не заслужава човек да рискува кожата си заради нея.

— А какво става с честта на Сейнт Мерин? — попита Констанс.

— Не неговата чест е засегната — каза тихо Дънмиър. — По-скоро честта на младата дама пострада. Бъди сигурна, че нито един аристократ не би си и помислил да поставя под съмнение честта на Сейнт Мерин.

— Но според всеобщото мнение той се е държал така, сякаш цялата тази история е просто една нелепа комедия, която отива повече на Дъри Лейн.

— Може би точно така е възприел създалата се ситуация — замислено отбеляза Дънмиър.

— Глупости. Казвам ти, Сейнт Мерин е студен като лед. Точно заради това не се е опитал да ги настигне. И съм сигурна, че каквато и да е, тази негова нова връзка не е по любов.

Артър сведе поглед и видя, че Елинор слуша много внимателно разговора между двамата. Но по изражението ѝ не можеше да разбере какво мисли. Не знаеше защо, но това го обезпокои.

— Скъпа моя Констанс — закачливо каза Дънмиър, — звучи така, сякаш си усетила студения характер на Сейнт Мерин на собствен гръб. Какво се е случило? Опита се да го прелъстиш, а той отказа да легне в гостоприемното ти легло ли?

— Не говори глупости — бързо отвърна Констанс. — Не се интересувам от Сейнт Мерин. Просто казвам това, което всички знаят.

Човек, който играе карти в клуба си, докато бъдещата му съпруга бяга с друг мъж, е лишен от чувства. Което означава, че не е способен да се влюби.

Констанс и Дънмиър почти бяха стигнали до края на живия плет. След минутка-две щяха да завият. Артър се запита дали ще успее да скрие Елинор.

Преди да ѝ даде знак за онова, което възнамерява да стори, тя скочи на крака. Първата му мисъл бе, че се кани да избяга от неизбежната среща с клюкарстващата двойка.

Изненада се, когато тя се хвърли на врата му и се притисна към него.

Тя сложи ръка на тила му, приближавайки го към себе си.

— Целуни ме — задъхано прошепна.

Разбира се. Колко умно от нейна страна да съобрази, че най-добрият начин да спре клюките, е да ги видят да се целуват страстно. Дамата имаше изключително бърз ум. Притисна я до себе си и покри устните ѝ със своите.

В следващия миг напълно забрави, че е само игра. Стана му горещо и му се зави свят.

Почти не забеляза изненадания поглед на Констанс и хихикането на Дънмиър. Изцяло се отдаде на целувката.

Елинор го прегърна през раменете. Той разбра, че реакцията му я е стреснала. Плъзна ръка по гърба ѝ. Умишлено я притисна между краката си; с единия все още бе стъпил на края на фонтана.

В тази поза можеше да усети мекотата на корема ѝ върху еректиралата си мъжественост. Сладка, гореща болка изпълни долната част на тялото му.

— Я виж ти, я виж ти, я виж ти — промърмори Дънмиър. — Изглежда, че Сейнт Мерин не е чак толкова студен и безчувствен, скъпа ми Констанс. Нито пък госпожица Лодж изглежда ужасена от перспективата да я сполети ужасна съдба, по-лоша дори от смъртта, в неговите ръце.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Маргарет се настани на постланата с възглавнички седалка на каретата и се усмихна на Артър с надежда.

— Мисля, че мина много добре, нали, сър?

Той се бе излегнал на отсрещната седалка. Жълтата светлина на лампите в каретата изписваше някаква тайнственост по лицето му.

— Да — тихо и мрачно отвърна, но гледаше Елинор, а не Маргарет. — Мисля, че тази вечер всички си изиграхме ролите превъзходно.

Елинор усети, че я побиват тръпки от страх, или по-скоро от неувереност. Насочи цялото си внимание върху многолюдните улици и успя да избегне преценяващия поглед на Артър.

Тя смяташе целувката в градината да е просто убедителна преструвка, с която искаше да прекрати клюките по техен адрес. Но почти веднага бе загубила контрол върху ситуацията. Все още не можеше да разбере точно какво се случи. В един момент го принуждаваше да я прегърне и целуне за пред малката публика, а в следващия бе шокирана и объркана.

Целувката я накара да пламне. Беше смутена. Ако Артър не я бе хванал здраво, когато Констанс и Дънмиър завиха иззад живия плет, щеше да загуби равновесие и да падне. Вратът ѝ все още гореше от непознатото чувство.

— Отвлякохме вниманието на висшето общество, така както пожелахте — продължи Маргарет, весела и напълно забравила за лошото настроение на Артър. — Всички в балната зала умираха от любопитство. Кълна се, че след като се върнахте в залата, всички започнаха да шушукат.

— Наистина ли? — разсеяно каза Елинор.

— Да, наистина — увери я другата жена. — Не знам как сте го постигнали, но с господин Флеминг смятаме, че приличахте на двама души, които току-що са правили любов в градината. Беше невероятно актьорско изпълнение, трябва да го призная.

Елиноор не посмя да я погледне.

— Ммм.

— Много съм доволен от резултата — рече Артър. Прозвуча като много строг театрален критик.

Елиноор отчаяно искаше да смени темата на разговора. Усмихна се на Маргарет:

— Добре ли прекара тази вечер?

— О, да, страхотно — замечтано отвърна тя. — С господин Флеминг надълго и нашироко обсъдихме най-новите романи. Оказа се, че е голям почитател на творбите на госпожа Малори.

Елиноор едва успя да прикрие усмивката си зад носната кърпичка.

— Господин Флеминг очевидно е човек с отличен вкус.

— Това определено е и моето мнение — съгласи се Маргарет.

Артър свъси вежди.

— Често съм предупреждавал Бенет, че навикът му да чете романи вероятно е причината да има такъв нереалистичен, нелеп поглед върху света.

* * *

Каретата изтрополи и спря пред къщата на Сейнт Мерин двацет минути по-късно. Съненият Нед отвори вратата.

Маргарет сложи ръка на устата си и се прозя.

— Божичко, направо съм изтощена. Ако вие двамата ме извините, ще взема една свещ и направо отивам да си легна.

Тя се качи по стълбите, но Елиноор забеляза, че стъпва много пъргаво. Маргарет изобщо не изглеждаше уморена. Всъщност в движенията ѝ имаше не само лекота, която тази вечер бе по-особена от друг път, но в очите ѝ имаше странен блясък.

Все още се чудеше на какво се дължи тази руменина, която видя по бузите на Маргарет, когато Артър вдигна високо свещта и огледа стаята, свъсил вежди.

— Салонът не ти ли изглежда някак различен? — попита той.

Тя погледна мебелите.

— Не, не мисля.

— На мен пък ми се струва различен. Цветовете са някак по-ярки. Огледалото не е толкова тъмно, а статуите и вазите изглеждат като нови.

Учудена, тя огледа мраморната фигура, до която бе застанала. След това се усмихна.

— Успокой се, няма нищо странно в освежения вид на стаята. Днес наредих салонът да бъде почистен основно.

Той я погледна замислен.

— Разбирам.

Погледът му я накара да се почувства някак си неудобно.

— Е, доста е късно, нали? — каза тя, стараяйки се да се държи учтиво и професионално. — Най-добре е да отивам да си лягам. И аз като Маргарет не съм свикнала да си лягам толкова късно.

— Искам да поговорим, преди да се качим горе — каза Артър.

Това бе заповед, а не молба. Имаше лошо предчувствие. Дали нямаше да я изгони заради случилото се в градината?

— Добре, сър.

Артър погледна Нед.

— Лягай си. Благодаря ти, че си стоял буден и си ни чакал да се приберем, но не бе необходимо. Можем да се приберем сами в такъв късен час. В бъдеще не си прави труда да стоиш буден. Имаш нужда от почивка.

Нед бе изненадан от жеста на господаря си.

— Да, сър. Благодаря ви, сър. — Той бързо излезе от салона.

Само след минутка Елинор чу вратата на долния етаж да се затваря с приглушен звук. Нед бе изчезнал в помещенията за прислугата.

Изведнъж обстановката стана много задушевна и — нямаше друга дума за това — интимна.

— Ела, госпожице Лодж. Ще отидем в библиотеката, там ще поговорим.

Артър взе свещ и тръгна пред нея по коридора. Тя предпазливо го последва. Дали не се бе ядосал от прекаления ѝ ентузиазъм по време на целувката? Ще му обясни, че е била изненадана не по-малко от него от неочакваните си актьорски умения.

Артър я въведе в библиотеката и затвори вратата, сякаш слагаше точка на всичко.

Тя се почувства като престъпник, на когото ще бъде произнесена присъдата.

Без да казва нито дума, той остави свещта, прекоси библиотеката и отиде до камината.

Разрови въглените, за да се разгорят. После стана, развърза шалчето си и го хвърли върху близкия стол. Разкопча бялата си ленена риза достатъчно, за да се покажат няколкото къдрави тъмни косъмчета на гърдите му.

Елинор си наложи да не го гледа. Трябваше да се съсредоточи. Работата ѝ висеше на косъм. Не можеше да му позволи да я уволни само защото го бе целунала малко по-разгорещено. Добре де, доста разгорещено, поправи се. Но вината не бе нейна.

Тя се прокашля.

— Ако не одобряваш, че се целунахме тази вечер, извинявам се, но трябва да отбележа, че ме нае най-вече заради актьорските ми умения.

Той взе гарафата с бренди.

— Госпожице Лодж...

— Освен това бих искала да ти припомня, че баба ми бе професионална актриса.

Той наля бренди в две чаши и кимна сериозно.

— Да, вече на няколко пъти споменавах баба си.

— Работата е там, че може да съм наследила повече от актьорския ѝ талант, отколкото си мислех, ако разбираш какво искам да кажа. — Тя махна с ветрилото си. — Това обяснява драматизма в моето, Тъбъ, изпълнение. Уверявам те, че и аз бях изненадана от себе си не по-малко от теб.

— Така ли? — Той ѝ подаде чаша бренди и после се подпря на бюрото. Разклати чашата.

— Да. — Тя му се усмихна. Надяваше се усмивката ѝ да му подейства окуражаващо. — В бъдеще ще се опитам да се контролирам.

— Ще се върнем към темата за актьорските ти таланти след малко. Първо искам да довършим разговора, който прекъснаха онези двама клюкари в градината.

— О! — Тя погледна чашата, която ѝ бе дал, и реши, че има нужда от нещо силно.

Отпи голяма глътка от огнената напитка и почти спря да диша. Сякаш бе погълнала слънцето.

Артър забеляза, че нещо не е наред, защото повдигна вежди.

— По-добре седни, госпожице Лодж.

Тя се стовари като камък на дивана и въздъхна дълбоко.

— Брендите е много силно — изхриптя.

— Да, така е — съгласи се той. — Освен това е много скъпо. По-добре е да се отпива по малко, а не да се гълта на екс.

— Ще го имам предвид.

Той кимна.

— И така, казах ти, че разкрих името на човека, който по всяка вероятност знае нещо за табакерите. Възнамерявам да говоря с него. Ще ти бъда благодарен, ако ми дадеш някакви идеи къде би могъл да се крие помощникът на прачичо ми Джон Уот.

— Мъжът, който е изчезнал в нощта на убийството?

— Да. През последните три дни обиколих любимите му места, кафенета, кръчми, които често посещаваше, квартала, в който е израснал. Но няма и следа от него. Сякаш е потънал вдън земя.

Елинор се замисли над думите му.

— Разговаря ли с близките му?

— Уот бе сирак. Няма близки.

— И си напълно сигурен, че той не е убиецът?

Артър поклати глава, но все пак каза:

— Човешката природа е непредсказуема, всичко е възможно, но не вярвам, че Уот е злодеят в тази история. Познавам го от години. Той е честен и работлив. Освен това бе предан на прачичо ми, който му имаше пълно доверие и му плащаше много добре. Не мога да си представя, че ще го нападне и ще го убие.

— Нищо ли не е откраднато през онази нощ? Не липсват ли сребърни прибори?

— Не.

— Тогава по всяка вероятност си търсил не където трябва, като си обикалял кафенетата и кръчмите, в които Уот се е срещал с приятелите си — каза бавно Елинор.

— А ти къде би търсила? — попита той.

— Не е моя работа — предпазливо започна тя. — А и, Бог ми е свидетел, че нямам абсолютно никакъв опит в разкриването на

престъпления. Но ми се струва, че един честен човек, който е избягал, защото се е страхувал за живота си, но не е взел нищо ценно, което да продаде, да си наеме жилище и да се изхранва, има едно-единствено нещо наум.

— И какво е то?

— Да си намери нова работа колкото се може по-бързо.

Артър не помръдна. В погледа му се четеше разбиране.

— Разбира се — промърмори. — Пропуснал съм очевидното. Но и в този случай трябва да се претърси голяма територия. Как човек да намери сам мъж в този голям град?

— Сигурен ли си, че е бил сам?

— Какво искаш да кажеш?

— Каза, че е бил младеж без близки и роднини. Няма ли любима в тази картинка?

Артър повдигна чашата като за тост.

— Отлична идея, госпожице Лодж. Сега, след като го спомена, се сецам за една млада прислужница, която работеше в дома на прачичо и харесваше Уот. Утре рано сутринта ще отида да говоря с нея.

Тя малко се поотпусна. Сега той изглеждаше доволен. Може пък да не я изгонеше.

Артър се дръпна от бюрото и отиде пред камината. От светлината на пламъците брeндитo приличаше на течен скъпоценен камък.

— Знаех си, че ще ми помогнеш да изясня собствените си мисли — след минутка каза той. — Благодаря ти за наблюдателността и за коментарите.

Похвалата му я стопли повече от огъня в камината.

— Надявам се да ти помогнат. Пожелавам ти успех.

— Благодаря. Определено ще имам нужда от късмет. — Той продължи да наблюдава пламъците, сякаш в тях търсеше отговори или пък някакво прозрение свише. — Стигнахме и до втория въпрос, който исках да обсъдя с теб тази вечер.

Тя се притесни.

— Да, милорд?

— Онази целувка в градината тази вечер.

Тя стисна здраво чашата.

— От онова, което каза дамата за нашата връзка, разбрах, че не вярва, че наистина сме сгодени, сър. Хрумна ми, че ако се разпространи слухът, че става дума за брак по любов между нас, висшето общество по-лесно ще приеме лъжата ни.

— Много умен ход от твоя страна — призна той. — Поздравявам те. Реагираш много бързо.

Почувствала огромно облекчение, тя отпи голяма глътка от брендите.

— Благодаря, сър — отвърна тя. — Направих всичко по силите си представлението да е колкото се може по-правдоподобно.

Той се обърна и я погледна. Огънят от камината се отразяваше в очите му. Нещо в него отново се стегна, както по-рано в градината, когато отвърна на целувката ѝ.

Между тях имаше опасно привличане. Тя знаеше, че тази страст между тях е подействала и на него. Чашата в ръката ѝ потрепери.

— Определено постигнахме целта си. — Той постави чашата си на полицата над камината и бавно тръгна към нея, без да я изпуска от поглед. — Всъщност толкова се увлякох в този миг, че се запитах дали наистина играеш.

Тя не успя да измисли остроумен отговор на тази забележка. Седеше, без да може да помръдне, и гледаше как разстоянието между тях се скъсява.

Той застана точно пред нея и внимателно взе чашата от ръката ѝ. Сложи я на масата.

Прегърна я през раменете. Изправи я на крака.

— Наистина ли се преструваше? — Прокара палец по разтворените ѝ устни. — Толкова добра актриса ли си, госпожице Лодж?

Нежните му като кадифе пръсти върху устните ѝ я оставиха без дъх. Лекото докосване беше изключително интимно. Направо изпитваше болка от желанието да не спира да я докосва. Бе останала безмълвна. Една актриса би трябвало да може да лъже, без да ѝ мигне окото, когато ѝ се наложи, напомни си тя. Но поради някаква необяснима причина не можеше да измисли нищо, с което да опровергае думите му, както смяташе, че е редно да стори. Вместо това докосна с върха на езика си крайчето на палеца му. През тялото ѝ премина сладка тръпка.

Артър бавно се усмихна. Елинор се изчерви. Не можеше да повярва, че е направила такава нещo с езика си. Откъде дойде този импулс да опита вкуса на кожата му, учуди се тя, малко паникьосана.

— Мисля, че това отговаря на въпроса ми. — Артър сложи ръка на врата ѝ и се наведе, докато устните му докоснаха нейните. — Трябва да призная, че и аз не играех тази вечер в градината.

— Артър.

Той я целуна така, сякаш отпива някакъв забранен еликсир. Но всъщност тя бе тази, която вкушваше и опитваше непознатото тази вечер. През тялото ѝ премина тръпка, стана ѝ горещо, после студено, почувства странна еуфория. Здравно го хвана за раменете, сякаш е сграбчила самия живот.

Той възприе вкопчените ѝ за раменете му пръсти, като покана да задълбочи целувката си. Когато усети езика му да се плъзга между устните ѝ, тя се стресна, но не се отдръпна. Това бе удоволствието, което баба ѝ каза, че може да открие в ръцете на подходящия мъж. Онова, което бе почувствала, когато Джеръми Клайд я бе целувал, бе като плитко поточе в сравнение с този буен водопад от чувства.

Искаше ѝ се да се хвърли и да се гмурне чак до дъното на тайнственото езеро.

Артър махна фибите от косите ѝ, движенията му бяха толкова интимни, че тя потръпна. Нито един мъж не бе разпилявал косите ѝ досега.

А след това я целуна по врата. Тя усети зъбите му.

Онова, което Лусинда каза за избягалата му годеница, мина през замъгленото ѝ съзнание: „Тя е била ужасена от него“.

Артър докосна гърдите ѝ. Тя усещаше топлината на кожата му през фината зелена коприна на корсажа.

Тя изстена тихо и премести ръката си около врата му.

Но вместо да я притисне още по-силно към себе си, той промърмори нещo тихо и мрачно, нещo, което може би бе приглушена ругатня. Неохотно вдигна глава и я отдалечи от себе си.

Обгърна лицето ѝ в дланите си и се усмихна иронично.

— Не е нито времето, нито мястото — рече. Гласът му бе дрезгав от страст и съжаление. — Ти заемаш уникална длъжност в този дом, но това не променя факта, че си част от персонала. Никога не съм се

възползвал от жена, която работи за мен, и определено нямам намерение да направя изключение заради теб.

За секунда си помисли, че не го е чула добре. Нима все още я смяташе за член на персонала, който се грижеше за дома? След тази страстна целувка? След като я бе посветил в тайната си и бе поискал съвета ѝ как да продължи разследването?

Реалността я удари в лицето, раздирайки тънката паяжина от чувства и желания, в която се бе оплела. Не знаеше дали да се ядосва, или да се почувства унижена и засрамена. Наистина, смесицата от гняв, раздразнение и неудобство, която бушуваше в нея, я остави почти безмълвна.

— Извини ме — ледено изрече тя. — Нямах представа, че ме смяташ за член на персонала в къщата...

— Елинор!

Тя отстъпи назад, принуждавайки го да отпусне ръце от лицето ѝ.

— Не бих си и помислила да ти позволя да пристъпиш строгите си правила, отнасящи се до поведението ти към жените, които работят за теб.

— По дяволите, Елинор...

Тя му се усмихна широко.

— Бъди сигурен, че ще се постарая да не забравям къде ми е мястото. Със сигурност не бих искала да поставя толкова благороден господар в неудобно положение.

— Погрешно разбра думите ми.

— Изказа се много ясно. — Тя демонстративно погледна часовника. — Боже, станало е много късно, нали? — Направи елегантен реверанс. — Ако нямаш повече нужда от мен тази вечер, пожелавам ти лека нощ.

Той заплашително присви очи:

— По дяволите, Елинор.

Тя се обърна и бързо тръгна към вратата.

Той обаче се озова по-бързо до вратата. За миг тя се опита да реши какво да прави, ако ѝ препречи пътя.

Но той не ѝ попречи да излезе триумфално. Вместо това ѝ отвори вратата с грациозен елегантен жест и наведе глава в

подигравателен поклон. Докато излизаше през вратата с високо вдигната глава, тя видя закачливата му усмивка.

— Когато този фарс приключи, госпожице Лодж, аз, разбира се, ще трябва да прекратя служебните ни отношения — хладно каза той. — Когато този ден дойде, уверявам те, ще се върнем към този разговор и ще решим каква посока ще поемат отношенията ни в бъдеще.

— Не разчитай, че ще се съглася да проведем подобен разговор. Не виждам причина отново да предлагам нещо, което вече е било отхвърлено.

Тя не посмя да се обърне назад, за да види как е реагирал на думите ѝ. Вместо това си наложи да върви спокойно, а не да тича към стълбите.

* * *

Едва след час чу сигурните, приглушени стъпки в коридора пред стаята си. Те съвпадаха с ударите на сърцето ѝ. Той спря пред вратата. Напрежението бе непоносимо. Дали нямаше да почука тихо? Разбира се, че нямаше да почука. Току-що ѝ каза много ясно, че няма да направи подобно нещо.

Но тя усещаше присъствието му пред вратата на стаята си и изведнъж разбра, сякаш четеше мислите му, че се чуди дали да не почука. След известно време го чу да продължава по коридора към спалнята си.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Елинон бавно отвори очи. Изпита огромно облекчение, когато видя светлината в завесите, което означаваше, че най-после е съмнало. Часовникът на масата показваше девет и петнайсет. Изненада се, че въобще е успяла да заспи.

Имаше чувството, че цялата нощ се е мятала между странни сънища и дълги периоди на бодърстване, по време на които преживяваше целувката в библиотеката.

Отметна завивките, obu чехлите си и облече халата. Бързо се изми и трепна от ободряващата студена вода. Когато свърши, вдигна косата си на кок и си сложи чисто бяло боне. След това отиде до гардероба и разгледа наредените в него рокли.

Красивите нови дрехи, които бе поръчала при шивачката на госпожа Игън, бяха едно от преимуществата на новата ѝ длъжност. Не че щяха да ѝ послужат за нещо, когато напуснеш и си намереше друга работа. Вероятността някой да поиска да наеме компаньонка, която се облича по последна мода, бе много малка.

Както очакваше, шивачката веднага се съгласи да запази в тайна, че новата ѝ клиентка е работела като компаньонка в дома на госпожа Игън. Всяка амбициозна шивачка ще прояви разум и няма да клюкарства за подобни неща, помисли си Елинон.

Реши точно сега да не се тревожи за бъдещия си гардероб. Ако извадеше късмет, нямаше да ѝ се наложи да работи за много други хора, когато си тръгне от тук. Взе една жълта рокля, украсена с бледозелени панделки. Благодарение на високата заплата и на допълнителните пари, които Сейнт Мерин бе обещал да ѝ даде, щеше да може да си позволи да наеме малка книжарница, когато напуснеш този дом. С малко късмет още шест месеца работа щяха да ѝ осигурят достатъчно капитал, за да зареди книжарницата с най-новите романи.

И тогава най-после щеше да е свободна и независима.

Докато се обличаше, си наложи да се съсредоточи върху блестящото си бъдеще, вместо да мисли за горещата целувка на Артър.

Когато отвори вратата на стаята си и излезе в празния коридор, се запита дали Артър вече е долу и закусва. Въпреки случилото се предишната вечер откри, че няма търпение да го види отново тази сутрин. Бързо отиде до стълбите, внимаваше да не вдига шум, за да не събуди Маргарет.

Слезе долу, обърна се и тръгна по коридора, който водеше към задната част на къщата.

Пое си дълбоко въздух, вдигна брадичка и влезе в трапезарията, сякаш абсолютно нищо не се бе случило предишната вечер.

Провали се в опита си да покаже на Артър, че целувката му въобще не я бе впечатлила. Въздъхвайки, тя мина през вратата, която водеше към кухненския килер, и слезе по тесните стъпала на долния етаж, където се намираха кухните. Стъпваше безшумно.

Чаша чай и филийка препечен хляб щяха да ѝ бъдат достатъчни за закуска.

Когато стигна до последното стъпало, чу приглушени гласове. Те идваха иззад една затворена врата. Тя веднага ги разпозна — Ибитс и прислужницата Сали.

— Престани да хленчиш, глупаво създание такова — изръмжа тихо икономът. — Ще правиш каквото ти казвам, иначе отново ще се озовеш на улицата.

— Моля ви, не ме карайте да правя това, господин Ибитс — проплака тя. — Едно е да преровя личните вещи на госпожица Лодж, докато разопаковах багажа ѝ. Никак не ми бе по воля, но поне не ѝ навредих. Но това е различно. Ако ме накарате да открадна красивото ѝ часовниче, могат да ме арестуват и да ме обесят.

— Да, бе. Дори и да те хване на местопрестъплението, Сейнт Мерин няма да те предаде на полицията. Работил съм в много богаташки къщи и познавам господарите, които биха го направили, а той не е един от тях. Има много добро сърце.

Ибитс не звучеше много убеден в добротата на Сейнт Мерин, забеляза Елинор.

— В най-добрия случай ще ме изгони без никакви препоръки. — Сали заплака по-силно. — Знаете колко отчаяно се нуждая от тази работа. Не ме карайте да рискувам да я загубя.

— Със сигурност ще я загубиш, ако не правиш онова, което ти казвам, момиче. Аз ще се погрижа. Спомни си какво се случи с младия

Пол, когато отказа да ми плати дължимото. Озова се на улицата без препоръка. Няма да се учудя, ако е станал разбойник. Може би до Коледа ще го хванат и ще го обесят.

Елинор много ясно чуваше хлипанията на Сали през дървената врата.

— Не мога да го направя, сър. Аз съм добро момиче. Никога досега не съм вършила толкова лоши неща. Просто не мога.

— Добро момиче, така ли? — Той дрезгаво се изсмя. — Не и според последната ти подарка. Изхвърлила те е най-позорно, защото си съблазнила сина й, нали? Заварила те е с вдигнати крака в килера, а скъпоценното й момченце било между тях, нали?

— Не беше точно така — изхлипа Сали. — Той ме насили, така си беше.

— Защото си го съблазнила. Обзалагам се, че си предположила, че ще ти даде пари за усилията, които си положила.

— Не е вярно.

— Това няма никакво значение — веднага я сръза Ибитс. — Важното е, че сега щеше да проституираш по улиците, ако не те бях взел под крилото си и не те бях подслонил тук.

— Моля ви, сър. Досега винаги съм ви се подчинявала, давам ви част от заплатата си. Не мога да направя това, за което ме молите. Просто не мога. Това не е правилно.

Елинор чу достатъчно. Хвана дръжката на вратата. Тя лесно се завъртя в ръката й. Отвори я толкова силно, че тя се блъсна в стената и отскочи няколко пъти.

Стреснати, Ибитс и Сали я погледнаха.

Идеалните като на древна статуя черти на лицето на Ибитс се изкривиха от гняв.

В погледа на Сали се четеше паника. Хвана гърлото си с ръце и издаде тих писклив звук като птица, паднала от гнездото си.

Елинор се нахвърли върху иконома:

— Поведението ти е недопустимо. Веднага си събери багажа и напусни тази къща.

Ибитс бързо се съвзе, красивите му устни се извиха в подигравателна усмивка.

— За кого, по дяволите, се мислите, че се месите в личните ми работи?

Сега бе моментът да се възползва от властта, която ѝ даваше ролята на фалшива годеница на Артър, реши Елиноор.

— Аз съм бъдещата господарка на тази къща — заяви студено тя. — И няма да търпя ужасното ти поведение.

— Бъдещата господарка, а? — В погледа му блесна задоволство. Но вместо да я нападне с думи той вдигна пръст към нещастната Сали. — Махай се от тук, момиче. Отиди си в стаята. По-късно ще се разправям с теб.

Сали пребледня.

— Да, господин Ибитс, сър.

Тя бързо тръгна към вратата, където бе застанала Елиноор и препречваше изхода.

— Моля да ме извините, госпожице Лодж — помоли тя с треперещи устни. — Позволете ми да изляза.

Младата жена ѝ подаде носна кърпичка и отстъпи встрани.

— Хайде, Сали. Избърши си сълзите. Всичко ще е наред.

По нищо не личеше, че Сали вярва на думите ѝ. Тя стисна здраво кърпичката, закри с нея лицето си и бързо излезе от стаята.

Елиноор остана насаме с Ибитс.

Той я огледа пренебрежително и високомерно, нещо типично за арогантен господин от висшето общество.

— Е, госпожице Лодж, време е да уточним някои неща. И двамата знаем, че никога няма да бъдете бъдещата господарка на дома, нали така?

Стомахът ѝ се сви, но лицето ѝ остана невъзмутимо.

— Нямам представа за какво говориш, Ибитс.

— Само защото негова светлост успя да заблуди висшето общество, че сте фина и изискана дама, не означава, че сте успели да измамите и мен. Вие сте една обикновена компаньонка и сте временно в тази къща. Когато Сейнт Мерин престане да се нуждае от вас, ще ви изгони както всеки друг член на прислугата, чиито услуги вече не са желани.

Ръцете ѝ изтръпнаха. Бе се оказала права, когато бе предупредила Артър, че ще е много трудно да измамят прислугата. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да продължи да лъже и да се преструва.

— Очевидно подслушваш господарите си, Ибитс — спокойно изрече тя. — Много лош навик, наистина. И както обикновено се

случва, когато човек подслушва чужди разговори, разбира нещата погрешно.

— Да, бе. Правилно съм разбрал, както много добре знаете. Сейнт Мерин ви е наел от онази агенция „Гудхю и Уилис“, нали? Чух го да разказва на госпожа Ланкастър. Плаща ви, за да играете ролята на негова годеница. Знаете ли какво ви прави това, госпожице Лодж? Актриса.

— Достатъчно, Ибитс — сопна му се тя.

— Всички знаем какви са артистите, нали? — Той я изгледа с отвращение. — По всяка вероятност ще топлите леглото на негова светлост, преди да сте приключили да играете ролята си.

„Ибитс знае всичко от самото начало“ — помисли си тя. Това обясняваше прикритото презрение, което бе забелязала в отношението му към нея от момента, в който пристигна. Но от начина, по който отпрати Сали преди малко, ѝ стана ясно, че е запазил тайната за себе си и без съмнение възнамеряваше да изчака, за да се възползва от нея при първа възможност.

Задаваше се истинска катастрофа, осъзна Елинор. Артър щеше да се ядоса много, когато разбере, че икономът му е наясно с плановете му. Със сигурност щеше да си помисли, че идеята да я представя за своя годеница трябва да бъде изоставена. След като вече няма да се нуждае от нея, още днес щеше да се озове в офиса на агенция „Гудхю и Уилис“.

Е, нищо друго не ѝ оставаше, освен да продължи напред. Ибитс бе ужасен човек. Трябваше да го изгонят от къщата на всяка цена.

— Имаш половин час, за да си събереш багажа, Ибитс — спокойно му каза тя.

— Никъде няма да ходя — грубо отвърна той. — А вие няма да раздавате повече заповеди, ако знаете кое е във ваш интерес. Отсега нататък ще играете по моята свирка, госпожице Лодж.

Тя впери поглед в него.

— Ти луд ли си?

— Не съм луд, госпожице Лодж, само малко по-умен отколкото си мислите. Ако се опитате да ме изгоните от тази къща, ще се погрижа негова светлост да разбере, че съм наясно с плановете му — подсмихна се той. — Освен това ще му кажа, че съм научил за тях от вас, защото сте много бърлива в леглото.

— Това би било много опасно, Ибитс — каза тихо тя. — Сейнт Мерин няма да ти повярва, така или иначе.

Усмивката му би прилягала повече на змия.

— Когато му разкажа за сините панделки на красивата ви бяла ленена нощница, сигурен съм, че ще повярва на всяка моя дума.

— Знаеш как изглежда нощницата ми, защото си принудил Сали да ти я опише.

— Да, но негова светлост ще предположи, че мога да я опиша толкова подробно, защото съм ви виждал с нея, нали? Дори и да не се хване на тази история, вие пак ще пострадате. Щом разбере, че плановете му са разкрити, ще ги зареже. А това означава, че вече няма да има нужда от вас, госпожице Лодж. Ще се озовете на улицата десетина минути след мен.

— Ти си бил голям глупак, Ибитс.

— Вие сте глупачка, госпожице Лодж, ако мислите, че толкова лесно ще се отървете от мен. — Той дрезгаво се изсмя. — Но имате късмет, защото ще сключа споразумение с вас. Затваряйте си устата за онова, което видяхте и чухте тук преди малко, и няма да кажа на негова светлост, че знам за нощницата ви или за тайната му.

— Наистина ли вярваш, че ще ти позволя да ме изнудваш, Ибитс?

— Да, госпожице Лодж, ще правите каквото ви казвам, точно както правят Сали и Нед, и ще сте ми благодарна — изсмя се той иронично. — Толкова благодарна, че ще ми плащате обичайната комисиона, както правят и другите.

Тя скръсти ръце.

— И колко е обичайната комисиона?

— Сали и Нед ми дават половината си заплата.

— И какво получават срещу тази такса?

— Запазват работата си, това получават. Вие също ще се съгласите на тази сделка, защото и двамата знаем, че имате много повече за губене от мен.

— Така ли?

— Да, глупава кучко такава! — сви устни той. — С това красиво лице винаги мога да си намеря друга работа. Но когато ви изхвърлят от тази къща, по всяка вероятност никога няма да си намерите прилична

работа. Предполагам, че ще вдигате полите си на пияни господа пред „Ковънт Гардън“ преди края на годината.

Тя не си направи труда да му отговори. Обърна се и отиде в малкия салон.

Тихият, жесток смях на Ибитс я последва.

Нед се разхождаше притеснен на горната площадка на стълбите.

— Какво стана, госпожице Лодж? Сали каза, че ще ни изгонят.

— Със Сали няма да изгубите работата си, Нед. Ибитс е този, който много скоро ще се махне от тук.

— Не и той — тъжно поклати глава младежът. — Хора като него винаги печелят. Той ще се погрижи да изгонят и двама ни без препоръки заради това, че сме му създали неприятности.

— Успокой се. Негова светлост е справедлив човек. Когато му обясня как стоят нещата, ще разбере. Вие със Сали ще сте добре.

„Аз съм тази, която скоро ще трябва да си търси нова работа“ — помисли си тя. Както и да се решише проблемът с Ибитс, нямаше как да не признае, че щом Сейнт Мерин разбере, че тайната му е в ръцете на едно жалко, непочтено и коварно същество като Ибитс, ще е принуден да сложи край на този маскарад.

Е, от самото начало си знаеше, че тази работа е прекалено хубава, за да е истина, нали?

* * *

Артър застана на прага на конюшната. Наблюдаваше как Джон Уот слага сено в една от клетките на конете с вила. Младежът изглеждаше много по-различно, отколкото когато го видя за последен път.

Докато работеше в дома на Джон Ланкастър, Уот винаги беше чист и спретнат. Носеше същите дрехи, с които бе избягал през нощта на убийството. Те никак не прилягаха на задълженията, които в момента изпълняваше. Шест седмици работа в конюшните и хубавите му дрехи се бяха превърнали в дрипи.

Бе вързал косата си на тила с парче плат. По челото му се стичаха струйки пот. Но, верен на себе си, работеше здраво, макар че новият

му господар сигурно му плащаше много по-малко, отколкото Джордж Ланкастър.

— Здравей, Уот — тихо го поздрави Артър.

Той рязко се обърна с вдигната вила, на лицето му бе изписан страх. Когато видя Артър, въздъхна.

— А, това сте вие, сър. — Той преглътна трудно и бавно свали вилата, сякаш бе победен. — Знаех си, че рано или късно ще ме намерите.

Графът пристъпи към него.

— Защо избяга, Уот?

— Сигурно знаете отговора на този въпрос, сър. — Младежът подпря вилата на стената, избърса челото си с мръсната си ръка и тежко въздъхна. — Уплаших се да не си помислите, че аз съм убил господин Ланкастър.

— Защо да си помисля подобно нещо?

Уот свъси вежди объркан.

— Защото бях в къщата с господин Ланкастър през онази нощ.

— Прачичо ми ти вярваше. Аз също. Както и твоята Бес.

Уот се стресна.

— Говорили сте с нея?

— Тя ми каза, че си сменил името си и си започнал работа тук, в конюшната.

Уот стисна очи, сякаш го заболя.

— Не трябваше да ѝ казвам къде съм. Но тя толкова се притесняваше за мен, че се наложи да ѝ кажа, за да я успокоя. Помолих я да не споменава на никого. Но тя е честно момиче. Предполагам, че е било прекалено от моя страна да я карам да лъже заради мен, особено вас, сър.

— Не обвинявай Бес. Преди известно време разговарях надълго и нашироко с нея. Тя те обича с цялото си сърце и щеше да запази тайната ти, ако смяташе, че ще ти навредя по някакъв начин. Със сигурност не е казала на друг, дори и на полицаия, който я е разпитвал.

— Разпитвал я е полицаи? — Уот се ужаси. — О, горкичката ми Бес. Сигурно е била уплашена до смърт.

— Сигурен съм, че се е уплашила. Но не му каза, че знае къде си. Довери се само на мен, защото я уверих, че вярвам в невинността ти.

Младежът прехапа нервно устна.

— Бес ми каза, че според полицаая аз съм убил горкия господин Ланкастър.

— Отпратих полицаая, след като стигна до това заключение. Знаех, че не е прав.

Уот присви очи от удивление.

— Защо сте толкова сигурен, че не аз съм убил господин Ланкастър?

— Забравяш, че те познавам от години, Уот. Знаем, че не си агресивен човек. Ти си търпелив, не се гневиш лесно и си спокоен.

Уот примигна няколко пъти.

— Не знам как да ви се отблагодаря, сър.

— Можеш да ми благодариш — бавно каза Артър, — като ми разкажеш подробно какво се случи в дните преди убийството на прачичо ми, както и през нощта, когато умря.

* * *

Час по-късно, доволен, че научи всичко, което можа от Уот, Артър изпрати младежа при любимата му и му обеща, че с Бес ще започнат работа в някое от именията на Ланкастър.

Преди да се прибере в къщата на Рейн стрийт, се отби в дома на възрастния доверен човек, когото бе наследил от дядо си.

Завари къщата притихнала и тъмна. Прислужниците ходеха с тъжни физиономии.

— Докторът каза, че господин Ормсби няма да доживее до края на седмицата — каза му икономката, кършейки ръце, докато го водеше към стаята, в която господарят ѝ лежеше на смъртно легло. — Много мило от ваша страна, че дойдохте да се сбогувате с него.

— Това е най-малкото, което мога да направя — отвърна Артър. Внимателно огледа жената, която не бе в първа младост. Вероятно това бе последната ѝ работа. — Ормсби уредил ли е пенсията ви?

Въпросът толкова я изненада, че тя се ококори.

— Много мило от ваша страна, че попитахте, сър. Сигурна съм, че е проявил благородство и се е сетил за мен в завещанието си. Работя за господин Ормсби вече двайсет и седем години.

Артър си постави за задача да се увери, че Ормсби е оставил на икономката си достатъчно пари, за да живее спокойно на старини.

Ормсби и старият граф имаха много общо помежду си. И двамата не бяха особено щедри.

* * *

Елинор прибираше последните си лични вещи в куфара, когато Маргарет връхлетя в стаята ѝ.

— Какво, за бога, правиш? — Тя се спря по средата на стаята и впери поглед в куфара, сякаш ѝ бе враг. — Сали току-що ме прекъсна по средата на една сцена, върху която работя от два дена, за да ми каже, че се готвиш да си тръгнеш.

— Съжалявам, че трябва да го кажа, но планът на Сейнт Мерин се провали.

— Не те разбирам.

— Ибитс знае защо съм тук и ми заяви, че няма да се поколебае да използва тази информация в своя полза. Когато негова светлост научи, че плановете му се провалят, вече няма да има нужда от услугите ми. Помислих си, че няма да е зле да си приготвя багажа и да си тръгна от тук.

— Това е абсурдно.

— Едва ли — въздъхна Елинор. — Признавам, че от самото начало предчувствах, че сложната схема на Сейнт Мерин е обречена на провал.

Тя се поизправи и огледа стаята. Имаше усещането за загуба, която нямаше нищо общо с парите. Осъзна, че не иска да си тръгва, и то не само защото това означаваше, че ще бъде принудена да мине отново през ужасната процедура да си търси работа.

Не къщата щеше да ѝ липсва, а радостта и удоволствието, които изпитваше всеки път, когато влизаше в някоя стая и видеше Артър.

„Веднага престани с тези сантименталности. Нямах време да се поддаваш на мрачни мисли. Трябва да се съсредоточиш върху бъдещето си“ — каза си тя.

— Скъпа моя Елинор, това е ужасно — заяви Маргарет. — Сигурна съм, че е станала някаква грешка. Не можеш да си тръгнеш.

Моля те, не вземай прибързани решения, преди да си разговаряла с Артър. Сигурна съм, че той ще оправи нещата.

Младата жена поклати глава.

— Не виждам как би могъл да ме включи в схемата си, както възнамеряваше първоначално. Ибитс провали всичко.

— Артър е много находчив и изобретателен. Сигурна съм, че ще намери начин да осъществи плана си.

Навън изтрополи карета и Елинон отиде до прозореца. От каретата слизаше Артър. Под едната си мишница носеше голям пакет, изглеждаше много сериозен.

— Графът се върна — каза тя на Маргарет. — Най-добре да слеза долу и да разрешим този проблем.

— Ще дойда с теб. — Другата жена бързо я последва. — Сигурна съм, че всичко ще е наред.

— Не виждам как. — Елинон се опитваше да не покаже тъгата си. — Негова светлост няма повече нужда от моите услуги.

— Нека ти кажа, скъпа моя — продължи Маргарет, докато слизаха по стълбите, — че когато става дума за Артър, най-добре е човек да не се опитва да предвижда действията му. Единственото нещо, което може да се каже със сигурност, е, че щом веднъж се захване с нещо, почти е невъзможно да го накараш да се откаже. Попитай когото искаш от семейството.

Сали и Нед бяха в салона и тихо разговаряха. Когато видяха Елинон и Маргарет, замълчаха. И двамата изглеждаха ужасно.

— Какво има? — попита Елинон. — Нещо друго ли се е случило?

— Става дума за Ибитс, госпожо — отвърна Нед. — В момента е в библиотеката с негова светлост. Кой знае какви лъжи разказва на господаря.

Маргарет погледна намръщено.

— Защо смяташ, че Сейнт Мерин ще повярва на неговите думи, а не на тези на Елинон?

— Не знам, госпожо — прошепна Сали. — Но Ибитс се усмихваше, когато влезе в библиотеката — потръпна тя. — И друг път съм виждала тази усмивка.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Артър се облегна на стола. Внимателно наблюдаваше Ибитс, докато му разказваше своята версия.

— Уверявам ви, на никого не съм навредил, сър — заключи икономът. Изглеждаше искрен и сериозен. — Няма да кажа и дума за тайните ви планове.

— Така ли?

— Разбира се, че не, сър. — Ибитс вдигна благородната си брадичка и приведе широките си рамене. — Аз съм ви напълно предан.

— Казваш, че госпожица Лодж се е изтървала и е издала тайната, докато се е опитвала да те съблазни и да те вкара в леглото си?

— Естествено, аз не приех поканата ѝ, сър, въпреки че бе само с бяла ленена нощница, украсена с малки сини панделки. Отнасям се много отговорно към служебните си задължения.

— Разбирам.

Ибитс въздъхна.

— Да си кажа честно, не бива да вините госпожица Лодж.

— Защо казваш това?

— Дама на нейната възраст и в нейното положение има много малък шанс да склучи що-годе приличен брак, нали? Жени като нея имат единствено шанса да се огледат за подходящ мъж, когато им се прииска, ако разбирате какво искам да кажа?

Вратата рязко се отвори. Елинор се втурна в библиотеката. Маргарет я следваше.

— Не вярвай на нито една негова дума. — Елинор бързо прекоси стаята. Бе почервеняла от гняв. — Той е лъжец и изнудвач, който се възползва от останалите прислужници. Казах му, че трябва да напусне къщата незабавно.

Артър учтиво стана на крака.

— Добро утро, госпожице Лодж. — Той кимна на Маргарет. — Моля, седнете и двете.

Маргарет веднага се подчини и седна, очите ѝ блестяха от очакване и нетърпение.

— Е, това може да се окаже интересно — каза тя, но не се обърна конкретно към никого.

Елинон, изглежда, не бе чула молбата му да седне на един от столовете. Вместо това се спря пред бюрото му, очите ѝ искряха от гняв.

— Ибитс принуждава останалите прислужници да му дават половината от заплатата си — заяви тя. — Това е таксата, която им взема, за да запазят работата си. Направо отвратително. Сали и Нед ми казаха, че именно затова лакеят, готвачката и градинарят са напуснали преди няколко месеца, оставяйки къщата с недостатъчно персонал.

Икономът я погледна състрадателно и поклати глава.

— Опасявам се, че госпожица Лодж не е добре с нервите, сър. Женска истерия без съмнение. И преди съм виждал подобно нещо у неомъжени дами на определена възраст. Шишенце парфюм понякога помага.

Елинон го погледна с презрение.

— Отричаш ли?

— Разбира се. — Той се изправи гордо. — Ако негова светлост желае да се увери в моята невинност, трябва само да разпита прислугата. Сигурен съм, че Сали и Нед ще потвърдят, че не им искам пари.

— Сали и Нед са ужасени от теб, Ибитс — заяви тя. — Ще кажат всичко, което им наредиш.

„Интересно е да наблюдава човек Елинон, когато е ядосана“ — помисли си Артър. За съжаление днес нямаше време да се наслади на това.

— Ще седнеш ли, ако обичаш, Елинон? — каза тихо той.

— Освен че се държи ужасно със Сали и Нед, Ибитс те подслушва — продължи тя.

— Това е лъжа. — Ибитс се обърна към Артър: — Не бих си и помислил да подслушвам личните разговори на господарите си. Сали ви е подслушвала, сър, и веднага дойде при мен, за да ми каже, че госпожица Лодж е просто една компаньонка. Естествено, аз заповядах и на нея, и на Нед да си мълчат и да не коментират личните ви дела. Те

ще направят онова, което им е казано. Готов съм да ви помогна с каквото мога да осъществите плановете си.

— Глупости! — изсъска Елинон през зъби. — Опитва се да прехвърли вината върху Сали.

— Седни, Елинон — повтори Артър. Този път думите му прозвучаха като заповед.

Тя неохотно се подчини.

Ибитс ѝ хвърли убийствен поглед.

— Моля да ме извините, милорд, но прегледахте ли внимателно препоръките на госпожица Лодж, преди да я назначите на тази длъжност?

— Пропуснах да проверя твоите препоръки — отвърна Артър. — Очевидно Ормсби също не го е направил заради влошеното си здравословно състояние.

— Уверявам ви, препоръките ми са отлични — бързо каза икономът.

— Защото сам си ги писал, обзалагам се в това — промърмори Елинон.

— Това е лъжа — изсъска Ибитс. Той отново се обърна към Артър: — С удоволствие бих ви дал писмата от предишните ми работодатели, сър. Ще видите, че всички те са с доста добро мнение за мен.

— Няма да се наложи. — Артър се пресегна към една от книгите, които бе взел със себе си от дома на умирация Ормсби. — Прегледах тези документи, докато пътувах насам тази сутрин. Те ми казват всичко, което имам нужда да знам за теб, Ибитс.

Икономът впери неразбиращ поглед в дневниците.

— Какви са тези документи, сър?

— Сметките на домакинството. — Графът отвори последната книга и прокара пръст по страниците до цифрата, която бе отбелязал предварително. — Изглежда, че до миналия месец включително си искал пари за плащане на заплати на хора, които вече не работят тук. — Той погледна Ибитс. — Сред тях са лакеят, готвачката и градинарите, които са напуснали миналата есен.

Ибитс отстъпи назад, очевидно изгубил равновесие.

— Сигурно има някаква грешка, сър.

Графът затвори подвързаната с кожа счетоводна книга.

— Грешката ми е, че не те изгоних още преди няколко месеца, Ибитс. Но възнамерявам да я поправам още сега. Пригответи си багажа и напусни къщата веднага.

— Сър, самият вие казахте, че довереният ви човек е болен. — Ибитс бе бесен, но и притеснен. — Сигурно е сгрешил сметките.

— Бил е много болен, не е могъл да излезе от дома си, за да дойде и да провери със собствените си очи какво става, но е честен, уверявам те. Тези суми са ти били дадени за заплатите на прислугата. Очевидно не си информирал Ормсби, че хора от персонала напускат. Продължил си да вземаш техните заплати. Предполагам, че си слагал парите им в собствения си джоб. Искам до един час да напуснеш къщата.

Елинор скочи на крака.

— Знаех, че ще постъпиш правилно.

Артър въздъхна.

— Моля те, седни, Елинор.

Тя сви недоволно устни, но се подчини и седна. Ибитс бе смаян:

— Гоните ли ме?

— Разбира се, че те гоня. — Артър се пресегна зад стола си и дръпна кадифения шнур на звънеца. — Ти си лъжец и изнудвач. Смятай се за голям късметлия, че не викам полиция да те арестуват.

Вратата на библиотеката се отвори. На прага застана Нед, уплашен, но непоколебим.

— Да, милорд? — каза той.

— Ибитс вече не е на работа в тази къща. Придружи го до стаята му и стой там, докато събира багажа си. Внимавай много да не вземе някоя сребърна вещ. Ясен ли съм?

Нед премести погледа си от господаря към намръщения Ибитс, а после отново погледна Артър. Притеснението и тревогата се изпариха от погледа му.

— Да, сър — официално и любезно каза той. — Ще го изпратя вместо вас.

Лицето на Ибитс се изкриви от гняв и презрение.

— Предлагам ви да поискате препоръките на Сали и Нед, милорд. Ще откриете, че не могат да ви представят такива. Сали е загубила работата си, защото е вдигала крака пред наследника на

господарите си. А Нед е загубил своята, защото е застанал на нейна страна, когато се опитала да отрече онова, което е сторила.

Ръцете на Нед се свиха в юмруци.

Елинор стана от стола си.

— Не се съмнявам, че Сали и Нед казват истината. Ибитс се оказа непочтеният тук.

Графът разтърка носа си.

— Ще ти бъда благодарен, ако останеш седнала на мястото си, Елинор. Непрекъснатото ти подскачане от стола започва да ме дразни и да ми досажда.

— Съжалявам.

Тя с нежелание се отпусна на стола. Той видя, че тя потропва с крак. Хрумна му, че кратката ѝ кариера като компаньонка не я е направила по-склонна да приема заповеди.

Независимо от проблемите, които му се бяха струпали на главата, той бе развеселен. Без съмнение Елинор бе подразнена и ядосана от факта, че трябва да му се подчинява.

Той съсредоточи вниманието си върху Нед.

— И двамата със Сали ще останете да работите на сегашните си длъжности. Освен това ще се погрижа парите, които Ибитс ви е принуждавал да му давате, незабавно да ви бъдат върнати.

— Благодаря ви, сър — заекна младежът.

Артър посочи вратата.

— Вън, Ибитс. Изгубих достатъчно време да се занимавам с теб.

Ибитс стисна зъби от гняв. Хвърли отмъстителен поглед на Елинор, докато минаваше покрай нея.

Артър изчака Ибитс да отиде до вратата и чак тогава каза:

— Само още нещо, Ибитс. Изглежда, има някакво недоразумение относно положението на госпожица Лодж в тази къща.

— Много добре знам положението ѝ — измърмори Ибитс. — Тя е само компаньонка.

— Това изобщо не отговаря на истината. — Графът говореше много спокойно. — Възнамерявам да се оженя за госпожица Лодж. Тя е бъдещата господарка на този дом. Ако направиш грешката да разпространяваш слухове за обратното, ще съжаляваш много. Ясно ли се изразих?

Той забеляза, че Елинор се изненада.

Ибитс се озъби:

— Ваша работа как ще я наречете, милорд.

— Да — съгласи се Артър. — Така е. Сега можеш да си вървиш.

Ибитс бързо излезе от стаята. Нед затвори вратата и го последва.

— Е — каза Маргарет, когато слугите излязоха. — Това определено бе вълнуващо. — Тя се усмихна на Елинор с голямо задоволство. — Казах ти, че Артър ще уреди нещата. Сега можеш да наредиш на Сали да разопакова багажа ти.

Артър изстина. Той погледна Елинор, опитваше се да не показва чувствата си.

— Приготвила си си багажа? — попита той.

— Да, разбира се. — Тя се прокашля. — Помислих си, че няма да имаш нужда от услугите ми, след като научиш, че Ибитс знае, че не съм истинска годеница.

Маргарет го погледна.

— Когато Елинор се опълчи срещу него, Ибитс си призна, че знае за плановете ти. Той се опита да я изнудва, можеш ли да повярваш?

Графът се облегна на стола и се замисли за онова, което се бе случило.

— Ибитс се е опитвал да изкопчи пари от теб, за да си мълчи за положението ти тук?

— Да. — Тя се опита да смени темата: — Това бе нищо в сравнение с подлия начин, по който се отнасяше със Сали и Нед. Аз мога да се грижа за себе си. Те двамата са много по-уязвими от мен.

Той се запита дали осъзнава колко рядко се срещат сред аристократите от висшето общество подобни чувства на отговорност. В тези кръгове камериерките обикновено биваха уволнявани, когато забременееха от мъж от домакинството, а застаряващ иконом можеше да бъде освободен без пенсия, когато вече не е способен да се справя със служебните си задължения.

Елинор поклати глава.

— Предупреждавах те, че ще бъде много трудно, ако не и невъзможно, да запазим тайната от прислугата.

— Ще го приема като проява на доброта от твоя страна, ако се въздържиш и не посочваш грешките ми — тихо каза той.

Тя се изчерви.

— Моите извинения, сър.

Той въздъхна.

— Няма значение, ти беше права.

Тя сви вежди и го погледна разтревожено.

— Наистина не виждам как бих могла да остана на сегашната си длъжност, след като един безскрупулен човек като Ибитс знае истината.

— Не виждам причина да променям плановете си — рече той. — Засега всичко върви точно както искам. Привлече вниманието на висшето общество върху себе си, оставяйки ме свободен... — Той замълча, напомняйки си, че Маргарет все още е в стаята. — Свободен да върша работата си спокойно.

— Но ако Ибитс разпространи клюки за истинската ми длъжност в този дом, плановете ти ще се объркат.

Настоятелните ѝ опити да се откаже от ролята, която я бе наел да изиграе, го накараха да изгуби контрол.

— Знам само, че — изрече той, наблягайки на всяка дума — ти си единствената ми надежда да осъществя плановете си. Нещо повече, имайки предвид доста голямото възнаграждение, което ти плащам, мисля, че имам пълното право да очаквам от теб възможно най-убедителното представление, на което си способна. Не си ли съгласна с мен?

Маргарет примигна. Бе изненадана от острите му думи.

Елинор само наклони глава, показвайки му, че е подразнена, но не и уплашена.

— Разбира се — сухо отвърна тя. — Ще се постарая да останеш доволен от мен.

— Благодаря ти. — Защо, по дяволите, ѝ говореше така? Никога не си позволяваше да си изпусне нервите.

Маргарет побърза да поуспокои атмосферата.

— Наистина, Елинор, не бива да се притесняваш за онова, което може да каже Ибитс. Кой аристократ от висшето общество би повярвал на думите на иконом, уволнен без препоръки, а не на тези на граф Сейнт Мерин?

— Знам, но той е наясно, че онова, което смятах за шега, в действителност е самата истина.

— Дори Ибитс да клюкарства по твой адрес, не може да ни навреди. Хората ще си помислят, че той просто повтаря твоята история! — увери я Маргарет.

— Тя е права — каза Артър. — Успокой се, Елинон. Не бива да се тревожим за Ибитс.

— Предполагам, че си прав — отвърна тя. Но не изглеждаше доволна и спокойна.

Маргарет въздъхна.

— Е, тогава всичко е уредено. Остава тук, Елинон.

Елинон свъси вежди.

— Това ми напомни, че в дома няма достатъчно персонал.

Още един проблем, който трябва да разреши, преди да продължи с разследването си, отегчено помисли Артър. Взе писалка и лист хартия.

— Ще пиша до някоя агенция.

— Няма нужда да губиш време да разговаряш с цяла върволица кандидатки, изпратени от някаква агенция — заяви Елинон. — Сали има две сестри, които нямат работа. Едната е превъзходна готвачка. Другата с удоволствие ще приеме задълженията на камериерка. Мисля, че Сали е подходяща за икономка. А пък Нед има чичо и братовчед, които са отлични градинари. По една случайност последният им работодател наскоро продал къщата си в града и освободил целия персонал, затова в момента си търсят работа. Предлагам да ги наемем.

— Божичко, Елинон, ти си невероятна. Явно вече си се справила с проблема с персонала.

На Артър толкова му олекна, че няма да му се наложи да търси нова прислуга, че беше готов да прегърне и да целуне младата жена.

— Оставям нещата в твоите ръце — сериозно и делово каза той.

Тя само леко кимна, но на него му се стори, че е много доволна.

„И този проблем е решен“ — помисли си той и настроението му се повдигна.

— Моля да ме извините, но трябва да се кача горе и да се преоблека. — Маргарет стана и тръгна към вратата. — Господин Флеминг скоро ще дойде. Днес следобед ще пообиколим няколко книжарници.

Артър стана и прекоси стаята, за да ѝ отвори вратата. Тя бързо излезе. Той се обърна и видя, че Елинон се готви да я последва. Вдигна

ръка, за да я спре.

— Ако нямаш нищо против — тихо каза той, — искам да споделя с теб онова, което научих от Джон Уот.

Тя спря по средата на стаята, лицето ѝ светна от възмущение.

— Открил си го?

— Да, благодарение на идеята, която ми даде да говоря с любимата му. — Той погледна часовника. — Минава четири часът. Ще поръчам файтон и ще се разходим в парка. Като ни видят заедно, ще затвърдим впечатлението, че наистина сме сгодени, а и ще можем да си поговорим насаме.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Минаваше пет часът, когато Артър мина с лъскавия файтон през портата на големия парк. Седнала до него, облечена в новата си синя рокля за разходка, Елинор си напомни за хиляден път, че само е наета да играе определена роля. Но дълбоко в себе си не можеше да устои на изкушението да си въобразява, че играта се е превърнала в действителност и че Артър я е поканил да се разходят, защото иска да бъде с нея.

Гледката, която се разкриваше пред нея, бе красива. Пролетният следобед бе слънчев и топъл и голяма част от аристократите бяха излезли на разходка в парка да видят свят и светът да види тях.

Гюруците на повечето файтони бяха свалени, за да могат хората да видят елегантно облечените пътници в тях. Няколко господа язدهа красиви коне по съседната алея. Често спираха, за да поздравят пътниците във файтоните, разменяйки клюки и флиртувайки с дамите. Двойките, които се разхождаха, всъщност обявяваха пред висшето общество, че или вече правят планове за женитба, или сериозно обмислят подобна стъпка.

Елинор не се учуди, че Артър борави с юздите така, както и с всичко останало, с плавни, сръчни движения и спокоен контрол над нещата. Красивата двойка сиви коне, добре обзядени и дресирани, незабавно се подчиняваха на заповедите му.

— Открих Уот в конюшня за коне под наем — рече той.

— Успя ли да ти каже нещо важно за смъртта на прачичо ти?

— Каза, че в деня на убийството с чичо Джордж през по-голямата част от следобеда работили върху някакви опити в лабораторията. След вечеря Джордж се качил в стаята си. Уот също си легнал. Неговата стая е на долния етаж, близо до лабораторията.

— Чул ли е нещо?

Артър тъжно поклати глава.

— Заспал дълбоко, но се събудил от някакви странни шумове и нещо като сподавен вик, който дошъл откъм лабораторията.

— Отишъл ли е да види какво става?

— Да. Чичо Джордж имал навика да се връща в лабораторията късно през нощта, за да провери резултатите от някой експеримент или да запише нещо в дневника си. Уот се притеснил да не би да е станала злополука. Но вратата на лабораторията била заключена. Той трябвало да вземе резервния ключ от нощното си шкафче. Докато бил в стаята си, чул два пистолетни изстрела.

— Мили боже! Видял ли е убиеца?

— Не. Докато отиде до лабораторията, злодеят избягал през прозореца.

— А прачичо ти?

— Открил го на пода, издъхвал в локва кръв.

Елинор потръпна, като си представи сцената.

— Направо ужасно.

— Чичо Джордж все още бил в съзнание. Промърморил няколко думи, преди да умре. Уот каза, че му се сторили безсмислени. Предположил, че Джордж халюцинира от смъртоносната рана.

— Уот спомня ли си какво е казал?

— Да. Според него предсмъртните думи на прачичо били предназначени за мен. Джордж казал: „Кажете на Артър, че Меркурий е още жив“.

Младата жена затаи дъх.

— Значи си прав, наистина става дума за стария приятел на прачичо ти и онези странни червени камъни.

— Да. Но досега действах, предполагайки, че Меркурий е мъртъв. — Той сви устни. — Трябваше да се уверя, преди да си правя заключения, трябваше да намеря доказателства.

Тя го погледна.

— Кажете ми, винаги ли толкова бързо поемаш отговорността върху себе си, когато нещата се объркат?

Той се намръщи.

— Що за въпрос е това? Поемам само моите отговорности.

— И чужди според мен. — Тя забеляза, че две скъпо облечени дами гледат към нея и Артър с жадния поглед на котки, които следят плячката си. Тя нарочно наклони изящия си чадър, за да се скрият. — Познавам те отскоро, но разбрах, че изпълняваш дълга си. Приемаш всички задължения, сякаш това е мисията на живота ти.

— Може би защото поемането на отговорност наистина е моята мисия на този свят — сухо рече той. — Управлявам значително богатство, глава съм на голямо семейство. Освен за многото роднини, аз съм отговорен и за голям брой арендатори, фермери, прислуга и работници, които разчитат и зависят от мен по един или друг начин. Имайки предвид това положение, не виждам как бих могъл да избягам от задълженията и отговорностите.

— Не исках да кажа, че трябва да бягаш от задълженията си — бързо каза тя.

Това го развесели.

— Радвам се, че не възнамеряваш да ме критикуваш, защото интуицията ми подсказва, че с теб много си приличаме, когато става дума за начина, по който приемаме отговорностите си.

— О, не мисля, че...

— Да вземем например начина, по който се хвърли да защитаваш Сали днес. Нямахте нужда да се намесваш.

— Глупости. Много добре знаеш, че човек не може да слуша подобни заплахи и да остане безучастен.

— Някои хора биха го сторили, казвайки си, че не е тяхна работа да се месят в подобни неща. — Той леко дръпна юздите. — Мисля, че си приличаме и по други неща, госпожице Лодж.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, този път по-внимателно.

Той вдигна рамене.

— Намесвайки се в разговора между Ибитс и Сали, можеше да отстъпиш пред изнудванията на Ибитс, за да запазиш работата си в къщата.

— Глупости.

— Все пак ти предложих доста пари. Троен размер на обичайната заплата плюс допълнителен бонус. Дори да ги разделиш с един изнудвач, пак са доста повече, отколкото би изкарала за година работа като компаньонка в друга къща.

— Човек може и да не отстъпи пред изнудвача. Много добре знаеш, че ако беше на мое място, със сигурност нямаше да го направиш.

Той само се усмихна, сякаш тя му доказваше, че е прав.

Тя свъси вежди.

— О! Разбирам какво искаш да кажеш. Може би характерите ни много си приличат. Но не това имах предвид.

— А какво имаше предвид, Елинор?

Ядосана, тя размаха напосоки чадърчето си.

— Нека го кажа така. Какво правиш, за да си доставиш радост и щастие?

Настъпи кратка тишина.

Елинор затаи дъх, чудейки се дали той не си е помислил, че за пореден път е преминала границата. Очакваше да я упрекне и да ѝ се скара.

Забеляза потрепването на устните му.

— Това учтив начин да ми кажеш, че не съм особено чаровен и привлекателен ли е, нито пък забавен, умен и интересен? — попита той. — Ако е така, можеше да си спестиш усилията. Други хора са направили това заключение преди теб.

— Някога бях влюбена в очарователен, умен и забавен мъж — каза тя. — Той твърдеше, че също ме обича. В крайна сметка се оказа лъжец и зестрогонец. Поради тази причина вече не харесвам очарователни, умни и забавни мъже.

Той се наведе и я погледна.

— Така ли?

— Да, така.

— Казваш, че бил зестрогонец?

— О, да. Не че притежавах голямо богатство в сравнение с твоето. — Тя не можа да се въздържи и въздъхна тъжно. — Въпреки това имах доста хубава къща и прекрасна плодородна земя, която ми осигуряваше прилична печалба.

— Кой я управляваше? Баща ти ли?

— Не. Баща ми е починал, когато съм била малка. Не го помня. Майка ми и баба ми управляваха земята и домакинството. Научих се на това от тях. Аз трябваше да наследя къщата и имотите. В крайна сметка, майка ми се омъжи повторно, но пастрокът ми се интересуваше само от печалбата от фермата.

— Какво правеше той с парите?

— Мислеше се за добър инвеститор. Но в повечето случаи губеше повече, отколкото печелеше. Последната му инвестиция бе в някакви мини в Йоркшир.

Челюстите на Артър се стегнаха.

— Спомням си този проект. Ако е това, за което си мисля, то бе измама от самото начало.

— Да. Но за съжаление пастрокът ми инвестира и загуби всичко, а от шока получи инсулт. Аз останах сама да се оправям с кредиторите му. Те ми взеха всичко. — Тя замълча. — Е, почти всичко.

Той леко намести юздите.

— А какво стана с твоя зестрогонец? Просто изчезна?

— О, не. Щом научи, че вече нямам наследство, дойде и побърза да развали годежа. Два месеца по-късно разбрах, че е избягал с някаква млада жена от Бат, чийто баща ѝ дал за зестра голяма сума пари и много скъпи бижута.

— Разбирам.

Настана кратко мълчание, по време на което тя чу приглушения ход на конете, тракането на колелата на каретата и гласовете на хората, които се разхождаха в парка.

Изведнъж осъзна, че е казала повече за себе си, отколкото бе възнамерявало. Бяха започнали да говорят за убийството. Защо, по дяволите, заговори за себе си?

— Извини ме — промърмори тя. — Нямах намерение да ти досаждам с личната си история. Това е доста мрачна и неприятна тема за разговор.

— Каза, че кредиторите на пастрока ти са взели почти всичко? — попита Артър. Изглеждаше заинтригуван.

— Когато се изправих срещу кредиторите, не беше много приятно, както можеш да си представиш. Трябваше да събера личните си вещи под надзора на съдия-изпълнител, когото бяха наели да наглежда изгонването ми и отнемането на имуществото. Събрах багажа си в куфара на баба, онзи, който използвала при пътуванията си като актриса. Има двойно дъно.

— Аха. — Той се усмихна. — Започвам да разбирам накъде отиват нещата. Какво успя да изнесеш нелегално от къщата, Елинор?

— Само онова, което бях успяла да скрия в куфара: златната брошка на баба с перлите, обици и двацет паунда.

— Много умно от твоя страна.

Тя се смръщи.

— Не чак толкова, колкото се надявах. Знаеш ли колко малко дават в заложните къщи за изцяло изработена брошка и обици? Само няколко паунда. Успях да дойда в Лондон и да си намеря работа благодарение на агенция „Гудхю и Уилис“, но те уверявам, че ми бяха останали много малко пари.

— Разбирам.

Тя сви рамене и отново нагласи чадърчето си.

— Стига сме говорили на тази тягостна тема. Да се върнем на твоето разследване. Как възнамеряваш да действаш от тук нататък?

Той не ѝ отговори веднага. Тя остана с впечатлението, че иска да продължи разговора за ужасното ѝ финансово положение.

Но той дръпна юздите, давайки знак на конете, и се върна на убийството на чичо си.

— Мисля по въпроса — отговори. — Смятам да се опитам да открия третия член на „Дружеството на камъните“, онзи, с името Сатурн. Освен това мисля, че е добра идея да следя изкъсо Ибитс.

— Ибитс ли? — стресна се тя. — Защо? Увери ме, че той не може да ни навреди.

— Не се притеснявам, че ще разпространи клюки за теб и длъжността ти в тази къща — обясни Артър. — Любопитно ми е дали някой ще се опита да се свърже с него сега, след като вече не работи за мен.

— Защо някой би направил подобно нещо?

Той я погледна.

— Ако бях убиец и се опитвам да се скрия, щях да съм много любопитен дали някой от семейството на жертвата ми търси злодея и ако е така, дали съм сред заподозрените. Кого да попитам и кой най-добре би ме информирал от един уволнен и недоволен иконом?

Тя бе впечатлена.

— Страхотна идея, сър.

Той направи гримаса.

— Не знам дали е страхотна, но заслужава да се помисли върху нея. Възможно е Ибитс да не е подслушвал само веднъж и да знае повече от това, че си компаньонка.

Тя изведнъж разбра какво иска да ѝ каже.

— Снощи в библиотеката разговаряхме за Джон Уот и хода на разследването. Ибитс може да е чул, че издирваш убиеца.

Той кимна.

— Ако някой се свърже с Ибитс, предполагам, че това ще е убиецът, за да разбере какво става на Рейн стрийт.

— По всяка вероятност никой друг не би си направил труда да разговаря с един уволнен иконом — съгласи се тя. — Но как ще организираш денонощното наблюдение на Ибитс?

— Мислех по този въпрос. Бих могъл да използвам услугите на бездомници, въпреки че на тях невинаги може да им се вярва. Другата алтернатива е да наема полицаи. Но повечето полицаи не са по-благонадеждни от бездомниците. Освен това публична тайна е, че много лесно могат да бъдат подкупени.

Тя се поколеба. Спомни си единственото си вземане-даване с полицията.

— Ако решиш да отидеш на Боу стрийт, има един човек, на когото можеш да се довериш. Казва се Хътчинс.

Преди Артър да успее да я разпита по-подробно за Хътчинс, мъж на красив, буен кон се приближи до каретата им. Елинор го погледна разсеяно, любувайки се на красотата на коня и лъснатите обувки на мъжа.

Вдигна поглед и направо изпадна в шок, щом разпозна ездача.

„Не може да бъде — помисли си тя. — Не е възможно да е той.“
Ужасена погледна красивия господин.

Той също бе вперил поглед в нея, не по-малко изненадан, че я вижда.

— Елинор — каза Джеръми Клайд. Погледът му излъчваше топлина, която едно време караше сърцето ѝ да бие учестено. — Ти ли си? Помислих, че съм се припознал, когато забелязах позната жена в каретата. Много се радвам да те видя, скъпа.

— Добър ден, господин Клайд. Разбрах, че преди няколко месеца си се оженил. — Тя му се усмихна с най-смразяващата си усмивка. — Моля, приеми моите поздравления. Съпругата ти в града ли е?

Джеръми изглежда се смути и се притесни от въпросите ѝ. Тя имаше чувството, че е забравил, че има съпруга. Благодарни на съдбата, че не се омъжи за този човек. Ако го беше сторила, сега щеше да се окаже неудобната съпруга, за която той почти не се сещаше.

— Да, разбира се, тук е — отвърна Джеръми. Очевидно вече си спомни, че е женен. — Наехме къща за Сезона. Елинор, нямах

представа, че си в града. Колко време ще останеш тук?

Артър бързо го погледна, а после се обърна към Елинор:

— Това твой познат ли е, скъпа?

— Моля? — Притеснена, че е забравила добрите обноски, тя се окопити и бързо ги представи един на друг.

Джеръми учтиво сведе глава, но тя забеляза изумлението му, когато осъзна с кого се е запознал. Не бе познал Артър, което не бе изненадващо, тъй като двамата не се движеха в едни и същи среди. Но със сигурност бе разпознал името и титлата.

Напуши я смях, който замени ужаса в душата ѝ. Това, че вижда годеницата, която изостави, с един от най-тайнствените и влиятелни мъже във висшето общество, със сигурност бе смутило и объркало Джеръми.

Но когато го погледна в очите, видя, че объркването и изненадата се бяха превърнали в лукава пресметливост. Той вече се опитваше да измисли как да извлече полза от връзката ѝ с Артър.

Защо не бе забелязала тази черта от характера му, докато я ухажваше? Сега, когато вече бе прогледнала и виждаше ясно истината, се чудеше какво я бе привлякло навремето у него?

— Откъде се познавате с годеницата ми, Клайд? — попита Артър.

Елинор вече се беше научила да разпознава настроенятията му.

Джеръми пребледня като платно.

— Годеница ли? — повтори. Изрече го така, сякаш думата ще го задави. — Сгоден сте за Елинор ли, сър? Но това е невъзможно. Не разбирам. Не може да е...

— Не отговорихте на въпроса ми — прекъсна го Артър, задминавайки друга карета. — Откъде се познавате с годеницата ми?

— Ние сме, Тъбъ, стари приятели. — Джеръми трябваше да обуздае коня, за да върви редом с каретата.

— Разбирам — кимна графът, сякаш това обясняваше всичко. — Вие трябва да сте зестрогонецът, онзи, който развалил годеща с Елинор, когато разбрал, че е изгубила наследството си. Научих, че сте избягали с млада богата наследница. Много хитър ход от ваша страна.

Джеръми се скова. Гневът му явно се бе предал и на коня, защото той нервно разтърси глава и започна нетърпеливо да танцува по алеята.

— Очевидно Елинор ви е представила доста неправилно случилото се — каза той и силно дръпна юздите. — Уверявам ви, че връзката ни не приключи, защото тя изгуби парите и наследството си. — Той многозначително замълча. — За съжаление имаше други причини, свързани с личния живот на госпожица Лодж, които ме принудиха да разваля годежа ни.

Отвратителният намек, че е имала връзка с друг мъж, толкова вбеси младата жена, че тя едва дишаше.

— Какви други причини? — попита Артър, сякаш не бе схванал намека.

— Предлагам да попитате госпожица Лодж. — Джеръми се опитваше да обуздае коня, който вървеше настрани и размахваше глава. — В края на краищата, един джентълмен не обсъжда интимния живот на една дама, нали?

— Не и ако иска да избегне среща на зазоряване с друг джентълмен — съгласи се графът.

При тези недвусмислени думи няколко човека веднага обърнаха глави към каретата. Елинор осъзна, че тримата изведнъж бяха станали център на внимание на хората, които в момента се разхождаха в парка. Чувстваше се така, сякаш ги гледаха под лупа.

Джеръми остана с отворена уста. Тя не го винеше.

Не можеше да повярва на онова, което бе чула току-що. Артър бе заплашил бившия ѝ годеник, че ще му обяви дуел.

— Вижте какво, сър, не знам какво... — Джеръми замълча, за да дръпне рязко юздите на раздражения кон, който яздеше.

Това дойде в повече на животното. То се изправи на задните си крака и яростно заудря с копита по земята.

Ездачът загуби равновесие и се наклони на една страна. С всички сили се опитваше да се задържи на седлото, но когато конят се втурна в галоп, той нямаше никакъв шанс да успее. Падна лошо на алеята.

Женски кикот и дрезгав мъжки смях идваха от преминаващите карети и ездачи, които бяха станали свидетели на падането.

Артър не обърна внимание на тази случка. Той дръпна юздите и конете потеглиха, потропвайки с копита по алеята.

Елинор се обърна и видя, че Джеръми стана от земята, изтупа прахта от дрехите си и прекоси тревната площ. От погледа му я побиха тръпки. Бе направо бесен.

Тя бързо му обърна гръб, впери поглед право пред себе си и здраво стисна дръжката на чадъра си.

— Извинявам се за неприятната случка — каза тя. — Бях изненадана. Не очаквах да срещна Джеръми тук в Лондон.

Артър насочи конете към изхода на парка.

— Смятам, че е време да се прибираме. Благодарение на Клайд постигнахме целта си. Присъствието ни тук, в парка, този следобед със сигурност бе забелязано и без съмнение ще бъде обсъждано тази вечер във всички бални зали в града.

— Без съмнение. — Тя преглътна и бързо го погледна. Не бе сигурна в какво настроение е в момента. — Много благородно от твоя страна, че гледаш толкова положително на ситуацията.

— Търпението си има граници — рече той. — Очаквам да се държиш на разстояние от Клайд.

— Разбира се — отвърна тя. Ужаси я фактът, че той смята, че тя би поискала да има нещо общо с бившия си годеник. — Уверявам те, нямам никакво желание отново да разговарям с него.

— Вярвам ти. Но той може да се опита да злоупотреби с предишната ви връзка.

Тя свъси вежди.

— Не виждам как би го сторил.

— Както сама забеляза, Клайд е изключителен използвач. Може да си повярва, че ще намери начин да обърне познанството си с теб в своя полза.

Заболя я, че дори си е помислил, че е нужно да я предупреждава.

— Обещавам ти, че ще бъда предпазлива.

— Ще ти бъда много благодарен. Ситуацията и без това е достатъчно сложна.

Сърцето ѝ се сви. Той със сигурност не бе доволен, помисли си тя. А и от какво ли да е доволен? Инцидентът с Джеръми беше втората неприятност, в която се бе замесила днес.

Ако се оказеше замесена в още някоя неприятност, Артър можеше да си направи извода, че е доста конфликтна личност.

Съдейки по замисленото му, мрачно лице, тя предположи, че и на него му минават същите мисли през главата.

Реши, че ще е добре да смени темата на разговора, и каза първото, което ѝ дойде наум:

— Трябва да те поздравя за отличните ти актьорски умения. Заплаши да предизвикаш на дуел Джеръми, ако разпространява клюки за мен, беше много убедителен.

— Така ли мислиш?

— Да, наистина. Каза само едно изречение, но го изрече много ясно и категорично. Точно премерена хладнокръвна съдържаност, ако мога да се изразя така. Боже, думите ти ме накараха да потръпна.

— Остава да видим дали и на Клайд са въздействали по същия начин — замислено отбеляза Артър.

— Сигурна съм, че са му въздействали — подсмихна се тя. — За момент убеди и мен. Заклевам се, ако не знаех, че играеш роля, щях да се обзаложа, че имаш предвид всяка дума, която каза.

Той ѝ хвърли любопитен поглед.

— Какво те кара да си мислиш, че нямах предвид точно каквото казах?

— Сигурно се шегуваш с мен.

И двамата знаеха, че той не е отправил заканата насериозно. Все пак, след като Артър не си бе направил труда да проследи и да залови истинската си годеница, когато е избягала с друг мъж, той едва ли щеше да се бие на дуел заради честта на фалшивата си годеница.

По-късно, когато се качваше в стаята, тя си спомни, че Артър така и не ѝ бе отговорил на въпроса: не ѝ бе казал какво прави, за да си достави радост и щастие.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хубавата сервитьорка направи още един опит да привлече вниманието му, когато видя, че се запътва към вратата на задимената таверна. Ибитс ѝ хвърли бърз, презрителен поглед, с който искаше да ѝ покаже, че пицната ѝ гръд, която се показваше от корсажа на роклята, го отвращава, а не го възбужда. Страните ѝ пламнаха от гняв и унижение. Завъртя полите на роклята си и се отправи към една маса с груби редовни клиенти.

Ибитс изруга и отвори вратата. Беше в лошо настроение откакто Сейнт Мерин го уволни преди два дни. Няколкото часа наливане с долнокачествена бира и губене на зарове тази вечер не бяха оправили настроението му.

Слезе бавно по стълбите и тръгна към новата си квартира. Беше малко след полунощ, имаше пълнолуние, идеалните условия за разбойниците. По улицата трополяха няколко файтона. Знаеше, че в тях се возят пияни господа, които, отегчени от клубовете си и балните зали, бяха дошли в този квартал, за да открият малко земни удоволствия. Пъхна ръка в джоба на палтото и стисна дръжката на ножа, който бе взел за самозащита.

Глупавата сервитьорка бе идиотка, ако си мислеше, че и през ум би му минало да вдигне полата ѝ. Защо да споделя мръсните чаршафи на една кръчмарска сервитьорка, която сигурно се къпе само веднъж в седмицата? През последните няколко години бе свикнал да спи с чисти, парфюмирани дами от висшето общество; дами, които бяха благодарни на вниманието на силен, добре сложен мъж, който можеше да ги задоволи в леглото.

От сенките пред него се появи човек. Ибитс се стегна и нервно стисна дръжката на ножа.

Чу стъпки по тротоара, обърна се и погледна вратата на кръчмата. Опита се да прецени дали ще успее да изтича до нея.

— Ей, мноо си убав, а — извика тя. — Кво ша каеш да поспортуваме малко? Ще ти напрааа отстъпка от цената. Половин

такса. Как ти звучи, а?

— Разкарай се от пътя ми, глупаво жено.

— Няма нужда да си груб — сви рамене тя и тръгна към осветения вход на кръчмата. — Винаги така става с красавците. Мислят, че са прекалено добри за едно работещо момиче.

Ибитс си отдъхна и малко ускори крачка. Нямахше търпение да се прибере на сигурно място в новата си квартира. Беше време да помисли за бъдещето си. Трябваше внимателно да прецени нещата и да реши какво да прави. Все още притежаваше красотата си. С малко късмет щеше да я запази още няколко години. Скоро щеше да си намери нова работа. Но горчивата истина бе, че едва ли щеше да е толкова доходна като тази, която току-що бе загубил.

Тази мрачна перспектива го ядоса. Искаше да си отмъсти. Би дал всичко, за да накара Сейнт Мерин и госпожица Лодж да си платят, задето бяха съсипали бизнеса му в къщата на Рейн стрийт.

Трябваше да намери начин да използва информацията, с която се бе сдобил, подслушвайки господаря си. Засега не бе измислил подходящ план.

Голямата пречка бе, че не знаеше към кого точно от висшето общество да се обърне. Кои кръгове от аристократичните среди щяха да се съгласят да платят за новината, че Сейнт Мерин се опитва да открие убиеца на прачичо си или пък за произхода на госпожица Лодж и това, че идва от агенция за компаньонки, всъщност е самата истина?

Освен това имаше и още едно препятствие. Кой би повярвал на един безработен иконом, а не на думите на влиятелния граф, който го бе уволнил?

Не, може би му бе писано да се върне към предишната си кариера, реши той, когато пристигна на новия си адрес. За всичко това бяха виновни Сейнт Мерин и госпожица Лодж.

Влезе в мръсното антре и се качи по стълбите. Единствената добра новина бе, че нямаше да му се наложи да си търси нова работа веднага. През последните няколко месеца бе откраднал прекрасни сребърни предмети и няколко скъпи килима от къщата на Рейн стрийт и ги бе занесъл на търговци на Шу Лейн, които се занимаваха с крадени вещи. В резултат на това бе заделил настрана малко пари, които щяха да му позволят да не бърза и спокойно да избере следващата си работа.

Спря пред вратата на стаята си, извади ключа и го пъкна в ключалката. Когато отвори вратата, видя слабата светлина от пламък на свещ.

Първата му мисъл, замъглена от алкохола, бе, че е объркал стаята. Със сигурност не бе толкова глупав, че да излезе и да остави свещта запалена.

След това чу глас, идващ от тъмното. Кръвта му се смрази.

— Влезте, Ибитс. — Неканеният гост се размърда леко в ъгъла. Дългата черна пелерина се размърда около него. Качулката скриваше лицето му. — Струва ми се, че с вас трябва да си поговорим по един делови въпрос.

Сети се за многото съпрузи, на които бе сложил рога. Дали някой от тях не бе научил истината и не си бе направил труда да го издири?

— Аз... аз... — Той преглътна и опита отново: — Аз не разбирам. Кой сте вие?

— Няма да научите името ми, преди да ми продадете информацията, с която разполагате. — Мъжът тихо се засмя. — Всъщност за вас ще е много по-безопасно, ако не знаете самоличността ми.

— Информация ли?

— Разбрах, че неотдавна сте напуснали работата си при граф Сейнт Мерин — каза мъжът. — Ще ви платя щедро, ако можете да ми кажете нещо интересно, свързано с онзи дом.

Начинът на изразяване показваше, че неканеният гост е аристократ. Сега вече се успокои напълно. Страхът бе заменен от радостна възбуда. През годините бе научил по трудния начин, че на мъжете, които се движеха в изисканите среди на висшето общество, можеше да се вярва точно толкова, колкото и на хората, които живееха в бардаците. Имаше обаче една основна разлика между тях. Аристократите разполагаха с пари и бяха готови да платят много за онова, което искаха.

Късметът отново го бе споходил. Той бавно влезе в стаята и се усмихна. Застана на осветеното от свещта място, така че мъжът в черната пелерина да види красивото му лице.

— Имате късмет, сър — каза той. — Наистина разполагам с интересна информация, която бих могъл да ви продам. Ще обсъдим ли цената?

— Ако информацията ми върши работа, можете да назовете каквато и да е цена, ще я платя.

Думите бяха като музика за ушите на Ибитс.

— От опит знам, че хората са готови да платят каквато и да е цена, когато преследват жени или отмъщение — засмя се той. — Във вашия случай мисля, че става дума за второто, нали? Никой разумен човек не би стигнал толкова далеч, за да се добере до една досадна жена като Елинор Лодж. Е, сър, ако искате да отмъстите на Сейнт Мерин, с удоволствие ще ви помогна.

Натрапникът не отговори нищо. Мълчанието му отново притесни Ибитс.

Не се изненада, че Сейнт Мерин има такъв решителен и безжалостен враг. Богати и влиятелни мъже като графа винаги успяваха да ядосат и да подразнят някого. Но каквито и да бяха мотивите на натрапника, той нямаше намерение да го разпитва за тях. През всичките тези години бе работил и бе оцелял в домовете на много аристократи само защото се бе научил да бъде дискретен. Например бе направил всичко възможно Сейнт Мерин да не разбере, че той знае, че графът търси убицеца на прачичо си.

— Хиляда лири — каза той, задържайки дъха си. Цената бе доста висока. Щеше да се съгласи и на петдесет. Но знаеше, че аристократите не уважават нещо, което няма подобаваща цена.

— Съгласен — веднага отговори неканеният гост.

Ибитс чак сега си пое дъх. Разказа на мъжа с пелерината всичко, което бе чул, скрит в килера за спално бельо. След като свърши, настана кратко мълчание.

— Значи е така, както очаквах — изрече натрапникът тихо, сякаш говореше на себе си. — Значи си имам противник точно както предшественикът ми. Мисията ми на този свят става все по-ясна с всеки изминал ден.

Думите на мъжа бяха доста странни. Ибитс отново се притесни. Запита се дали не е дал прекалено много информация, преди да е взел парите. Аристократите невинаги спазваха дадената дума, те бързаха да изплатят дълговете си на комар, защото според тях това бе въпрос на чест. Но господата без угризения оставяха магазинери и търговци да чакат, когато ставаше дума за задълженията им към тях.

С дълбока въздишка Ибитс се подготви да приеме и много по-ниска цена, ако се наложеше. Не можеше да си позволи да бъде придирчив.

— Благодаря — каза мъжът. — Много ми помогнахте. — Той отново се скри в сянката и пъхна едната си ръка в диплите на пелерината.

Прекалено късно Ибитс разбра, че непознатият не бърка там, за да му даде парите. Когато извади отново ръката си, по пистолета, който държеше, танцуваше лъч лунна светлина.

— Не. — Ибитс отстъпи назад, препъна се и сграбчи ножа в джоба си.

Пистолетът гръмна, изпълвайки стаята с дим и светлина. Куршумът улучи Ибитс в гърдите. Знаеше, че умира, но успя да хване здраво ножа.

Проклетите аристократи винаги печелеха, помисли си той, докато се смъкваше по стената. Ледената тръпка се разпространяваше и вътре в него. Започна да му притъмнява пред очите.

Натрапникът се приближи до него. Извади втори пистолет от джоба си. През замъгления си поглед Ибитс видя само диплите на пелерината, която се развяваше около добре лъснатите обувки на мъжа. Приличаше на онези крилати демони, излезли направо от ада.

Гневът му даде последен прилив на сили. Той се оттласна от стената, стиснал ножа в ръка, и се хвърли върху убиеца си.

Изненадан, злодеят отскочи встрани. Спъна се в крака на стола. Олюля се, опитвайки се да запази равновесие, пелерината му се развя. Столът падна на пода. Ибитс нападна и усети, че острието разкъса плата. За миг се помоли на Бог да успее да забие ножа в плътта на този демон. Но той се спря в дебелиите дипли на пелерината и падна от ръката му.

Изтощен, Ибитс рухна на земята. Чу как ножът изтрополи на пода до него.

— Има и трета причина, поради която някой би ти позволил да назовеш каквато искаш цена — прошепна от мрака натрапникът. — А именно, че няма никакво намерение да я плати.

Ибитс така и не чу втория изстрел, който прониза черепа му, унищожавайки голяма част от лицето, което винаги бе смятал за своето най-голямо богатство.

* * *

Убиецът бързо излезе от стаята. Спря се само за миг, за да изгаси свещта и да затвори вратата. Препъвайки се, слезе по стълбите, дишаше учестено и на пресекулки. Когато слезе долу, изведнъж се сети за маската. Извади я от джоба на пелерината и я сложи на лицето си.

Тази вечер не всичко мина по план. Не очакваше жертвата му да го нападне в последния момент. Двамата старци умряха много лесно. Предполагаше, че и проклетият иконом няма да му създаде проблеми.

Когато Ибитс се хвърли върху него с нож в ръка, ризата му отпред бе цялата в кръв, сякаш мъртвец е бил разтърсен от електрически ток и се е върнал към живота.

Чувството на ужас, което бе изпитал и все още не го бе напуснало, бе замъглило обикновено много ясното му съзнание.

Когато се озова на тъмната улица, видя, че там чака неосветена карета. Кочияшът се бе сгушил в балтона си, прегърнал бутилка с джин. Убиецът се зачуди дали мъжът на капрата е чул изстрелите.

Реши, че това е изключено. Квартирата на Ибитс беше в задната част на старата тухлена сграда, а стените бяха дебели. Освен това имаше няколко карети на улицата, които трополяха и тракаха.

Ако кочияшът бе дочул нещо, то е било съвсем приглушено.

За секунда-две се поколеба, а после реши, че няма от какво да се притеснява в този квартал. Кочияшът бе доста пиян и въобще не се интересуваше от минавачите и от това, което правеха. Мислеше единствено за себе си.

Дори кочияшът да бе проявил някакво любопитство и да разкажеше на приятелите си в кръчмата какво се бе случило, нямаше да има никакъв риск, помисли си убиецът, докато се качваше в каретата. Кочияшът не бе видял лицето му. Маската го скриваше. Седна върху износените възглавнички. Кочияшът потегли.

Дишането му постепенно се нормализира. Той си припомни всичко, което се бе случило последните няколко минути. Методично се опитваше да открие грешки или улики, които е оставил на местопрестъплението.

В крайна сметка остана доволен, че всичко е под контрол.

Все още дишаше малко учестено; все още бе малко замаян и объркан. Вдигна ръце пред лицето си. В каретата бе тъмно и не виждаше пръстите си много ясно, но бе сигурен, че вече не трепереха.

Гневът, който го бе обзел след неочакваното нападение, сега се бе превърнал във въодушевление и превъзбуда.

Искаше — не, имаше нужда — да отпразнува големия си успех. Този път нямаше да отиде в изискания бардак, който бе използвал след убийствата на Джордж Ланкастър и другия старец. Имаше нужда от по-лично празнуване, подобаващо на специалната му мисия в живота.

Той се усмихна в тъмното. Беше очаквал, че ще има нужда да вкуси това вълнуващо постижение и го бе планирал, точно както бе планирал всичко останало.

Знаеше точно как щеше да отбележи този невероятен триумф.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Възрастният мъж гледаше пращящия огън, единият му крак, подут от подаграта, бе вдигнат върху табуретката. В кокалестите си пръсти държеше чаша порто. Артър изчака, отпуснал ръце върху позлатените облегалки на стола. Разговорът не вървеше. Очевидно за лорд Далинг времето се бе превърнало в дълбоко езеро, в което потоците на миналото и настоящето се преплитаха, вместо да представляват река, която тече в една посока.

— Откъде разбрахте, че се интересувам от стари табакери, сър? — попита Далинг, свъсил вежди. — И вие ли събирате табакери?

— Не, сър — отвърна Артър. — Посетих няколко магазина, специализирани в продажбата на изящни табакери, и помолих собствениците да ми дадат имената на най-известните си клиенти. Вашето име се появи в няколко от най-добрите магазини.

Нямаше нужда да обяснява, че не му бе лесно да открие сегашния адрес на възрастния мъж. Далинг не бе погълвал колекцията си от табакери от години и собствениците на магазини бяха загубили следите му и не знаеха къде живее.

Освен това възрастният господин се бе преместил преди две години. Повечето му връстници или бяха починали, или имаха бели петна в паметта и не си спомняха къде живее сега старият им приятел. Но за щастие един възрастен барон, който все още играеше карти всяка вечер в клуба на Артър, си бе спомнил новия адрес на Далинг.

Намираха се в библиотеката на Далинг. Мебелите и книгите по рафтовете бяха от една друга епоха, както и самият им собственик. Сякаш последните трийсет години не бяха минали, сякаш Байрон не бе написал нито една дума, сякаш Наполеон не бе победен, сякаш учените не бяха направили невероятен прогрес в разкриването на тайните на електричеството и химията. Дори тесните бричове на домакина му сякаш датираха от друга епоха.

Високият часовник тиктакаше силно в тишината. Графът се запита дали последният му въпрос не бе потопил събеседника му

завинаги в мрачните дълбини на миналото.

Но Далинг най-сетне се пооживи:

— Табакера, украсена с голям рубин, така ли?

— Да. На нея е гравирано името Сатурн.

— А, да, спомням си такава табакера. Един мой познат я носеше с години. Много красива кутия. Спомням си, че веднъж го попитах откъде я е купил.

Артър не посмя да помръдне, защото се страхуваше да не разсее възрастния мъж.

— Той отговори ли ви?

— Каза, че с двама негови приятели поръчали на един бижутер да направи три еднакви табакери, по една за всеки.

— Кой бе този господин? Спомняте ли си името му?

— Разбира се, че си го спомням — ядоса се Далинг. — Не съм изкуфял, сър.

— Моля да ме извините. Нямах това предвид.

Домакинът сякаш малко се поуспокои.

— Глентуърт. Това е името на мъжа, който притежаваше табакерата с надпис Сатурн.

— Глентуърт. — Артър стана на крака. — Благодаря ви, сър. Много съм ви благодарен за помощта.

— Чух, че е починал неотдавна. Мисля, че се е случило миналата седмица.

Дявол да го вземе! Глентуърт бе мъртъв? След всичките усилия, които бе положил, за да го открие?

— Не можах да отида на погребението му — продължи старецът. — Преди присъствах на всички погребения, но станаха прекалено много и се отказах.

Графът се опитваше да реши какво да прави отгук нататък. Накъдето и да се обърнеше, се изправяше пред стена.

Огънят пращеше. Далинг извади табакера, украсена с камък, отвори капачето и си взе енфие. Смръкна го бързо. Затвори я и се отпусна в стола си с въздишка на облекчение. Тежките му клепачи се затвориха.

Артър тръгна към вратата.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си, сър.

— Няма за какво. — Далинг не отвори очи. Прокара пръсти по фината малка табакера, прехвърляйки я в ръцете си.

Графът отвори вратата и тъкмо се канеше да прекрачи прага на стаята и да излезе в коридора, когато домакинът му отново проговори:

— Може би ще е добре да разговаряте с вдовицата му.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

На бала с маски присъстваха страшно много хора. Лейди Фамбридж бе показала добре известната си склонност към почти театралния декор, за който Елинор вече бе чула. Голямата елегантна стая бе осветена с червени и златисти фенери, а не с ярки полилеи. Слабото осветление населяваше мястото с тайнствени сенки.

От оранжерията бяха донесени няколко засадени в саксии палми. Те умишлено бяха подредени покрай стените, така че да образуват нещо като ниши, където да се уединят влюбените двойки.

Елинор бързо установи, че на баловете с маски хората само флиртуваха. Тук приситените членове на висшето общество имаха възможност да играят любимите си игри на съблазняване и тайни любовни авантюри още по-открито от обикновено.

Тази сутрин на закуска Артър бе признал, че когато решил да приеме поканата, не се съобразил, че ще трябва да носи наметало и маска.

Ето какво се получава, когато социалният живот се остави в ръцете на един мъж, помисли си тя. Те невинаги обръщаха достатъчно внимание на подробностите.

Маргарет и Бенет обаче, изглежда, искрено се забавляваха. Бяха изчезнали някъде още преди половин час. Подозираше, че се възползват от закритите с палми беседки.

Тя пък се опитваше да се добере до най-близката врата. Имаше нужда от почивка.

През последния час бе танцувала с много маскирани господа, но рядко си правеше труда да прикрие собственото си лице. Все пак бе важно да я разпознаят, както ѝ бе напомнила Маргарет.

Изпълняваше ролята си по възможно най-добрия начин, но сега бе не само отегчена, но краката започнаха да я болят. Постоянните балове си казваха думата.

Почти бе стигнала до вратата, когато забеляза мъжа с черното наметало, който решително си проправяше път към нея. Качулката на

плътно закопчаната му дреха, подобна на пелерина, бе поставена на главата му и засенчваше лицето му. Когато се приближи, тя видя, че носи черна копринена маска.

Движеше се като вълк, който се промъква сред стадо овце, в търсене на най-слабото и беззащитно агне. За миг настроението ѝ се повдигна и съвсем забрави, че краката я болят. Когато излезе от къщи тази вечер, Артър взе със себе си черно наметало и черна маска. Беше ѝ казал, че ще се срещнат направо на бала на Фамбридж и след това ще се приберат заедно.

Не очакваше да дойде толкова рано. Може би е имал късмет, научил е нещо ново и е искал да го обсъди с нея. Успокояваше я това, че макар и да бе решил да не обръща внимание на привличането между тях, почти я бе направил свой консултант в разследването.

Непознатият с наметалото застана пред нея. Въодушевлението ѝ веднага се изпари. Това не бе Артър. Не бе сигурна откъде разбра това с такава сигурност, преди дори да я е докоснал, но го знаеше. Не го издаде гласът му — мъжът не каза нито дума. Нямаше нищо странно в това. Не бе първият мъж, който тази вечер я канеше на танц с жестове. Гласовете можеха лесно да бъдат разпознати, а гостите предпочитаха да играят анонимно. Въпреки това тя бе разпознала повечето от партньорите си, особено онези, с които вече бе танцувала валс.

Валсът бе изненадващо интимен танц. Всеки мъж го танцуваше по различен начин. Някои го правеха почти с военна прецизност. Други я въртяха из дансинга с такъв енергичен ентузиазъм, че тя се чувстваше като участник в конно надбягване. Трети пък се възползваха от близкия контакт, за да се опитат да поставят ръцете си на места, където според правилата за прилично поведение не биваше да се намират.

Тя се поколеба, когато мъжът с черното наметало ѝ предложи ръката си с грациозен жест. Той не бе Артър, а краката наистина я боляха. Но който и да бе той, бе положил големи усилия, за да се добере до нея през тълпата. Най-малкото, което можеше да стори, бе да танцува с него. Все пак ѝ плащаха, за да си играе ролята.

Мъжът с черната маска я хвана за ръката. В следващия миг Елинор съжали за решението си. Докосването на дългите му, елегантни пръсти я накара да изтръпне.

За миг се уплаши, но си каза, че сигурно си въобразява. Но разумът ѝ отхвърли тази идея. Около този мъж имаше някаква аура, която я притесняваше и ѝ беше много неприятна.

Докато я водеше в стъпките на валса, тя едва се сдържаше да не смръщи нос от неприятната миризма, която се излъчваше от него. Беше се потил обилно, но миризмата на неговата пот не бе от обичайни физически усилия. Бе смесена с някакъв аромат, който не можеше да разпознае, мирис, който я отвращаваше.

Тя огледа внимателно малката част от лицето му, която не бе скрита от маската. На светлината от фенера очите му блестяха през прорезите в черната коприна. В първия момент си помисли, че е пиан, но отхвърли тази идея, щом осъзна, че той въобще не залита. Може би просто бе спечелил или изгубил цяло състояние на игра на вист или покер. Това може би обясняваше неестествената му превъзбуда.

Цялата се бе стегнала от напрежение. Съжаляваше, че бе приела поканата за танц на мъжа с качулката. Но вече бе твърде късно. Ако не искаше той да направи сцена, трябваше да танцува с него, докато не свършеше музиката.

Бе напълно сигурна, че никога досега не е танцувала с този мъж, но се зачуди дали не го бе срещала по друг повод.

— Забавлявате ли се тази вечер, сър? — попита тя, надявайки се да го изкуши и да го накара да проговори.

Но той само кимна с глава.

Дългите му пръсти стискаха нейните толкова здраво, че тя усети пръстена му.

Той стисна кръста ѝ толкова силно, че тя почти залитна. Ако се опиташе да свали ръката си по-ниско, тя веднага щеше да прекрати танца.

Нямаше да търпи по-интимни докосвания. Тя премести пръстите си от раменете му и ги сложи върху дланта му, опитвайки се да увеличи разстоянието помежду им. Дланта ѝ премина през дълъг прорез в обемистите дипли на тежкия плат на наметалото му. Може би дрехата му се е закачила на вратата на каретата. Да му каже ли, че пелерината му е скъсана? Не, колкото по-малко си говорят, толкова по-добре. Не искаше да води учтив разговор с него, дори той да бе готов да говори. А после, без да каже и дума, мъжът с маската я спря в края

на дансинга, направи дълбок поклон, обърна се и бързо се отправи към най-близката врата.

Проследи го с поглед малко объркана от случилото се, но въздъхна с облекчение, че всичко свърши.

Стана ѝ топло. Сега имаше нужда от глътка чист въздух повече, отколкото преди няколко минути.

Махайки маската, за да разкрие лицето си, тя успя да излезе от мрачната бална зала, без да привлече повече внимание. Тръгна по тих коридор и потърси убежище в окъпаната в лунна светлина оранжерия на Фамбридж.

Голямата зимна градина бе изпълнена с приятния, успокояващ аромат на пръст и цъфнали растения. Тя спря на входа, за да могат очите ѝ да привикнат към сумрака.

След миг откри, че бледата светлина от пълната луна, която влизаше през прозореца, бе достатъчна, за да различи растенията.

Тръгна по една алея, наслаждавайки се на уединението и тишината. Бе танцувала с какви ли не маскирани тайнствени непознати господа тази вечер, но Артър не бе сред тях. Дори да се бе приближил до нея с маска и наметало и да не ѝ бе казал и дума, щеше да разпознае докосването му. Нещо я караше да реагира на близостта му, сякаш между тях имаше някаква метафизична връзка. Със сигурност и той усещаше същото, когато бе близо до нея. Или се заблуждаваше?

Стигна до края на алеята и тъкмо се канеше да се върне, когато леко докосване на обувка по плочките и шумолене на наметало ѝ подсказа, че вече не е сама. Пулсът ѝ се ускори. Инстинктивно се скри в сянката на висока палма. Ами ако мъжът, с когото бе танцувала, я бе проследил?

Оранжерията ѝ се бе сторила доста безопасно място, но сега ѝ хрумна, че може да се е оказала в клопка. Тук, в дъното на зимната градина. Единственият начин да се върне в балната зала бе да мине покрай онзи, който я бе проследил дотук.

— Госпожице Лодж? — Гласът на жената бе нисък и трепереше от вълнение.

Не разпозна новодошлата, но това, че си има работа с жена, я поуспокои. Излезе от сянката на високата палма.

— Да, тук съм — отговори.

— Стори ми се, че ви видях да идвате насам. — Дамата идваше към нея. Наметалото ѝ бе ушито от светъл плат и отразяваше лунната светлина: вероятно светлосиньо или светлозелено. Качулката на главата скриваше лицето ѝ.

— Как ме познахте? — попита Елинон, изненадана, че все още не е съвсем спокойна. Валсът с маскирания непознат бе обтегнал нервите ѝ повече, отколкото си мислеше.

— Видях, че пристигнахте с каретата на Сейнт Мерин. — Жената бе дребничка и изглеждаше крехка и нежна в светлия си костюм. Движеше се така леко, сякаш не стъпваше на земята, а се носеше във въздуха. — Маската и наметалото ви лесно се разпознават.

— Познаваме ли се? — попита Елинон.

— Не, извинете ме. — Жената посегна с нежната си ръка и махна качулката, показвайки елегантна прическа. Косата ѝ по всяка вероятност бе златисторуса, но на бледата светлина изглеждаше тайнствено сребриста. — Казвам се Джулиана Бърнли.

Бившата годеница на Артър. Елинон едва успя да се сдържи да не изпъшка на глас. В началото вечерта бе неприятна, но сега започна да става странна. Къде беше Маргарет, когато имаше нужда от нея?

— Госпожо Бърнли — промърмори тя.

— Моля ви, наричайте ме Джулиана. — Тя свали маската от лицето си.

Елинон бе чула, че Джулиана е хубава. Действителността обаче, бе някак стряскаща. Дори на слабата светлина не бе трудно да се види, че тя е направо красива. Чертите ѝ бяха фини и нежни.

Всичко у нея бе толкова изящно и красиво, че чак бе малко нереално. Сред огрените от луната растения Джулиана приличаше на приказна кралица, която дава прием в обляна в лунна светлина градина.

— Както желаете. — Елинон също свали маската си. — Очевидно знаете коя съм аз.

— Новата годеница на Сейнт Мерин. — Джулиана се спря недалече от нея. — Предполагам, че трябва да ви поздравя. — Тя повиши глас в края на изречението, сякаш задаваше въпрос.

— Благодаря ви — хладно отвърна Елинон. — Искате ли нещо от мен?

Джулиана трепна.

— Съжалявам, не ме бива много в тези неща. Истината е, че не знам как да ви го кажа.

Най-неприятното и дразнещо нещо на света бе да застанеш пред човек, който мънка нерешително и отказва да говори директно.

— Какво по-точно искате да ми кажете? — попита Елинор.

— Много ми е трудно. Може би ще е по-лесно, ако ми позволите да започна от самото начало.

— Ако смятате, че това ще ви помогне.

Джулиана отстъпи малко встрани и огледа внимателно близкото растение, сякаш за първи път в живота си вижда подобно нещо.

— Сигурна съм, че сте чули слуховете.

— Знам, че сте били сгодена за Сейнт Мерин и сте избягали с Роланд Бърнли, ако имате предвид тези слухове. — Не си направи труда да прикрие раздражението и нетърпението си.

— Нямах избор. Родителите ми бяха твърдо решени да ме омъжат за Сейнт Мерин. Никога не биха ми позволили да разваля годежа. Сигурна съм, че ако бях признала на татко, че не мога да се омъжа за него, щеше да ме заключи в стаята ми и да ме храни само с хляб и вода, докато не се съглася да му се подчиня.

— Разбира се — безизразно изрече Елинор.

— Не ми вярвате? Уверявам ви, татко е много строг човек. Не би търпял каквото и да било неподчинение. Всичко трябва да се случва така, както той е наредил. А и мама не би действала против желанията му. Бях готова да направя всичко, за да избягам от брака, който ми бяха натрапили. Скъпият ми Роланд ми се притече на помощ и ме спаси.

— Разбирам.

Джулиана се усмихна тъжно.

— Той е красив, благороден и много, много смел. Не познавам друг мъж, който би застанал срещу бащите и на двама ни, да не говорим за Сейнт Мерин, за да ме спаси от един ужасен брак.

— Сигурна ли сте, че бракът ви със Сейнт Мерин щеше да бъде ужасен?

— Щеше да бъде непоносим. — Джулиана потръпна. — Докато бях сгодена за него, често плачех по цяла нощ. Умолявах татко да ми намери друг съпруг, но той отказваше.

— Защо сте толкова убедена, че нямаше да понесете да сте омъжена за Сейнт Мерин?

Тънките, добре оформени вежди на Джулиана се свъсиха леко.

— Ами, защото той е същият като татко, разбира се. Как бих могла да пожелаая да се омъжа за човек, който се отнася с мен така, както татко винаги се е отнасял? Мъж, който не ми позволява да вземам решения? Мъж, който е тиранин в собствения си дом? По-скоро бих отишла в манастир.

Нещата започнаха да ѝ се изясняват. Разбра защо Джулиана е избягала с нейния Роланд.

— Е, предполагам, че това обяснява много неща — отговори Елинор.

Другата жена се опита да огледа лицето ѝ.

— Вие изобщо не се боите от Сейнт Мерин, нали?

Неочакваният въпрос свари неподготвена Елинор.

За миг се замисли. Тя уважаваше Артър и със сигурност не искаше да го дразни без повод. Но чак да я е страх от него?

— Не — отговори тя.

Джулиана се поколеба, а после кимна.

— Виждам, че за вас нещата стоят по различен начин. Трябва да си призная, че ви завиждам. Как успявате?

— Как успявам да направя какво?

— Да накарате Сейнт Мерин да се вслуша в онова, което имате да кажете? Да му попречите да контролира живота ви? Не всичко да става както той иска?

— Това е доста личен въпрос, Джулиана — рече тя. — Може ли да минем направо към причината, поради която ме преследвахте дотук?

— Извинете ме. Не исках да проявявам любопитство. Просто ми се ще да науча повече за жената, която, Тъбъ...

— Е заела вашето място ли?

— Да, може и така да се каже. Просто се чудех как се справяте с него.

— Да кажем, че връзката ми със Сейнт Мерин е напълно различна от онази, която сте имали вие с него.

— Разбирам — отново кимна другата жена. Този път бе сериозна. — Може би не се страхувате от него, защото сте доста по-голяма от мен и имате повече житейски опит за света и за мъжете.

Елинор осъзна, че е стиснала здраво зъби.

— Без съмнение. А сега, ако нямате нищо против, какво искахте да ми кажете?

— О, да, разбира се. — Джулиана изправи рамене и вдигна брадичка. — Много ми е трудно, госпожице Лодж, но идвам при вас с една голяма молба.

— Моля?

Джулиана протегна грациозно едната си ръка и направи умоляващ жест.

— Трябва да ви помоля за една много голяма услуга. Вие сте единствената ми надежда. Не знам към кого друго да се обърна.

Елинор се зачуди за миг дали Джулиана не играе някаква игра. Но отчаянието ѝ бе искрено. Беше ясно, че каквото и да се случваше тук, тя бе напълно сериозна.

— Съжалявам — рече Елинор с доста по-мек тон въпреки раздражението си. Джулиана наистина изглеждаше доста разтревожена. — Не виждам как бих могла да ви помогна.

— Вие сте сгодена за Сейнт Мерин.

— Какво общо има това? — внимателно попита Елинор.

Джулиана се прокашля, за да прочисти гърлото си.

— Носят се слухове, че макар и все още да не сте женени, двамата имате доста интересни отношения.

Елинор застина. Интересни отношения бе учтив евфемизъм и всички го знаеха. Трябваше да се очаква, че висшето общество ще спекулира с факта, че с Артър имат любовна връзка. Наистина, не трябваше да се изненадва от подобни слухове.

За разлика от Джулиана тя не бе невинно осемнайсетгодишно девойче, което е под строгата опека на родителите си.

Елинор си напомни, че за другите тя бе не само една зряла жена, а и тайнствена и загадъчна дама, която живее под един покрив с още по-загадъчния си годеник. Присъствието на Маргарет в къщата правеше ситуацията приемлива за обществото, но това не можеше да накара хората да спрат да говорят.

Не трябваше да се учудва, че хората са убедени, че има интимни отношения с Артър.

— Човек не бива да забравя, че слуховете невинаги отговарят на истината — отбеляза тя. Опита се думите ѝ да прозвучат по-спокойно.

— Не исках да ви обидя — побърза да рече Джулиана. — Но исках да знаете, че разбирам, че сте близки със Сейнт Мерин. Е, говори се, че са го видели да ви целува доста страстно онази вечер в градината пред балната зала. — Тя замълча. — Мен никога не е целувал по този начин.

— Да, ами...

— Освен това се носи слух, че е заплашил да извика на дуел един господин, който ви е заговорил в парка.

— Уверявам ви, този инцидент е доста преувеличен — бързо каза Елинор.

— Въпросът е, че Сейнт Мерин наистина е отправил заплахата — въздъхна Джулиана. — Няколко души са го чули. Там е работата, разбирате ли? Той дори не си направи труда да организира преследване, когато избягахме с...

— Искахте ли той да тръгне след вас? — тихо попита Елинор. Бе много любопитна да научи истината.

— Не, разбира се, че не. — Тя леко почука с маската си по ръба на тезгяха. — Всъщност бях много благодарна, че той не тръгна след нас. Бях ужасена, че може да нарани Роланд или дори да го убие по време на дуел. Вместо това разбрах, че Сейнт Мерин отишъл в клуба си и играл карти онази вечер — Тя се смръщи. — Което само потвърди това, което подозирах от самото начало.

— И какво е то?

— Истина бе, че Сейнт Мерин бе сгоден за мен, но определено не е изпитвал никакви чувства към мен.

— Радвам се, че сте успели да се омъжите за човека, в когото сте влюбена — тихо рече Елинор. — Но аз все още не знам какво точно искате от мен.

— Нима не разбирате? Моят скъп Роланд пое огромен риск, когато ме спаси от Сейнт Мерин. И плати ужасна цена за това.

— Каква цена? Казахте, че Сейнт Мерин не го е наранил, не му е навредил по никакъв начин.

— Не осъзнах на какъв риск се излага Роланд заради мен през онази нощ. — Гласът на Джулиана звучеше така, сякаш се бори със сълзите. — Най-много се опасявах Сейнт Мерин да не ни проследи, но истинската опасност дойде от собствените ни семейства.

— Какво искате да кажете?

— Знаехме, че баща ми ще бъде бесен и че по всяка вероятност ще ме остави без пукната пара и точно това се случи. Но онова, което не очаквахме, бе, че и бащата на Роланд ще се ядоса и ще спре тримесечната му издръжка.

— О, боже!

— Намираме се в отчайващо финансово положение, госпожице Лодж. Моят Роланд е прекалено горд, за да отиде при баща си и да го помоли да възстанови издръжката му.

— Как оцелявате?

— Майка ми, Бог да я поживи, не се уплаши от гнева на баща ми и тайно ни даде малко пари, които татко ѝ дава за сметките на домакинството. Продадох част от бижутата, които взех със себе си, когато избягахме с Роланд. — Джулиана прехапа устни. — За съжаление не получих много за тях. Направо е изумително колко малко струват хубавите бижута, когато човек е принуден да ги залага.

На Елинор много ѝ домъчня за младата жена.

— Знам. Открих този тъжен факт от личен опит.

Джулиана сякаш не искаше да разменят опита си относно заложените къщи. Изцяло се бе концентрирала върху собствената си история.

— От своя страна Роланд пробва късмета си на покер. Наскоро се запознал с човек, който, изглежда, има познати в тези среди.

— Какво искате да кажете?

— Този човек завел Роланд в един клуб, където играта уж е честна. В началото Роланд печелел доста често. Повярвал, че късметът ще го следва. Но по-късно късметът започнал да му изневерява. Снощи загуби много пари и тъй като бе заложил и последната ми огърлица, нямаме почти никакви средства.

Елинор въздъхна.

— Това чувство ми е добре познато.

— Не можем да си позволим често да посещаваме светски събития. — Джулиана поклати глава. — Предполагам, че е много наивно от моя страна, но трябва да ви кажа, че нямах представа колко са скъпи една проста вълнена рокля и подходящи пантофи за танци, докато с Роланд не се оказахме без пари. — Тя докосна наметалото си. — Успях да дойда тук тази вечер само защото една приятелка ми зае костюма си. Роланд не знае, че съм тук. Той пак е в някой игрален дом.

— Съжалявам, че се намирате в такова затруднено положение — каза Елинор.

— Опасявам се, че Роланд се отчайва все повече и повече — призна тихо Джулиана. — Не знам какво би сторил, ако не му провърви и не спечели на хазарт. Дойдох да ви помоля за помощ, госпожице Лодж. Ще ни помогнете ли?

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Двайсет минути по-късно Елинор си проправяше път към осветената от фенери бална зала. Тълпата танцьори с пелерини и маски бе още по-голяма. Тя намери закритата от палми беседка и седна на малка позлатена пейка.

Разсеяно гледаше танцьорите, опитвайки се да зърне Маргарет и Бенет, докато мислеше за разговора с Джулиана.

Изведнъж видя мъжа в черна пелерина и черна маска да идва към нея. „Не отново!“ — помисли си и потръпна. Нямахше да му позволи пак да я докосне. Нямахше да понесе докосването на ръцете му, нито пък ужасния мирис на превъзбуда.

Но секунди по-късно разбра с огромно облекчение, че това не е същият мъж. Вярно, той се движеше между хората с плавните, сигурни движения на хищник, но стъпките на този мъж излъчваха власт и увереност, а не неестествена енергия. Качулката на наметалото му бе отметната назад. Въпреки че очите му бяха скрити зад черна копринена маска, тя не можеше да скрие гордия му нос и гъстата му тъмна коса, сресана назад.

През тялото ѝ премина тръпка. Свали маската си и се усмихна.

— Добър вечер — каза тя. — Не очаквах да дойдеш толкова рано.

Артър застана пред нея и ѝ се поклони.

— Дотук беше с дегизировката ми. Пристигнах преди няколко минути и веднага открих Маргарет и Бенет. Казаха ми, че са те изгубили в тълпата.

— Отидох в зимната градина, за да подишам малко чист въздух.

— Готова ли си да си тръгваме?

— Да, готова съм. — Тя стана от пейката. — Но не съм сигурна, че Маргарет ще пожелае да си тръгне толкова рано. Мисля, че много се забавлява с господин Флеминг.

— Това е ясно. — Той я хвана за ръка и я поведе към вратата. — Току-що ми каза, че с Бенет ще се отбият на соарето на Морган. Бенет

ще я изпрати до къщи по-късно.

Тя се усмихна.

— Мисля, че започват да се влюбват един в друг.

— Не доведох Маргарет в Лондон, за да върти любов — промърмори Артър. — Ролята ѝ бе да те придружава на балове и да осигури женско присъствие в дома ми, за да не пострада репутацията ти, докато работиш за мен.

Тя се поколеба дали да му каже за клюката, която според думите на Джулиана се носи сред аристокрацията. В крайна сметка реши, че ако Артър научи, че висшето общество предполага, че между тях има интимна връзка, това ще усложни нещата. Тази новина можеше да го накара да предположи, че има отговорности към нея. А това бе последното нещо, което искаше да се случи.

— Недей така. Чудесно е, че Маргарет изглежда е открила много добър господин, който да я направи щастлива. Признай го.

— Тъхъ.

— И най-хубавото е, че ти имаш заслугата да разцъфти тази любов. Все пак, ако не беше поканил Маргарет в Лондон, тя никога нямаше да се запознае с Бенет.

— Това не бе част от стратегията ми — мрачно промърмори той. — Никак не ми харесва, когато нещата не вървят по план.

Той не беше ядосан. Тя се засмя.

— Понякога е хубаво и най-внимателно скроените ни планове да се пообъркат.

— Кога, по дяволите, стана компетентна по тези въпроси и знаеш, че последиците няма да се окажат пълна катастрофа?

„Когато те видях в офиса на агенция Гудхю и Уилис“ — тъжно си помисли Елинор. Тя си търсеше спокойна работа като компаньонка за човек като госпожа Игън. Вместо това се срещна с Артър. И сега, без значение какви флуиди минаваха между тях, знаеше, че животът ѝ никога вече нямаше да бъде същият.

Но не можеше да му го каже, така че само се усмихна, надявайки се, че усмивката ѝ изглежда загадъчна.

Когато стигнаха до входната врата на къщата на Фамбридж, Артър извика каретата си. Няколко минути по-късно Елинор я видя да излиза от дългата редица карети, които чакаха на улицата. Когато спря пред стълбището, графът ѝ подаде ръка и ѝ помогна да се качи.

Той бързо се вмъкна вътре веднага след нея, черните дипли на наметалото му се развяха зад него като крила на граблива птица, излязла на лов през нощта. Затвори вратата и се настани на седалката срещу нея. За първи път е насаме с него в каретата, осъзна тя.

— Стига толкова с тези маскарадни глупости. — Артър развърза маската си и я захвърли. — Не виждам какво му е забавното да си криеш самоличността, освен ако нямаш намерение да извършиш престъпление.

— Не се съмнявам, че са извършени поне няколко престъпления тази вечер в балната зала на Фамбридж.

— А, да, така е. — Той се изтегна в ъгъла на седалката и изкриви леко устни от учудване. — Повечето от тях са свързани с извънбрачни връзки, предполагам.

— Ммм.

Той я гледаше внимателно.

— Надявам се, че не си била обект на неприлично поведение? Работа на Маргарет е да те предпази от досадни натрапници, но явно, че не се справя със задачата си. Ако някой мъж ти е направил неприлично предложение...

— Не, милорд — бързо отвърна тя. — Нямах подобни проблеми. Но се срещнах с една твоя стара позната.

— Коя?

— Джулиана. Сега госпожа Бърнли.

Той направи гримаса.

— Била е на бала тази вечер?

— Да.

— Тя ли те потърси?

— Да.

Той не изглеждаше доволен.

— Надявам се срещата да не е била неприятна. Не е направила някоя сцена, нали?

— Нямахше сцени, но срещата, както я нарече, беше, да речем, интересна.

Той забарабани по ръба на вратата.

— Защо имам чувството, че няма да ми хареса онова, което се каниш да ми кажеш?

— Не е чак толкова лошо — увери го тя. — Но предполагам, че първоначалната ти реакция може да е някак, Тъвъ, отрицателна.

— Предполагам, че си дяволски права. — Той се усмихна. — Но ще се опиташ да ме накараш да променя решението си, нали?

— Според мен ще е в интерес на всички, ако се опиташ да реагираш позитивно.

— Изплюй камъчето — изръмжа той.

— Мисля, че ще е по-добре първо да ти обясня случая.

— Сега вече съм сигурен, че ще реагирам отрицателно.

Тя се престори, че не го е чула.

— Знаеше ли, че семействата и на Джулиана, и на Роланд са спрели издръжката им?

Той вдигна вежди.

— Чух слухове за това, да. Сигурен съм, че тази ситуация е временна. Рано или късно старите Бърли или Греъм ще променят мнението си и ще отстъпят.

— И Джулиана смятала така в началото, но вече не вярва в подобна развързка, а очевидно и Роланд не вярва. Убедени са, че и двете семейства са се отрekli от тях завинаги. Тя е много притеснена и объркана.

— Така ли? — Изобщо не изглеждаше трогнат от чувствата на Джулиана.

— Майка й й дала малко пари, но не са достатъчни, за да се издържат. Опасността да изпаднат във финансова безизходица е завела Роланд в игралните зали.

— Да, знам. Смея да кажа, че съвсем скоро ще разбере, че в игралните домове ще загуби и малкото пари, които са му останали.

— Знаел си, че той се опитва да забогатее на игралните маси?

— Та това не е никаква тайна.

Разбира се, че е знаел за положението им, иронично си помисли тя, точно както е знаел, че Ибитс краде от сметките на домакинството.

Артър правеше така, че винаги да е много добре информиран за онова, което се случва около него.

Реши да опита различен подход.

— Джулиана е много уплашена.

Графът обърна глава и тя видя строгия му профил. Той погледна през прозореца, сякаш е отегчен от разговора и на улицата е забелязал

нещо много интересно. Лампата осветяваше скулите му и линията на челюстите му, но изражението му бе скрито от тъмната сянка.

— Това не ме изненадва — рече.

Тя си спомни клюката, която бе чула за чувствата на Джулиана към Артър. „Казват, че била ужасена от него.“

Докато внимателно го наблюдаваше, изведнъж осъзна, че той много добре е знаел, че годеницата му се е страхувала от него.

Не това я изненада, а мисълта, че е взел фантазиите на една глупава жена насериозно и вероятно им е позволил да го потиснат.

— Според мен Джулиана е била прекалено закриляна от всичко като дете — изрече бързо Елинор. — Младостта ѝ и липсата на житейски опит без съмнение са я накарали да стане жертва на богатото въображение, характерно за младите дами.

Той се обърна към нея и иронично попита:

— За разлика от теб ли, Елинор?

Тя махна с ръката, с която държеше маската си.

— Една жена, която смята да се занимава с търговия, не може да си позволи лукса да бъде прекалено чувствителна.

Той леко се усмихна, наклони глава и се замисли.

— Вярно е, че прекалената чувствителност може да попречи на успешния и печеливш бизнес. — Загледа се в нея. — Лично се убедих в това преди няколко години. Оттогава никога не си позволявам чувствата да влияят на решенията ми относно работата и бизнеса.

„Това не е добре“ — помисли си тя.

С помощта на легендарната си свръхестествена интуиция, що се отнася до финансите и инвестициите, той вече се бе досетил, че тя се кани да го помоли за услуга, свързана с пари. Достатъчно ясно ѝ бе намекнал, че може да си спести думите.

Въпреки това реши да го притисне, като използва средствата, които може би щяха да го накарат да промени мнението си: логика и отговорност.

— Ще мина направо на въпроса — заяви тя. — Джулиана дойде тази вечер при мен, за да ме помоли за услуга.

Той присви леко очи.

— Не ми казвай, че е имала нахалството да ти иска пари?

— Не — отвърна бързо тя.

Изражението му малко се разведри.

— Олекна ми, като чух това. За миг си помислих, че може да се е опитала да те убеди да ѝ дадеш заем, въпреки че не разбирам защо е решила, че ще се съгласиш да направиш подобно нещо.

— Не ме помоли за заем — предпазливо каза Елинор. — Поне не директно. Но не забравяй, че се предполага, че си в града, за да сформираш консорциум от инвеститори.

— И какво от това?

Тя изправи рамене.

— Джулиана поиска да те помоля да предложиш място на Роланд в новия си консорциум.

За миг Артър я погледна така, сякаш му говори на някакъв непонятен език.

След това се наведе напред, облегал лакти на коленете си.

— Предполагам, че това е някаква твоя ексцентрична представа за шега, Елинор — каза.

Тя го погледна в очите и видя раздражение, а не гняв.

Имаше разлика между двете състояния. Когато ставаше дума за Артър, бе напълно сигурна, че второто чувство е наистина опасно. Човек можеше да се справи с първото, ако използва разум и логика.

— Моля те, не се опитвай да ме сплашиш — изрече спокойно. — Единственото, за което те моля, е да ме изслушаш.

— Още от тези глупости ли има?

— Разбирам, че е благоразумно от твоя страна да направиш тази услуга на Джулиана.

Усмивката му бе студена като лед.

— В момента не сформирам консорциум, ако си спомняш.

— Не, но често го правиш. И двамата знаем, че рано или късно ще започнеш да планираш поредния финансов проект. Би могъл да предложиш на Роланд участие в следващия си проект.

— Не виждам нито една логична причина да каня Роланд Бърнли в някой консорциум, дори да предположим, че разполага с необходимите средства, за да купи дял, каквито, както току-що отбеляза, той няма.

— Въпросът със средствата, които са му необходими да купи дял, е друга тема. След малко ще стигнем и до нея.

— Наистина ли?

— Опитваш се да ме сплашиш ли? Ако е така, номерът ти не минава.

— Може би трябва да положи повече усилия.

Тя се въоръжи с търпение.

— Опитвам се да ти обясня защо би трябвало да обмислиш идеята да позволиш на Роланд да стане член на следващото ти сдружение от инвеститори.

— Нямам търпение да го чуя.

— Работата е там, че — продължи тя — когато човек погледне ситуацията от друга гледна точка, би си помислил, че именно ти си причината Джулиана и Роланд да се намират в сегашното си изключително тежко финансово положение.

— По дяволите, жено, да не би да искаш да ми кажеш, че аз съм виновен, задето двамата избягаха?

Тя изправи рамене.

— В интерес на истината, да.

Той отново изруга тихо и се облегна назад.

— Каж ми, Елинор, наистина ли смяташ, че аз съм виновен Джулиана да е била толкова ужасена от възможността да се окаже в леглото ми, че според нея не е имала друг избор, освен да избяга с друг мъж посред нощ?

Изводът му я шокира.

— Само казвам, че отчасти си отговорен за последиците, защото си можел да ги последваш през онази нощ и да ги спреш. Освен това, ако беше тръгнал след тях, предполагам, че щеше да ги настигнеш много преди да е пострадала репутацията ѝ.

— В случай, че не си чула цялата история, през онази нощ имаше ужасна буря — напомни ѝ той. — Само един луд би излязъл навън в такова време.

— Или лудо влюбен — поправи го тя с лека усмивка. — Чух историята в няколко варианта и трябва да призная, че не се вписваш в този образ. Ако беше страстно влюбен в Джулиана, щеше да я последваш.

Той разпери ръце по цялата дължина на облегалката. Усмивката му бе като острието на нож.

— Сигурен съм, че много хора са ти обяснили, че съм човек, който се мотивира само от парите. Хората ми приписват какви ли не

качества, Елинор, но те уверявам, че силните чувства не са сред тях.

— Е, предполагам, че малцина те познават достатъчно добре, за да изкажат подобно мнение, а това определено е по твоя вина.

— Как, по дяволите, можеш да ми припишеш и тази отговорност?

— Нямах намерение да те обидя, но ти не внушаваш... — Тя замълча, осъзнала, че думата, която се готвеше да изрече — „интимност“ — не бе съвсем *bon mot*^[1], която търсеше, за да опише неговия резервиран, уравновесен характер. — Да кажем, че не предразполагаш хората към по-близки отношения.

— И с основание. Подобни отношения често пречат на правилните бизнес решения.

— Изобщо не вярвам, че това е основният мотив да държиш повечето хора на разстояние. Според мен истината е, че изключителното ти чувство за отговорност ти пречи да свалиш гарда си. Не смяташ, че можеш да си позволиш да рискуваш и да позволиш на друг да поеме контрол над нещата, макар и за малко.

— Имаш доста странно мнение за характера ми — промърмори той.

— А според моето странно мнение ти си способен на силни, макар и строго контролирани и потискани, чувства.

Той я погледна така, сякаш току-що му е дала повод да се съмнява в психическото ѝ здраве.

— Кажи ми, госпожице Лодж, наистина ли вярваш, че бих тръгнал след избягалата си годеница при каквито и да било обстоятелства?

— О, да. Ако е била засегната страстната ти природа, си щял да я последваш и в самия ад дори.

Той направи гримаса.

— Много поетично казано.

— Но ти не си последвал Джулиана през онази нощ. Следователно са налице последствията от решението ти.

— Обясни ми пак защо аз да разрешавам финансовите проблеми на семейство Бърнли — мрачно изрече той. — Май не успях да схвана основния ти довод.

— Много е просто. Ако беше последвал любовниците през онази нощ, по всяка вероятност днес Джулиана щеше да е твоята графиня и

нямаше да има никакви финансови притеснения. От своя страна Роланд щеше да се радва на благоразположението на баща си и без съмнение с удоволствие щеше да харчи издръжката си по шивачи и обущари.

Той учудено поклати глава.

— Начинът ти на мислене ме оставя без думи, госпожице Лодж.

— Но не можеш да отречеш, че съм права.

— Знаеш ли какво си мисля, Елинор? Не смятам, че си стигнала до този извод, като си използвала логика и разумно мислене.

— Така ли?

— Мисля, че ходатайстваш за Джулиана заради проклетата чувствителност, която твърдиш, че не притежаваш.

— Глупости.

— Признай! Доброто ти сърце се е трогнало от сълзите на Джулиана. — Той бе развеселен. — Доколкото си спомням, тя има талант да плаче, когато си поиска, като по поръчка.

— Тя не плака.

Той вдигна вежди.

— Е, добре де, пророни някоя и друга сълза — призна Елинор. — Но те уверявам, че бе напълно искрена. Мисля, че единствено безизходицата и пълното отчаяние са я накарали да се обърне към мен. — Тя си пое въздух. — Знам, че личните ти дела не са моя работа.

— Много проникателно наблюдение, госпожице Лодж. Напълно съм съгласен.

— И все пак...

— И все пак се намесваш в личните ми дела — довърши той. — Не се съмнявам, че го правиш просто защото не можеш да устоиш на изкушението. Явно е в природата ти да се месиш в личния ми живот, точно както е в природата на котката да тормози една нещастна мишка, която е притиснала до стената.

Тя се изчерви, изумена от мнението, което има за нея.

— Ти не си мишка — успя да промълви. Не добави, че ако в каретата има ловуваща котка, то тя седи срещу нея.

Артър обаче не изглеждаше убеден в твърдението ѝ.

— Сигурна ли си, че не играя ролята на мишката, а ти на котката?

— Артър — тя преглътна, стисна здраво пръстите на ръцете си в скута и го погледна намръщено, — шегуваш се с мен.

— Хм.

Той се шегуваше с нея, бе сигурна в това. Реши да не обръща внимание на факта, че умишлено я дразни, и да продължи да се застъпва за Джулиана. Бе обещала на младата жена, че ще се опита да ѝ помогне.

— Онова, което се опитвам да ти кажа — продължи тя, — е, че си се забъркал в тази неприятна каша, независимо дали ти харесва или не. Освен това можеш да оправиш нещата.

— Ммм. — Идеята да оправи нещата никак не му допадна. Хвърли ѝ леденостуден поглед. — Като знам колко се интересуваш от финанси, сигурно разбираш, че ако се съглася да предложи на младия Роланд дял в консорциум, ще трябва да му заема пари, с които да купи акции.

— Ами, да, разбирам това, но той ще ти ги върне от печалбата от инвестициите.

— А ако инвестициите се окажат губещи? Какво ще стане тогава, мое умно малко коте? Трябва да понеса и неговите загуби, не само моите?

— Всеобщото мнение е, че инвестиционните ти схеми никога не се провалят. Маргарет и Флеминг ме увериха, че си финансов гений. Сигурна съм, че макар и този обрат на нещата никак да не ти допада, все пак ще обмислиш молбата на Джулиана и ще решиш да ѝ се притечеш на помощ.

— Сигурна си в това, така ли? — любезно попита той.

— Да.

Той отново се загледа през прозореца. Настъпи дълго, неловко мълчание.

Тя започна да се притеснява и да се пита дали не го е притиснала прекалено много.

— Предполагам, че е редно да направя нещо, за да помогна на Роланд и Джулиана — след известно време каза графът.

Тя си отдъхна и му се усмихна.

— Знаех си, че имаш много добро сърце и няма да обърнеш гръб на Джулиана и Роланд.

— Не го правя от състрадание — изрече той примирен, — а от чувство за вина.

— Чувство за вина ли? — Тя се замисли върху думите му. Стисна устни, а после поклати глава. — Думата е доста силна. Всъщност се отнася за нелепа грешка, която можеш да поправиш, но не мисля, че трябва да се чувстваш виновен за случилото се.

— Наистина това, че поисках ръката на Джулиана, бе ужасна грешка от моя страна и е вярно, че реших да не ги последвам в нощта, в която избяга. Но не в това се състои моята вина.

Този обрат в разговора не ѝ вдъхна увереност.

Притеснена да не би той да поеме повече вина, отколкото бе необходимо, тя несъзнателно се протегна и докосна коляното му.

— Не бива да си толкова строг със себе си. Джулиана е била много млада, много разглезена и предпазвана от всичко. Предполагам, че не е постъпила особено разумно. Не е осъзнала, че ще си отличен съпруг.

Настана кратко мълчание.

Той погледна пръстите ѝ, които нежно бе поставила на крака му.

Елинор проследи погледа му и замръзна, щом разбра колко интимно го докосва. Усещаше топлината на тялото му през тънката кожа на ръкавицата си.

И двамата бяха вперили погледи в ръката ѝ, сякаш поставена на крака му от цяла вечност. Елинор не бе в състояние да помръдне. Сякаш се намираше в хипнотичен транс. През тялото ѝ премина странна тръпка. Съвзе се само след миг. Засрамена, тя бързо отдръпна ръката си. Стори ѝ се, че пръстите ѝ още парят.

Тя се изкашля.

— Както казах, не бива да се чувстваш виновен. В крайна сметка, не си сторил нищо лошо.

Той я погледна и отбеляза:

— Това е въпрос на лично мнение. Кой според теб е измислил плана за бягството им до последната подробност?

— Моля? — После осъзна истината и се стресна. — Ти си организирай бягството на двамата влюбени през онази нощ?

— Аз се погрижих за абсолютно всичко. — Той поклати глава. — От определянето на датата, закупуването на стълба с необходимата

дължина, за да стигне до прозореца на стаята на Джулиана, та чак до наемането на карета и коне.

[1] bon mot (фр.) — подходящата дума. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Тя го зяпна. Той си позволи да се наслади за малко на изражението ѝ. Не се случваше често да я види толкова обърквана. Забавляваше се много, но чувството не можеше да се сравни с удоволствието, което бе изпитал от докосването по бедрото му. Струваше му се, че все още усеща топлината на ръката ѝ през панталона си.

— Разбира се. — Тя сви устни, а след това се засмя. — Ти си измислил онзи пъклен план за бягство, а не Роланд.

— Някой трябваше да го направи вместо него. Беше очевидно, че младият Бърнли копнее да спаси любимата си от съдбата, която я очаква. Само чрез бягство можех да избегна скандал, без да унижа Джулиана и семейството ѝ.

— Как, за бога, успя да убедиш Роланд да участва в заговора ти? Сигурно те е мислел за най-големия си враг.

— Вярно е. Убеден съм, че в неговите очи съм бил превъплъщение на самия дявол. Все още съм такъв. В интерес на истината Бенет Флеминг ми помогна.

— Разбира се. — Очите ѝ блестяха от възмущение.

— Именно той убеди Роланд, че единственият начин да спаси Джулиана е да избяга с нея. Младежът бил силно заинтересован и развълнуван от идеята, но бил объркан и не знаел точно как да го направи. Бенет му разкрил стратегията, която аз бях измислил. — Той си спомни всичко, което се бе случило през онзи ден и половина, докато подготвяше плана. — Написах подробно инструкциите. Имаш ли представа колко е сложно да се организира сполучливо бягство?

Тя се засмя. Смехът ѝ докосна душата му. Изпитваше почти непреодолимо желание да се пресегне, да я притисне в обятията си и да я целува, докато веселото ѝ настроение се превърне в страстно желание. Думите, които изрече преди известно време, отекнаха отново и отново в главата му. „Джулиана е била много млада, много глезена и

предпазвана от всичко. Не е постъпила особено разумно. Не е знаела, че ще си отличен съпруг.“

— Трябва да призная, че никога не съм се замисляла какво е необходимо за едно бягство — отговори тя. — Но когато се замисля, си давам сметка, че сигурно е доста сложно.

— Повярвай ми, не е лесна работа. Роланд явно нямаше никаква представа как да го направи. Имах чувството, че ако бях оставил нещата в неговите ръце, щеше да обърка всичко и бащата на Джулиана щеше да надуши работата и щеше да спре девойката навреме, преди... Тъж... вредата да е била нанесена, както и стана.

— Имаш предвид, преди Джулиана да се компрометира дотолкова, че да няма друг избор, освен да се омъжи.

— Да. Накрая почти се стигна дотам, въпреки че бях планирал всичко много прецизно.

— Бурята — подсмихна се тя. — Въпреки че си предвидил всичко, не си могъл да прогнозираш такава рязка промяна на времето.

— Предположих, че Роланд ще прояви здрав разум и ще отложи бягството, докато пътищата не станат проходими — въздъхна той. — Но не, тази млада луда глава настоя да се придържа към всеки детайл от плана, включително датата и часа. Не можеш да си представиш какъв ужас изживях, когато разбрах, че са избягали по време на бурята. Бях сигурен, че бащата на Джулиана ще ги открие и ще прибере дъщеря си у дома, преди двамата бегълци съвсем да са се опозорили.

— Това твое притеснение без съмнение обяснява слуховете, че си играл карти до зазоряване.

— Това бе най-дългата нощ в живота ми — увери я той. — Трябваше да се занимавам с нещо, за да не мисля за вероятността планът ми да се провали.

Каретата изтрополи и спря. Не бе възможно да са пристигнали. Беше твърде скоро. Имаше нужда от още малко време на спокойствие в каретата, още малко време насаме с Елинон.

Той погледна през прозореца и някак си се притесни, като видя, че не са спрели на Рейн стрийт. Каретата бе спряла близо до парка. До тях бе спряла друга карета.

Артър вдигна възглавничката до себе си и бръкна в една скрита ниша, за да вземе пистолета, който държеше там.

Елинор бе смръщила вежди. Той знаеше, че е доста напрегната и неспокойна, но тя не зададе нито един досаден въпрос.

Люкът на покрива се отвори. Дженкс погледна надолу от мястото си на капрата.

— Кочияшът ме спря, сър, и каза, че пътникът му е забелязал вашата карета и би искал да разговаря с вас. Какво ще наредите да направя?

Графът видя, че вратата на каретата се отваря рязко. Хътчинс скочи на улицата и тръгна към каретата.

— Всичко е наред, Дженкс. — Артър върна пистолета в нишата и затвори подплатения капак. — Този човек работи за мен.

— Тъй вярно, сър. — Люкът се затвори.

Хътчинс отвори вратата на каретата.

— Милорд — каза той. След това видя младата жена. На лицето му се появи широка усмивка. — Радвам се да ви видя, мадам. Изглеждате прекрасно.

Тя се усмихна.

— Добър вечер, господин Хътчинс.

— Вчера казах на негова светлост, когато дойде на Боу стрийт, за да ме наеме, че много добре ви помня. Знаех си още когато напуснахте къщата, че ще се справите. Вие сте смело момиче, мадам. А вижте се сега, возите се в прекрасна карета и сте сгодена за граф.

Тя се засмя.

— И аз все още не мога да повярвам, господин Хътчинс.

Артър си спомни онова, което Хътчинс му бе разказал за случилото се, когато е бил нает да надзирава изнасянето ѝ. „Беше направо изумително, сър. Изумително. Госпожица Лодж бе на път да изгуби всичко, което притежаваше, но първо се погрижи за прислугата и за хората, които работеха във фермата. Малцина в нейното положение биха се притеснявали за другите точно в този момент...“

Артър погледна Хътчинс.

Съдия-изпълнителят наклони глава към графа. Сега вече бе много сериозен.

— Ходих в клуба ви, както ме инструктирахте, сър, но портиерът ми каза, че сте си тръгнали. Каза, че сте отишли на бал с маски, и ми даде адреса. Бях тръгнал натам, когато минахме покрай вашата карета.

— За Ибитс ли става дума?

— Да, сър. Казахте ми да ви информирам, ако някой го посети. Е, дойде един човек, за да се срещне с него. Преди по-малко от два часа един господин отиде в квартирата му. Изчака Ибитс да се прибере от кръчмата. Разговаряха известно време, след което посетителят му си отиде. Един файтон го чакаше на улицата.

— Видяхте ли госта на Ибитс? — попита Артър с тон, който накара Хътчинс да вдигне вежди.

— Не, сър. Бях далече и не успях да видя лицето му. Той също не ме забеляза. Предупредихте ме, че не бива да разбере, че следя Ибитс.

— Какво можете да ми кажете за посетителя му?

Хътчинс смръщи вежди и се замисли.

— Както вече ви казах, той пристигна с нает файтон. Беше тъмно, но видях, че бе с наметало с качулка. Когато си тръгваше, бързаше много.

Артър осъзна, че Елинор слуша разговора много внимателно.

— Сигурен ли сте, че посетителят е бил мъж, господин Хътчинс? — попита тя.

— Да — отвърна той. — Личеше си по начина, по който се движеше.

— Ами Ибитс? — попита Артър. — Той напусна ли отново квартирата си?

— Не, сър. Доколкото знам, все още си е вкъщи. Отидох от задната страна на сградата и погледнах прозореца му. Вътре не светеше. Предполагам, че си е легнал.

Артър погледна Елинор.

— Ще те изпратя до вкъщи и ще отида да поговоря с Ибитс. Възнамерявам да разбера всичко, което мога, за госта му тази вечер.

— Ами, ако не ти каже истината? — попита тя.

— Мисля, че ще успея да го накарам да проговори — спокойно я увери той. — Познавам хората като него. Трябва да му предложи пари и готово.

— Не е нужно да ме изпращаш до Рейн стрийт, преди да си говорил с Ибитс — бързо каза тя. — Наистина, само ще загубиш ценно време. Движението по улиците е натоварено, това ще те забави много.

— Не мисля... — започна той.

Тя не му позволи да довърши мисълта си.

— Това е най-разумното предвид създадите се обстоятелства. Виждам, че нямаш търпение да говориш с Ибитс. Не виждам причина да не дойда с теб.

— Права е, сър — услужливо отбеляза Хътчинс.

Графът знаеше, че и двамата имат право. Въпреки това, ако бе някоя друга жена, не би си и помислил да я заведе в онази част на града. Но тя не бе която и да е жена. Елинонр нямаше да припадне при гледката на редовен клиент на някоя кръчма или на проститутка, която предлага услугите си. В присъствието на Дженкс Хътчинс и негова милост тя щеше да е в пълна безопасност.

— Добре — най-после се съгласи той, — но ми обещавай да останеш в каретата, докато разговарям с Ибитс.

— Но аз бих могла да бъда от полза при разпита.

— Няма да влизаш в квартирата му. Това е последната ми дума.

Тя не изглеждаше доволна, но не се противопостави.

— Губим време, сър.

— Така е. — Той се размърда на седалката. — Елате с нас, Хътчинс.

— Добре, сър. — Хътчинс се качи в каретата и седна.

Артър даде адреса на Дженкс. След това намали осветлението и дръпна завесите, така че пътниците в останалите карети да не видят Елинонр.

— Идеята да наемеш господин Хътчинс да следи Ибитс бе направо брилянтна — отбеляза тя.

Графът леко се усмихна. Възхищението в гласа ѝ бе абсурдно, но му достави удоволствие.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

След трийсет минути каретата изтрака и спря на тъмната улица пред квартирата на Ибитс. Елинор бе права за движението по улиците, помисли си Артър, докато излизаше от каретата след Хътчинс. Ако я беше изпратил до Рейн стрийт, щеше да се забави поне с час.

Преди да затвори вратата на каретата, той се обърна и я погледна. Искаше да ѝ напомни за обещанието да остане вътре.

— Внимавай, Артър — каза тя, преди да е успял да продума. Лицето ѝ бе бледо под качулката на наметалото. — Имам лошо предчувствие.

Безпокойството и тревогата в гласа ѝ го изненадаха, свариха го неподготвен. Той я погледна внимателно. До този момент изглеждаше спокойна и напълно уверена в себе си. Тази нейна нервност го изненада.

— Не се тревожи — отвърна тихо той. — Дженкс и Хътчинс ще те пазят.

— Не се безпокоя за себе си. — Тя се наведе към него и прошепна: — Не знам защо, но тази работа не ми харесва. Моля те, не влизай вътре сам. Няма нужда да ме пазят двама мъже. Умолявам те да вземеш единия със себе си.

— Имам пистолет.

— Пистолетите имат навика да засичат в най-неподходящия момент.

Това неспокойствие не бе характерно за нея. Нямахше време да я успокоява. Беше по-лесно да се съгласи.

— Много добре, ако това ще те успокои, ще взема Хътчинс със себе си, а Дженкс ще остане с теб.

— Благодаря ти — рече тя.

Това че си отдъхна от облекчение и му благодари, го притесни повече от онова, което бе казала преди това.

Той затвори вратата на каретата и погледна Дженкс.

— Дайте ни един фенер. С Хътчинс отиваме вътре. Вие оставате тук при госпожица Лодж.

— Да, милорд. — Кочияшът му подаде един от фенерите.

Хътчинс запали лампата и извади зловещо изглеждащ нож от един дълбок джоб.

Артър погледна проблясващото острие.

— Моля ви, скрийте това нещо. Извадете го само ако нямате друг избор и сте принуден да го използвате.

— Както кажете, сър. — Той внимателно пъкна ножа в скритата ножница. — Квартирата на Ибитс е на горния етаж в задната част на сградата.

Графът вървеше напред и пръв влезе в мръсното входно антре. Под вратата на единичната стая на партера не се виждаше светлина.

— Тук живеят две момичета, които работят в околните кръчми — обясни Хътчинс. — Видях ги да излизат преди няколко часа. Ще се върнат чак на зазоряване.

Артър кимна и бързо се качи по стълбите. Хътчинс го следваше с фенера в ръка.

Късият коридор на горния етаж бе потънал в пълна тъмнина. Хътчинс вдигна фенера. Слабата жълта светлина освети една затворена врата.

Артър прекоси коридора, сви ръка в юмрук и почука силно.

Никой не отговори.

Той хвана валчестата дръжка на вратата. Тя лесно се завъртя. Прекалено лесно. Тогава разбра, че опасенията на Елинор са били съвсем основателни. Нещо не беше наред.

Той отвори вратата.

В тъмната стая лъхаше на кръв, изгорял барут и смърт.

— Дяволите да го вземат — изруга Хътчинс.

Артър взе фенера от него и го вдигна по-високо. Трептящата светлина падна върху тялото на пода. Част от лицето на Ибитс го нямаше. Кръвта по ризата му показваше, че е бил прострелян два пъти.

— Злодеят, който и да е той, е искал да се увери, че е свършил работата си както трябва — каза тихо графът.

— Да, определено. — Хътчинс огледа малката стая. — Изглежда е имало борба.

Артър погледна съборения стол.

— Да. — Приблѝжи се до трупа. Светлината блесна върху острието на нож, който лежеше до протегнатата ръка на Ибитс. — Опитал се е да се защити.

— По острието на ножа няма кръв — изцъка Хътчинс. — Пропуснал е целта си. Дори не е одраскал убиеца.

Сейнт Мерин се наведе, за да огледа по-отблизо ножа. Както другият мъж правилно отбеляза, по него нямаше кръв. Няколко дълги черни нишки се бяха захванали там, където острието се вмъкваше в дръжката.

— Изглежда е закачил дрехата на убиеца.

Той се изправи. Изведнъж стомахът му се сви от притеснение. Сети се, че Елинор чака долу в каретата, и веднага се обърна към вратата.

— Хайде, Хътчинс, трябва да се махаме от тук. Анонимно ще се обадим в полицията, за да съобщим за убийството. Каквото и да се случи, не искам името на госпожица Лодж да бъде замесено, разбрахте ли ме?

— Да, милорд. — Той го последва в коридора. — Бъдете спокоен, сър. Много уважавам госпожица Лодж и не бих позволил да има повече неприятности. Вече преживя достатъчно.

Възхищението в гласа му бе искрено. Артър бе сигурен, че може да се довери на съдия-изпълнителя.

Бързо заслиза по стълбите, ругаейки на всяко стъпало. Как можа да позволи на Елинор да го убеди да я доведе тук. Едно бе да рискува да я видят с него в този долнопробен квартал. Най-лошото, което можеше да се случи, бе да предизвикат скандал и възмутителни коментари сред аристократите, които нямаше да нанесат особено голяма вреда.

Съвсем друга работа бе, ако някой я видеше в карета, спряна пред сграда, в която е било извършено убийство.

Когато с Хътчинс стигнаха до входното антре, той изгаси фенера, преди да излезе на улицата.

— Не тичайте — каза на Хътчинс. — Но, за бога, не се влачете и прекалено бавно.

— Нямам намерение да се бавя прекалено дълго, сър.

Излязоха навън и бързо отидоха до каретата. Хътчинс се качи на капрата и седна до Дженкс. Артър го чу тихо да обяснява на кочияша

какво се е случило.

Дженкс подкара каретата, преди графът да успее да затвори вратата.

— Какво има? — попита младата жена.

— Ибитс е мъртъв. — Той се отпусна тежко на седалката срещу нея. — Бил е убит.

— Мили боже! — Тя се подвоуми, но после добави: — Мъжът, когото Хътчинс е видял тази вечер? Онзи, който е чакал Ибитс, а след това бързо си е тръгнал?

— Най-вероятно.

— Но кой би убил Ибитс и защо?

— Подозирам, че злодеят е научил онова, за което е дошъл, а после е решил, че смъртта е единственият начин да накара Ибитс да замълчи завинаги.

Пистолетът все още бе в ръката му. Той огледа улицата, вираше се във всеки тъмен вход; опитвайки се да различи форми в тъмните сенки. Дали убиецът не се криеше тук някъде, в някоя уличка? Дали бе видял Елиноръ?

— Е, това доказва, че някой знае, че разследваш убийството на прачичо си — изрече тя тихо.

— Да. — Той стисна пистолета още по-здраво. — Тази работа започна да прилича на игра на криеница. Само ако Хътчинс бе видял злодея по-отблизо, докато е влизал и излизал от квартирата на Ибитс.

— Няма ли улики на местопрестъплението?

— Нямах време да огледам стаята му. Личеше си обаче, че Ибитс се е опитал да се защити с ножа си.

— Ааа, смяташ ли, че е наранил злодея? — В гласа й прозвуча ентузиазъм. — Ако е успял да рани нападателя си, може би има някаква надежда.

— Опасявам се, че само е скъсал дрехата на убиеца. По ножа му имаше няколко черни нишки, но нямаше кръв.

Елиноръ не каза нищо.

— Черни нишки ли? — със странен глас повтори. — От дълго наметало?

— Да. Предполагам, че са се борили и Ибитс е успял да среже плата. Но не виждам как това би могло да ни помогне? Де да имаше поне още един свидетел.

Тя шумно пое въздух.

— Може би има още един свидетел, сър.

— Кой, моля те, кажи ми?

— Аз — прошепна тя. — Мисля, че танцувах с убиеца малко след като е извършил убийството.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Елинор седна на стола до камината, за да се стопли, а Артър крачеше нервно от единия до другия край на библиотеката. Тя усещаше колко е напрегнат.

— Сигурна ли си, че дрехата му е била скъсана? — попита той.

— Да. Напълно. — Тя протегна ръце към огъня. Незнайно защо топлината не достигаше до другия край на стаята. — Напипах скъсаното място.

В голямата къща бе тихо и тъмно, с изключение на огъня, който гореше тук, в библиотеката. Артър не бе събудил прислугата. Маргарет още не се бе прибрала.

Не бе казал почти нищо, след като научи шокиращата новина. В каретата на път за вкъщи и двамата мълчаха. Тя знаеше, че той обмисля информацията, която му е съобщила. Сигурно вече имаше теории и си правеше съответните заключения. Тя бе проявила уважение към опита му да събере мислите си и да обмисли трезво ситуацията.

Но щом прекрачиха прага на входното антре, той я придружи до библиотеката и запали камината.

— Трябва да поговорим — каза и хвърли черното наметало на облегалката на един стол.

— Да.

Артър развърза широката вратовръзка с бързи, нетърпеливи движения и шалчето увисна небрежно върху самото му. Започна нервно да крачи из стаята.

— Каза ли му, че дрехата му е скъсана? — попита той.

— Не. Не му казах нищо. В интерес на истината, въобще нямах желание да разговарям с него — потръпна тя. — В онзи момент единственото, което исках, бе танцът да свърши колкото се може по-скоро.

— Той нищо ли не ти каза?

— Нито дума. — Тя прехапа устни, спомняйки си случилото се в балната зала. — Предполагам, че не е искал да рискува да го разпознае по гласа.

Графът съблече сакото и го хвърли върху кръгла масичка.

Тя си пое дълбоко въздух и се загледа в пламъците. Артър изглежда не осъзнаваше, че се съблича пред нея. „Успокой се“ — помисли си тя. Графът просто искаше да му е удобно. Все пак беше в собствената си къща. Явно мислеше за убийството, а не за любовни желаниа и страст. Нямаше представа обаче какъв ефект има това върху нея.

— Това може би означава, че си го срещала и друг път — продължи Артър. — Може да се е уплашил, че ще го разпознаеш, ако проговори.

— Да, напълно е възможно. Единственото нещо, което мога да кажа със сигурност, е, че за пръв път танцувах с него тази вечер.

— Откъде си толкова сигурна?

Тя рискува и отново го погледна. Той все още крачеше из стаята с неизчерпаемата енергия на лъв, затворен в клетка.

— Трудно ми е да го обясня — отвърна младата жена. — Докато се приближаваше към мен сред тълпата, в първия момент помислих, че си ти.

Това го накара да спре на място.

— Какво, по дяволите, те накара да си помислиш, че съм аз?

— Носеше наметало и маска, които бяха почти същите като твоите.

— По дяволите! Искал е да те обърка. Това не може да е просто съвпадение.

Тя се замисли за миг и поклати глава.

— Не съм съгласна. По всяка вероятност наистина става дума за обикновено съвпадение. На бала имаше доста господата с почти еднакви наметала и маски.

— Обърка ли някой друг мъж с мен?

Тя се усмихна на въпроса му.

— Не, всъщност не те обърках с друг. Само с мъжа със скъсаното наметало, и то само за миг.

— Защо беше толкова сигурна, че не съм аз?

Стори й се, че долови смесица от любопитство и подозрение в думите му, сякаш искаше да попита нещо съвсем друго, а именно: „Наистина ли би ме познала в тъмна и препълнена с хора стая? Никой не ме познава чак толкова добре...“.

„Аз те познавам“ — помисли си тя. Но не можеше да му го каже.

Замисли се какъв що-годе разумен и достоверен отговор да му даде. Не можеше да му обясни, че уханието му бе съвсем различно от това на убиеца. Щеше да е прекалено лично и интимно. Щеше да се издаде, че той я интересува много.

— Беше по-нисък от теб — каза тя вместо това. — Танцувала съм с теб. Ти си по-висок от него. — Можеше да положи глава на рамото на Артър, помисли си тъжно. — А и раменете ти са по-широки. — Раменете на Артър бяха доста мускулести и много привлекателни. — Освен това пръстите му бяха по-дълги от твоите.

— Забелязала си пръстите му? — мрачно изрече той.

— Така е, сър. Обикновено една жена забелязва ръцете на един джентълмен, когато той я докосва. Това не важи ли и за мъжете?

Той й даде неопределен отговор, който прозвуча като: „Ъх“.

— О, още две неща ми направиха впечатление — продължи тя. — Носеше пръстен на лявата си ръка и високи ботуши.

— Както и хиляди други мъже в града — промърмори той. После я погледна, вдигнал вежда. — Забелязала си и ботушите му?

— Щом разбрах, че не си ти, ми стана любопитно кой е той. — Тя се загледа в огъня. — Който и да е, със сигурност не бе възрастен човек. Танцуваше леко. Нямаше скованост или колебание у него. Мога да те уверя, че не бе от поколението на прачичо ти.

— Тази информация е много полезна — каза бавно той. — Трябва много внимателно да я обмисля. Случайно да забележа нещо друго?

— Трудно ми е да го обясня, но усетих, че има нещо странно в поведението му. Сякаш бе обзет от някаква неестествена превъзбуда.

— Току-що е бил убил човек. — Артър спря пред прозореца и погледна обляната в лунна светлина градина. — Престъплението, което е извършил по-рано, все още е имало ефект върху него. Значи той те е потърсил и е танцувал с теб.

— Изглежда много странно, нали? — потръпна тя. — Човек би предположил, че след като някой извърши убийство, се прибира

направо у дома и взема гореща вана, а не отива на бал, за да танцува.

— Той не е отишъл на бала у Фамбридж, за да танцува с която и да е жена — спокойно отбеляза Артър. — Отишъл е там, за да танцува с теб.

Тя потръпна.

— Трябва да си призная, че се насочи направо към мен. Но не разбирам защо?

— Аз разбирам.

Тя бързо обърна глава, изненадана от спокойния му отговор.

— Разбираш мотивите му?

— Не се съмнявам, че Ибитс му е казал, че го търся. И тъй като убиецът е доста дързък и самонадеян, е решил да отпразнува победата си над мен.

Тя сви устни.

— Вероятно си прав, но това не обяснява защо танцува с мен.

Артър се обърна към нея. Дъхът ѝ спря, когато видя яростта в очите му.

— Нима не разбираш? — попита той. — Има отколешна ужасна традиция сред мъжете, които воюват помежду си. В повечето случаи победителите заявяват победата си, като отнемат жените на противниците си.

— Присвояват ги? За изнасилване ли говориш? — Тя скочи на крака. — Уверявам те, това бе само един танц.

— А пък аз те уверявам, Елинор, че в съзнанието на убиеца този танц означава нещо съвсем различно.

— Това е нелепо — заяви тя. Но после си спомни колко неприятни ѝ бяха докосванията на непознатия. Пое си дълбоко въздух. — Независимо от това как е възприел танца, за мен това не бе нищо друго, освен един кратък валс с неприятен партньор.

— Знам. Твоята гледна точка не е от значение.

— Не съм съгласна — ядоса се тя.

Той се направи, че не я чува.

— Трябва ми друг план.

Личеше си, че вече определя новата си стратегия.

— Много добре. Какво ще правим, сър?

— Ти няма да правиш абсолютно нищо, Елинор. Качи се в стаята си и си събери багажа. Работата ти в този дом приключва тази вечер.

Ще ти изплатя заплатата.

— Какво?! — Тя впери поглед в него. — Гониш ли ме?

— Да. Възнамерявам да те изпратя в едно от именията си, докато тук всичко приключи.

Тя се паникьоса. Нямахше да се върне в провинцията. Новият ѝ живот бе тук, в Лондон. В никакъв случай нямаше да позволи да я изпрати в някое отдалечено селско имение, където да стои и да чака незнайно колко дълго време.

Но изпадането в истерия само щеше да усложни нещата още повече. Ставаше дума за Артър. При него логиката действаше най-добре.

Положи огромни усилия гласът ѝ да бъде спокоен:

— Възнамеряваш да ме отстраниш само защото убиецът танцува с мен?

— Вече ти казах, за него това не е просто танц.

Тя се изчерви.

— За бога, сър, та той не ми се натрапи.

— Това, което е направил — със стряскащо груб глас изрече той, — е да демонстрира, че те смята за пионка в играта, която играе с мен. Няма да му позволя да те използва по какъвто и да било начин.

Трябваше да си признае, че бе непреклонен. Все пак се опитваше да я защити.

— Оценявам онова, което се опитваш да направиш — каза тя, едва сдържайки се да не избухне, — но вече е прекалено късно. Аз съм замесена в тази работа, независимо дали ти харесва или не. Артър, опасявам се, че в момента не разсъждаваш трезво и хладнокръвно както обикновено.

Той не отмести поглед от нея.

— Така ли?

Поне привлече вниманието му, помисли си тя.

— Явно се безпокоиш за моята безопасност. Много мило от твоя страна. Но защо си мислиш, че убиецът ще ме забрави и ще ме остави на мира, ако ме изпратиш в провинцията?

— Щом разбере, че съм променил стратегията си, ще изгуби интерес към теб.

— На твое място не бих разчитала на това. Хрумвало ли ти е, че злодеят може да реши, че аз разполагам с по-ценна информация за теб

и плановете ти от Ибитс?

Настана кратка, потискаща тишина. По мрачното му изражение разбра, че е схванал идеята ѝ и не може да отрече, че в нея има логика.

— Ще ти подсигурия въоръжена охрана — каза той.

— Би могъл да го сториш, но не е сигурно, че това ще спре убиеца. Той се движи свободно из висшето общество. Какво да правя? Да избягвам всички мъже ли? И колко дълго ще продължи това? Седмици? Месеци? Не можеш вечно да ме държиш под охрана. Не, ще бъда в по-голяма безопасност тук, с теб, като ти помагам да откриеш убиеца.

— По дяволите, Елинор...

— А и какво ще стане с Маргарет? Ако изчезна, убиецът може да се опита да използва нея вместо мен. Все пак тя не е само член на домакинството, а и член на семейството ти. Като ме отстраняваш от играта, може би правиш нея следващата жертва на злодея.

— Дяволите да го вземат! — изруга отново той, но този път тихо. — Права си. Не разсъждавах трезво и ясно.

— Това е, защото тази вечер бе подложен на огромен стрес — увери го тя. — Не бъди прекалено строг към себе си. Натъкна се на местопрестъпление, а това би оказало ужасен ефект върху способността на всеки човек да мисли разумно.

На устните му се появи странна усмивка.

— Да, разбира се. Трябваше да се сетя, че именно това е причината да не мисля особено логично и разумно тази вечер.

— Не се безпокой — каза тя, опитвайки се да го ободри. — Сигурна съм, че съвсем скоро отново ще започнеш да разсъждаваш разумно.

— Надявам се.

— Нека ти напомня, че доста ти помогнах при разследването — продължи тя. Нямахше търпение да се върнат към сериозната тема на разговор. — Ако ми позволиш да продължа да ти помагам, ще разрешим тази загадка много по-бързо, отколкото ако работиш сам.

— Изобщо не съм сигурен в това — промърмори той.

— Освен това, ако ме задържиш до себе си в ролята ми на твоя годеница, не само ще можеш да ме закриляш, но убиецът ще предположи, че сега не знаем повече, отколкото преди да убие Ибитс.

Той стисна зъби.

— Това е самата истина за съжаление.

— Не, не е. — Сега беше неин ред да крачи из стаята. — Забелязах доста неща, докато танцувах с убиеца. Има голяма вероятност да го разпозная, ако го видя. В най-лошия случай бих могла да отхвърля доста господата въз основа на възрастта, височината, физиката и на начина, по който се движат, да не говорим за ръцете.

Той присви очи и тя разбра, че е съгласен с нея.

— Нима не разбираш? — Тя му се усмихна окуражително. — Ако продължим да следваме първоначалния ти план, ще имаме предимство, защото убиецът няма да знае, че сме направили връзка между мъжа, с когото танцувах, и него. Няма да се досети, че сме наясно как изглежда.

— Права си — призна той. Направи жест с ръка, с който показва гняв и раздразнение. — Ако сега те отпратя, убиецът може да заподозре, че знаем, че е танцувал с теб. Това ще го накара да се запита дали не знаем повече.

— От друга страна, той ще стане по-предпазлив. Със сигурност е в наш интерес да се почувства спокоен и да стане по-дързък и невнимателен.

Той се загледа в нея дълго и замислено.

— Много добре. Убеди ме, че в провинцията няма да си на по-сигурно място, отколкото под този покрив.

Тя спря пред витото стълбище и се усмихна с облекчение.

— Точно така.

— Но отсега нататък с Маргарет няма да прекрачвате прага на къщата сами. Когато излизате, или аз, или някой прислужник ще идва с вас.

— А Бенет Флеминг? Той определено е подходящ придружител. Знаем, че не той е злодеят. Освен всичко останало той е прекалено нисък, за да е убиецът.

Артър се подвоуми за миг и кимна веднъж.

— Мисля, че можем със сигурност да кажем, че Бенет не е смахнат алхимик, решен на всяка цена да извърши налудничавия си експеримент. Имам му пълно доверие. Той отговаря на изискванията ми за подходящ придружител. Ще говоря с него при първа възможност. Трябва да знае, че сте изложени на опасност, и не бива да изпуска от поглед нито теб, нито Маргарет, когато сте с него.

— Да. Маргарет също трябва да знае, че провеждате тайно разследване.

В библиотеката настана тягостна тишина. Елинор чуваше прашенето на пламъците. Разговорът бе приключил. Бяха постигнали съгласие, което щеше да ѝ позволи да остане в къщата и да му помогне да открие убиеца.

Най-разумното нещо в момента бе да се качи и да си легне.

Тя погледна вратата, но не намери сили да тръгне към нея.

Артър също нямаше намерение да си ляга. Той продължи да я гледа учудено.

— Хътчинс бе прав — каза той, след като тишината вече бе станала непоносима. — Ти си много решителна и умна жена, госпожице Елинор Лодж. Притежаваш силен дух. През целия си живот не съм спорил толкова с жена, колкото с теб през последните пет дни.

Сърцето ѝ се сви. Той я смяташе за свадлива жена. Всички знаят, че мъжете не харесват жените с трудни и спрехави характери.

Тя се прокашля.

— Вярно е, че имахме няколко по-разгорещени дискусии, но не мисля, че е честно да казваш, че сме се карали.

— Разгорещени дискусии? Така ли ги наричаш? Е, предполагам, че ни е писано да имаме още доста такива, след като ще живееш в тази къща. Стряскаща перспектива, а?

— Шегуваш ли се с мен? Съмнявам се, че подобно нещо би уплашило някой от нас двамата.

Той се усмихна леко.

— Има ли нещо, което би те накарало да потръпнеш от страх, Елинор?

Тя направи жест, който се надяваше той да възприеме като равнодушие. Истината бе, че точно в този момент леко трепереше, но не от страх. Молеше се той да не забележи.

— Много неща — увери го тя.

— Наистина? — Тръгна бавно към нея, гласът му бе станал нисък и дрезгав от страст. — А какво ще кажеш за вероятността, ако продължим да работим заедно и да бъдем толкова близки, да имаме нещо повече от разгорещени спорове? Това би ли те накарало да потръпнеш?

Тя срещна втренчения му поглед, възбудата в очите му и почти се разтопи.

— И двамата сме хора с изключително силен дух — отвърна младата жена, останала почти без дъх. — Сигурна съм, че сме напълно способни да запазим нашите отношения на чисто професионално ниво.

Той застана пред нея, върховете на ботушите му бяха само на сантиметри от върховете на нейните обувки. Ако отстъпеше крачка назад, щеше да се удари в парапета от ковано желязо на витата стълба.

— Бихме могли да поддържаме професионални отношения — прошепна той. — Но какво ще стане, ако решим да не го направим? Какво ще се случи тогава, госпожице Лодж? Ще потръпнеш ли?

Устата ѝ пресъхна. През тялото ѝ премина тръпка на възбуда. Топлина заля долната част на тялото ѝ, от което коленете ѝ се подкосиха. Не можеше да откъсне поглед от очите му.

— И тази перспектива не ме плаши, сър — прошепна тя.

— Не?

Той се пресегна и се хвана за парапета от двете страни на главата ѝ.

— Завиждам ти, госпожице Лодж. Защото всеки път, когато се замисля за вероятността за интимна връзка с теб, потръпвам.

Не я докосваше, но я бе хванал като в капан между ръцете си. Бе толкова близо, че тя усещаше завладяващото му ухание. Зави ѝ се свят. Трябваше да навлажни устни, преди да проговори.

— Глупости — успя да промълви тя. Не можа да устои на близостта му и докосна лицето му с пръсти. — Ти дори не потрепваш.

— Това доказва колко малко ме познаваш.

Той не махна ръцете си от решетките, а се наведе напред, докато устните му се надвесиха над нейните.

Имаше намерение да я целуне, помисли си тя, но ѝ даваше време да възрази или да хукне към вратата.

Тя потръпна. Последното нещо, което искаше да направи тази вечер, бе да избяга от него. Точно обратното. Цялото ѝ същество копнееше да потъне в прегръдката му и да изпита тайните на страстта, която знаеше, че ще открие в обятията му.

Тя постави дланта си на бялата му ленена риза. Когато го докосна, чу сподавен, изпълнен с копнеж стон в гърдите му. Това, че

има толкова силно въздействие върху него, я накара да се почувства като магьосница.

По-скоро усети, отколкото видя, че ръцете му се свиват в юмруци около железните решетки, а после устните му покриха нейните.

Бе обзета от силни чувства, великолепен, замайващ главата водовъртеж от страст и възбуда. Знаеше много добре, че ако не изживее тези чувства с този мъж, щеше да съжалява до края на живота си.

Плъзна ръце нагоре и обърна главата му. Той реагира веднага, притисна се плътно към нея и я заклеци между възбуденото си тяло и парапета, сякаш е единственото нещо, което задържаеше и двамата здраво стъпили на земята.

— Елинор — той въздъхна дълбоко. — Разумът ми подсказва, че това не е добра идея. Но тази вечер не съм способен да слушам разума си.

— На този свят съществуват и други неща, освен разума и логиката, сър — усмихна му се тя. — Не по-малко важни неща.

— До тази вечер не вярвах в това.

Той отново я целуна, този път по-страстно. Тя отвърна на целувката, разтвори устни и прокара пръсти през черната му коса. Той пусна решетките с дясната си ръка и започна да разкопчава корсажа на роклята ѝ. Тя падна с изненадваща лекота. Когато усети дланта му върху лявата си гърда, през тялото ѝ премина смесица от изненада и удоволствие. Непознатото, приятно напрежение започна да се насъбира в нея. Чу дрезгавото му стенание.

Той погледна гърдата ѝ.

— Прекрасна си. — С палеца си обиколи зърното на гърдата.

Щеше ѝ се и тя да го докосне по същия интимен начин. Плъзна ръцете си надолу и започна да разкопчава ризата му. Той промърмори нещо. Тя не разбра думите, но страстта в тях бе ясна.

Докато му разкопчаваше ризата, пулсът ѝ се ускори, през цялото ѝ тяло преминаха пулсиращи тръпки. Прокара пръсти по голите му гърди, очарована от чувственото усещане на стегнатата му гола кожа и меките косъмчета, които я покриваха.

Не можа да устои на изкушението и целуна шията му, а после и раменете му.

Той потръпна.

Реакцията му я насърчи да плъзне дланите си по-долу, минавайки по мускулестата плът и спря при колана на панталона му.

Той издаде звук, който беше нещо средно между сподавен смях и стон, и хвана палавата ѝ ръка.

— Играем си с огъня — каза той, положил глава на рамото ѝ. — Това не е спорт, който често практикувам. Но тази вечер съм убеден, че понякога човек си заслужава да рискува и да си поиграе с огъня.

Не бе сигурна какво точно иска да ѝ каже. Но преди да успее да го попита, той пусна и другата решетка, вдигна я на ръце и я притисна към гърдите си. Полите на полуразкопчаната ѝ рокля покриваха ръцете му.

Той внимателно я пренесе през стаята и я положи на килима пред камината. Преди да е успяла да осъзнае какво става и къде се намира, той легна до нея.

Прегърна я с лявата си ръка, сграбчи полите ѝ с другата и вдигна меката тъкан чак до бедрата ѝ. Дъхът ѝ секна, когато разбра, че е почти гола пред него на светлината на огъня.

Една светска жена без съмнение би приела това за нещо съвсем нормално, напомни си тя. Бе много приятно и възбуждащо да усеща топлината на огъня върху голата си кожа.

Тя стисна очи от силните, разтърсващи тръпки, които преминаваха през цялото ѝ тяло. Той махна ръката си от хълбока ѝ. Тя разбра, че се мъчи да разкопчае панталона си.

Миг по-късно усети твърдата му мъжественост върху голия си корем. Любопитна, тя отвори очи, колкото да хвърли бърз поглед. Във фермата бе виждала възбудени животни, но никога не бе виждала мъж в това състояние. Гледката на напълно еректиралата му мъжественост я остави почти без думи.

— Мили боже! — не успя да се въздържи и промърмори тя. Той бе голям, много по-голям, отколкото очакваше. И толкова мъжествен.

— Какво има? — попита той. Наведе се и я целуна по врата. — Добре ли си?

— Да, да, разбира се.

Тя пак затвори очи. Искаше ѝ се да го попита дали подобен размер е нормален, но се уплаши, че въпросът ѝ може да помрачи доброто му настроение. Не искаше да си помисли, че и тя е като Джулиана, ужасена от мисълта да я люби. Не трябваше да се издава.

Преди да успее да намери правилните думи за такъв деликатен въпрос, тя отново се изненада, когато той небрежно извади ленена кърпичка от джоба си и я сложи до себе си.

Нима щеше да кихне, докато я любеше, зачуди се тя.

Но преди да е успяла да го попита за кърпичката и за размера, пръстите му си проправиха път към косъмчетата, които скриваха най-интимните ѝ части.

Докосването му я накара да усети нежна, сладка болка. Тя се размърда, търсейки нещо повече, нещо, което не можеше да опише.

— Готова си за мен, нали? — попита я той с устни върху нейните. — Толкова си влажна, възбудена и мека.

— Да, да. — Тя нямаше представа какво имаше предвид с тези думи, но тази вечер не можеше да даде друг отговор.

Той легна върху нея, разтваряйки бедрата ѝ с лек натиск. Усецаше как еректиралата му мъжественост прониква във влажния, пулсиращ вход на тялото ѝ и се зачуди дали не е прекалено късно да говорят за размера.

Наистина бе твърде късно. Много, много късно. Той вече проникваше внимателно в тялото ѝ, навлизаше бавно, изпълвайки я цялата. В един момент имаше чувството, че ще избухне.

Прониза я остра, неочаквана болка. Тя се стресна, тихо извика и заби нокти в гърба му.

— Боже господи!

Тя отвори очи. Озова се срещу суровия му поглед.

— Елинор. — На лицето му се четеше гняв. — Защо не ми каза?

— Какво да ти кажа? — Тя се размърда, осъзнавайки, че тялото ѝ се нагажда към неговото.

— Защо не ми каза, че си девствена? — през зъби изрече той.

— Защото не е важно.

— За мен е важно.

— Не и за мен.

— Дяволите да го вземат, мислех, че имаш опит в тези работи.

Тя му се усмихна.

— Имам добри новини, сър. От този момент вече имам опит.

— Не ми се подигравай — предупреди я той. — Много съм ядосан.

— Това означава ли, че няма да довършиш онова, което започна?

Изражението на лицето му изглеждаше свирепо на светлината на огъня в камината.

— В момента не мога да мисля адекватно.

Тя прокара пръсти през косата му.

— Тогава ми позволи да взема решение от името и на двамата. Бих предпочела да довършиш започнатото, ако смяташ, че си способен да го направиш.

— Способен ли? Не съм способен да сторя нищо друго.

Той облегна лакти на килима, хвана главата ѝ с длани и страстно я целуна. Тя усети, че започна да се движи бавно, внимателно вътре в нея. Чувстваше, че е на ръба да изгуби обичайния си железен самоконтрол, и ѝ стана приятно, че именно тя го е докарала до това.

Той ускори ритъма, навлизайки още по-навътре. Мускулите на гърба му се бяха стегнали под дланите ѝ. Тя усети приятно напрежение. Притисна го по-близо до себе си, нетърпелива да изследва тази нова, непозната за нея територия.

— Елинор, Елинор, не мога повече, ще свърша. Извини ме.

Той внезапно се отдръпна от нея, коленичи и грабна кърпичката, която бе приготвил преди няколко минути. Уви квадратното парче ленен плат около главичката на пениса си. Устата му се отвори и той силно изстена, а очите му се присвиха, докато се изпразваше.

Когато всичко свърши, той се отпусна назад, просна се върху гърдите ѝ и собственически я прегърна.

* * *

Известно време тя лежа тихо и неподвижно, наслаждавайки се на момента; тежестта на тялото на Артър, топлината на огъня в камината и приятната нежност между краката ѝ.

Най-после той се размърда, надигна се на лакти и я погледна.

— Не бе това, което очакваше, нали? — попита.

— Беше... интересно — отговори тя.

Той трепна.

— Това не ми звучи като похвала, а по-скоро като обвинение.

„Нараних чувствата му“ — помисли си тя.

— По-голямата част от преживяването бе доста... възбуждащо — увери го тя.

Той се наведе, докосна челото ѝ със своето и целуна върха на носа ѝ.

— Трябва да ти се извиня, скъпа моя.

Тя се паникьоса. Измъкна се изпод него и бързо седна, покривайки гърдите си с корсажа на роклята. Впери поглед в него.

— Не се обвинявай, Артър.

Той легна по гръб, сложи ръце под главата си и я погледна учудено.

— Така ли?

— Разбира се. Аз те провокирах, ако си спомняш. Веднъж баба ми ми каза, че съществуват възбуждащи преживявания, които могат да бъдат изпитани само в прегръдките на един мъж. От известно време съм любопитна да науча какви са тези преживявания и уверявам те, нямах търпение да разбера дали е била права.

— Използвала си ме, за да задоволиш любопитството си? — вдигна вежди той. — А аз си помислих, че ме харесваш, че ме смяташ за привлекателен.

— Наистина ме привличаш. — Тя се ужаси да не би той да си помисли, че не е така. — Много ме привличаш. Никога мъж не ме е привличал толкова много.

— Много мило от твоя страна, че го казваш, но мисля, че само се опитваш да ме накараш да се почувствам по-добре от случилото се току-що.

— Няма причина да се чувстваш зле заради това, уверявам те. Идеята бе изцяло моя.

— Нали разбираш, че ако си бе направила труда да споменеш, че нямаш опит, нещата щяха да се развият по различен начин?

Той нямаше да остави нещата така. Все още бе ядосан. Тя се изчерви, осъзнавайки, че изпитва чувство, което можеше да се окаже вина.

Младата жена въздъхна.

— Да, напълно съм наясно, че ако знаеше, че нямам никакъв опит, твоето прекалено силно чувство за отговорност без съмнение щеше да ти попречи да правиш любов с мен.

Той се усмихна загадъчно и присви очи.

— Не съм казал такова нещо.

— Не е нужно да го казваш — прошепна тя. — Осъзнавам много добре, че нямах право да те поставям в подобна ситуация. — Започна да се ядосва. — Но трябва да ти кажа, че е много неприятно в един момент човек да е на седмото небе, а в следващия — да бъде принуден да се чувства виновен и отговорен.

Той я изненада с неочаквания, изключително зъл смях.

— За това сме на едно и също мнение, госпожице Лодж.

Тя го изгледа.

— Отново искам да ти напомня, че не съм в групата на младите дами, които искат да се омъжат този Сезон. Не съм поредната сладка, невинна, разглезена Джулиана.

Той бавно седна.

— Каквато и да си, Елинор, ти определено не си Джулиана.

— Просто исках да знаеш, че случилото се тук тази вечер не е по твоя вина. Не носиш никаква отговорност за това.

Той се замисли, а на нея ѝ се стори, че минава цяла вечност. После кимна веднъж и с леко и плавно движение стана.

— Знаеш ли, скъпа моя, мисля, че по този въпрос сме на едно мнение. — Той застана пред камината и напъха ризата си в панталона. — Много добре, убеди ме. С удоволствие бих прехвърлил цялата отговорност върху твоята очарователна главица. Дори бих казал, че се чувствам използван.

— Не! — Шокирана, тя побърза да се изправи на крака. — Не, никога не съм имала намерение да те използвам, Артър.

— Въпреки това така изглежда, нали? — Той се обърна с лице към нея. — Възползва се от голямата ми слабост към теб, за да откриеш нови преживявания, нали така?

Усети, че ѝ става горещо.

— Ти си всичко друго, но не и слаб.

— Изглежда съм точно такъв, когато става дума за теб.

— Глупости.

Той вдигна ръка.

— Но ти много добре знаеше, че няма да устоя на изкушението да те целуна. Признай си.

Стори ѝ се, че видя искрица смях в очите му. Подиграваше ли ѝ се? Не, в това нямаше логика, разговорът бе прекалено сериозен.

— Това въобще не е вярно — сковано каза тя. — Нямах никаква представа, че не можеш да ми устоиш. Освен това мисля, че няма и грам истина в това.

— Уверявам те, това е самата истина. Опасявам се, че съм просто една нещастна жертва на твоя чар.

Той се шегуваше с нея, помисли си тя. Или пък не?

Погледна го, но и това не ѝ помогна да разбере. Чувстваше се все по-объркана.

— Нещастен е последната дума, която бих използвала за теб — каза тя.

— Опитваш се да се оправдаеш, като твърдиш, че е трябвало да бъда по-твърд, с по-силна воля. — Той поклати глава, докато отиваше към нея. — Разочароваш ме, госпожице Лодж. Мислех те за честна и благородна, а ти ми погоди подобен номер.

Дяволите да го вземат. Нямахме никаква представа за какво говори той.

— Това не е номер — възрази тя. — Освен това трябва да ти кажа...

Приглушеният шум на отварящата се врата я прекъсна. В коридора се чуха гласове. Тя се паникьоса. Маргарет и Бенет се бяха прибрали.

Трескаво се огледа за място, където да се скрие или откъдето да избяга. Можеше да се измъкне в градината през прозореца. Но после как щеше да влезе в къщата?

— Какво има, Елинор? — много тихо попита Артър, докато закопчаваше ризата си. — Не си помислила за вероятността прелъстяването да бъде прекъснато в най-неподходящия момент?

— Не смей да ми се подиграваш! — прошепна с дрезгав глас тя. — Могат да дойдат тук всеки момент. Какво ще правим?

Той галантно се поклони.

— Не се страхувай. Въпреки че не съм сигурен, че го заслужаваш, ще те спася от неудобството да те хванат в толкова компрометираща ситуация.

— Как? — дръзко попита тя.

— Остави това на мен.

Той взе наметалото си и го занесе близо до прозореца с изглед към градината. Пъхна използваната носна кърпичка под диплите му.

След това събра нейните дрехи и покри с тях раменете ѝ.

Хвана я здраво за ръката и я поведе към витата стълба. Тя погледна балкона, който ограждаше библиотеката.

— Очакваш да се скрия там горе?

— Един от шкафовете всъщност е тайна врата, която води към дрешник. — Той бързо се изкачи по тясната стълба. — Никой не го е използвал от години. Почти бях забравил за него, докато не се сетих, че именно там трябва да се е крил Ибитс, когато е подслушвал разговорите ни.

— Тайна врата? Наистина ли?

— Наистина.

— Колко вълнуващо! — Тя въздъхна, изкачвайки се по стълбите пред него. — Точно като в роман на ужасите.

— Виждам, че идеята да се скриеш зад тайна врата те развълнува повече от моето любене.

— О, не, наистина. Просто, ами никога не съм се крила зад тайни врати.

— Не се опитвай да си намериш извинение. Достатъчно нарани чувствата ми тази вечер.

— Ако очакваш да приема забележката ти за шега — каза тя, — трябва да ти кажа, че от чувството ти за хумор определено има какво да се желае.

— Защо мислиш, че се шегувам?

На балкона той зави наляво, хвана ръба на една от етажерките и я дръпна. Елинор гледаше изумена как цялата етажерка се плъзна встрани и се разкри тъмен дрешник.

— Влизай вътре — подкани я той. — Изходът е в коридора много близо до спалнята ти. Предлагам да побързаш, преди Маргарет да се е сбогувала с Бенет и да се е качила горе.

Тя бързо влезе в тъмната стаичка и се обърна, за да го погледне.

— Ами ти?

Подозрителното пламъче изчезна от погледа на Артър. Вече разсъждаваше много по-трезво и разумно.

— Мисля, че това е прекрасна възможност да си поговоря с Бенет. Ще го помоля да ми помогне да наглеждам теб и Маргарет.

— О, да, разбира се.

— Лека нощ, моя сладка прелъстителко. Следващия път ще се постарая да ти осигуря още по-възбуждащо преживяване.

Той върна етажерката на мястото ѝ, преди да е успяла да осмисли идеята за „следващ път“.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Артър слезе по витата стълба, мърморейки си нещо под носа. Смесицата от вина, паника и сладка възбуда в прекрасните златисти очи на Елинор, след като я бе любил, бе несравнима.

Крайно време беше да поеме вината, че си играе с чувствата му, весело си помисли той.

Ситуацията, в която се бяха забъркали, започваше да става изключително сложна след случилото се тази вечер, но въпреки всичко той не се бе чувствал толкова добре от много време насам.

Междувременно имаше да разгадава две убийства.

На последното стъпало се сети да прокара пръсти през косата си. Бързият поглед, който си хвърли на осмоъгълното огледало до вратата, го увери, че прилича на мъж, който се наслаждава на спокойствието и тишината в библиотеката след тежка вечер.

Огледа стаята. Не видя никакви доказателства, че току-що е правил страстна любов с фалшивата си годеница.

Отвори вратата и тръгна по коридора. Вървеше бавно и вдигаше достатъчно шум, за да го чуят Маргарет и Бенет.

Шепотът на гласовете им секна, когато той влезе в предния салон. Маргарет и Бенет стояха много близо един до друг. Интимността между тях бе очевидна.

И двамата го погледнаха. Маргарет се изчерви. Личеше си, че Бенет е объркан.

— Добър вечер, Артър — весело каза Маргарет. — Не знаех, че още си буден.

Той наведе глава.

— Сигурно си изтощена и нямаш търпение да се качиш да си легнеш.

— Ами, не съвсем... — започна тя.

Артър не ѝ обърна внимание и погледна приятеля си.

— Ще пия едно бренди в библиотеката. Ще се присъединиш ли към мен?

Бенет стисна здраво дръжката на бастуна си.

— Да, разбира се.

Маргарет се нацупи. Определено изглеждаше разтревожена.

— Артър, защо искаш да говориш насаме с Бенет? Няма да ме злепоставиш и да ме накараш да се почувствам неудобно, като го принудиш да обяви намеренията си, нали? Ако е така, ще ти припомня, че съм вдовица, а не младо момиче. Личният ми живот си е моя работа.

Артър въздъхна.

— Още една жена, която смята, че трябва сама да взема решения. Какво, по дяволите, става с този свят, Флеминг? Ако нещата продължават с това темпо, дамите няма да имат нужда от нас, горките мъже.

— Говоря съвсем сериозно, Артър — решително каза Маргарет.

— Всичко е наред, скъпа. — Бенет целуна ръката ѝ. — Със Сейнт Мерин сме стари приятели, нали се сещаш? Нямам нищо против да отида с него в библиотеката и да изпием по едно бренди.

Тя не изглеждаше доволна от това положение, но погледът ѝ омекна.

— Много добре. Но ми обещавай, че няма да му позволиш да те принуди да кажеш или да обещаеш нещо, което не искаш.

Бенет я потупа окуражително по ръката.

— Не се притесняваш за мен, скъпа. Мога да се справя с този въпрос.

— Да, разбира се. — Маргарет хвърли предупредителен поглед на Артър, вдигна полите на роклята си и бързо се качи по стълбите.

Артър поведе приятеля си по коридора към библиотеката.

— Брендите ми ще ти хареса, отлично е.

Бенет се засмя.

— Не се и съмнявам. Купуваш само най-доброто.

Артър го последва в библиотеката, затвори вратата и отиде до масата, на която бяха сложени гарафата и чашите.

— Моля, седни. Помолих те да дойдеш тук тази вечер, защото искам да говоря с теб по един много важен въпрос.

— Разбирам. — Бенет седна на един от столовете срещу камината и протегна крака. — Искаш да ме питаш какви са намеренията ми към Маргарет. Уверявам те, че са напълно почтени.

— Разбира се, че са почтени. Божичко, човече, това е най-малката ми грижа. Ти си един от най-почтените мъже, които някога съм срещал.

Бенет се чувстваше някак си неудобно, но в същото време бе поласкан от тази забележка.

— Е, благодаря. Чувствата са напълно взаимни. Сигурен съм, че го знаеш.

Артър бързо кимна и взе двете чаши, които току-що бе напълнил с бренди. Подаде едната на Бенет.

— Радвам се, че Маргарет е толкова щастлива, и знам, че ти си причината за това.

Бенет си отдъхна и отпи от брeндитo.

— Смятам се за голям късметлия. Не мислех, че някога ще се влюбя в друга жена, след като загубих Елизабет. Животът рядко ни предоставя втори шанс, нали?

— Така е — замисли се за миг Артър. — Двамата сте прекрасна двойка, нали? Ти четеш романи, а Маргарет ги пише. Какво повече можете да искате?

Бенет се задави.

— Знаеш, че тя е писателка?

— Разбира се. — Артър седна срещу него.

— Тя си мисли, че и представа си нямаш, че пише за „Минерва“ под името госпожа Маргарет Малори.

— Защо всички смятат, че не знам какво става в собственото ми семейство? — започна Артър, но замълча, когато видя светлосинята панделка върху килима близо до дивана.

Това бе един от сатенените сини жартиери, с които Елинор прикрепяше чорапите си. Той бързо стана.

Бенет свъси вежди.

— Нещо не е наред ли?

— Не, абсолютно нищо. Просто исках да разровя огъня.

Той грабна ръжена, разрови с него няколко пъти ронещите се въглени, а после бавно се върна на стола си, като с върха на обувката си настъпи жартиера.

— Не те помолих да дойдеш тук, за да говорим за Маргарет. Исках да обсъдим разследването. Бе извършено още едно убийство.

— Не думай! — Бенет замълча и отпи от брендите си. Гъстите му вежди се събраха над носа. — За какво, по дяволите, говориш?

Артър се възползва от моментната му разсеяност и с върха на обувката си скри жартиера под дивана. Все още се виждаше, ако човек знаеше точно къде да гледа, но бе малко вероятно Бенет да коленичи, за да проверява килима за следи от скорошно правене на любов.

Доволен, че е успял да скрие уликата, Артър продължи и отиде до стола си.

— Тази вечер открих Ибитс застрелян.

— Божичко, човече!

Артър седна.

— Положението стана доста опасно. Ще имам нужда от помощта ти, Бенет.

* * *

Елинор чу, че някой чука на вратата на стаята ѝ точно когато сваляше наметалото и роклята си.

— Един момент — извика.

Пъхна дрехите в гардероба, облече халата си и плътно го загърна около себе си. Махна фибите от косата си, сложи си бонето и свали обиците.

Погледна се в огледалото, за да се увери, че прилича на жена, току-що станала от леглото.

Отвори вратата, надявайки се Маргарет да не забележи, че диша доста учестено за току-що събудил се човек.

Но другата жена не бе в настроение и едва ли щеше да обърне внимание на такива подробности. Беше разтревожена от нещо.

— Добре ли си? — попита Елинор.

— Да, да, добре съм, но трябва да говоря с теб.

— Разбира се — тя се отмести встрани, за да направи път на Маргарет да влезе. — Какво има?

— Става дума за Артър. Извика Бенет в библиотеката, за да разговарят на четири очи. — Маргарет крачеше нервно напред-назад пред дрешника. — Много се страхувам, че ще го принуди да му разкрие намеренията си.

— Разбирам.

— Напомних на Артър, че съм вдовица и имам право на личен живот с някой господин, независимо от намеренията му.

— Така е.

— Вече познаваш Артър и знаеш, че обича да контролира живота на хората около себе си, независимо дали това им харесва или не.

— Да, ами, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, мога да те уверя, че намеренията на Бенет към теб не са тема на разговора, който се води долу в библиотеката.

Маргарет спря да крачи и я погледна учудено.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Може би е по-добре да седнеш. Това е дълга история, която започва с убийството на Джордж Ланкастър.

— Мили боже! — Маргарет бързо седна на стола до тоалетната масичка.

* * *

След около половин час Бенет си тръгна като човек, ангажиран с една благородна кауза. Артър го изпрати с поглед и заключи вратата след него. Изгаси лампите в предния салон и отново се върна в библиотеката.

Отиде до дивана, коленичи и взе проклетата синя панделка в ръка. Бе деликатна, мека и много женствена. Усети, че отново се възбужда само като я гледа. Спомни си как го махна от крака на Елинор, за да свали чорапа ѝ.

Вече нямаше да може да влезе в тази стая, без да си спомни какво се случи тук тази вечер. Това, че се люби с Елинор, бе довело до някои промени у него, които все още не можеше да си обясни, но знаеше, че са го засегнали много дълбоко.

Каквото и да се случеше оттук нататък, той вече нямаше да бъде същият човек.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

На следващата сутрин Елинор слезе долу чак когато вече не можеше да издържа от глад. Дори тогава се подвоуми дали да не помоли да ѝ донесат закуската в леглото.

Но накрая отвори вратата и решително излезе в коридора. Да закусва в стаята си, за да избегне срещата с Артър, щеше да е проява на изключително малодушие.

Очакваше да прекара безсънна и неспокойна нощ, но за нейно учудване спа непробудно. Това бе много хубаво, каза си тя, когато стигна до последното стъпало на стълбището. Поне очите ѝ не бяха подпухнали и зачервени, а кожата ѝ не бе бледа от безсъние.

Бе избрала зелена рокля с бяло жабо за първата си среща с Артър. Имаше чувството, че този ярък цвят я прави по-уверена и сигурна в себе си.

Имаше нужда от цялото си хладнокръвие. Какво трябва да се каже на един господин на сутринта, след като сте правили луда, страстна любов в библиотеката му?

— Добро утро, мадам. — Нед се появи в коридора. Изглеждаше притеснен. — Тъкмо щях да изпратя новата камериерка да види дали не желаете да закусите в стаята си.

— Много мило от твоя страна, Нед, но закузвам в леглото само когато съм болна. А аз почти никога не се разболявам.

— Да, мадам. Закуската е сервирана в трапезарията, точно както заповядахте, мадам. Сали и сестра ѝ я почистиха и подредиха вчера следобед.

— Отлично. — Тя му се усмихна широко, пое си дълбоко въздух, мина по коридора и влезе в трапезарията.

Въпреки че се притесняваше от срещата с Артър, тя си даде няколко минути, за да се наслади на промените в тази стая.

Трапезарията бе изчистена и лъсната до блясък. От сребърните подноси на бюфета се носеше приятен аромат. През прозорците слънцето напичаше приятно. Гледката към градината бе някак мрачна,

защото растенията бяха избуяли и неподдържани, но и това скоро щеше да се промени. Новият градинар трябваше да започне работа днес.

Изненада се, че Артър не е сам на масата. Маргарет беше с него.

— О, ето те и теб — каза тя. — Притесних се за теб. Тъкмо щях да изпратя някого да види дали се чувстваш добре тази сутрин.

Елинор много добре знаеше, че Артър я наблюдава, и се изчерви.

— Както вече казах на Нед, радвам се на отлично здраве — отвърна.

Артър учтиво стана и ѝ изтегли един стол изпод масата.

— Чудехме се дали снощи не си се уморила прекалено много. — Тя му хвърли смразяващ поглед. — На дансинга, разбира се — поясни той най-невинно.

Тя го погледна в очите за миг. Под привидната веселост долови истинска тревога.

За бога, наистина ли си бе помислил, че ще лежи цял ден, за да се възстанови от неговото любене? Тя не бе крехко дете.

— Не бъди смешен. — Без да обръща внимание на стола, който той държеше за нея, тя взе чинията си и отиде до бюфета, за да види какво има за закуска.

— Артър се шегува с теб — бързо каза Маргарет. — Не се притесних, че си танцувала прекалено много снощи, а по-скоро, че ужасните неща, които се случиха, са си казали думата, това е всичко. С Артър тъкмо говорехме за тях. Ужасна работа.

— Нищо ми няма, уверявам ви. — Елинор огледа внимателно съдържанието на вдигащите пара подноси.

— Препоръчвам ти рибата — каза Артър. — Превъзходна е.

— Опитай и яйцата — предложи ѝ Маргарет. — Кълна се, че сестрата на Сали е превъзходна готвачка.

Елинор сложи в чинията си по малко от всичко, обърна се и видя, че Артър все още държи стола ѝ.

Тя седна.

— Благодаря ти.

Той погледна препълнената чиния.

— Очевидно снощните събития не са повлияли на апетита ти.

— Ни най-малко, сър.

Той седна срещу нея.

— И аз бях много гладен тази сутрин.

Реши, че ѝ омръзна от намеци и недомлъвки. Взе ножа и намаза с масло една препечена филийка.

— Какви са плановете ти за днес, Артър?

Изражението му стана сериозно.

— Заради многото вълнения снощи забравих да ти кажа, че преди да отидем в квартирата на Ибитс, научих нещо много важно.

— Какво?

— Името на мъжа, който може да е бил Сатурн. Изглежда е починал преди няколко дена. Възнамерявам да посетя вдовицата му тази сутрин.

— Много интересно — каза тя, прекалено развълнувана от тази важна новина, за да му се разсърди, задето не се е сетил да ѝ я съобщи по-рано. — Трябва да ме вземеш със себе си.

Той повдигна вежда.

— И защо да го правя?

— Една покрусена от смъртта на съпруга си вдовица може да не пожелае да говори за лични неща с мъж, когото не познава. Присъствието на друга жена ще я накара да се почувства по-спокойна.

Артър се замисли за миг.

— Може би си права. Добре тогава, тръгваме в единайсет и половина.

Елинор си отдъхна. Каквото и да се бе променило между тях, едно нещо си бе останало същото. Артър все още я смяташе за свой помощник в разследването и ценеше мнението ѝ и съветите ѝ. Щеше да се хване за това и да разчита на него. Маргарет засия.

— Между другото, Артър току-що ми каза, че знае, че пиша романи. Не е ли удивително? И като си помисля, че се страхувах, че ще ме отпрати в провинцията, ако научи истината.

Елинор погледна Артър и му се усмихна. Почти нищо не можеше да убегне от вниманието му, когато става дума за онези, за които се чувства отговорен.

— Не знам защо, но изобщо не съм изненадана, че през цялото време е знаел с какво се занимаваш, Маргарет.

* * *

Четирийсет минути по-късно тя отвори вратата на стаята си и огледа коридора. Нямаше никого. Чу, че Артър отиде в стаята си преди няколко минути, за да се преоблече и да се приготви за посещението при вдовицата на Глентуърт.

Маргарет работеше усилено върху ръкописа си, както обикновено правеше по това време.

Следователно в библиотеката нямаше да има никого.

Тя излезе в коридора и бързо се запъти към дрешника. Стъпваше безшумно по килима. Когато стигна до вратата, се обърна и погледна коридора за последен път, за да се увери, че никой няма да види какво ще направи. След това влезе в малката тъмна стая и затвори вратата.

С опипване намери лоста, който отваря тайната врата, и внимателно го дръпна.

Етажерката се плъзна назад. Тя излезе на балкона и погледна надолу, за да се увери, че някоя прислужница не е решила да бърше прах и да чисти библиотеката точно в този момент. Но както бе очаквала, стаята бе изцяло на нейно разположение.

Вдигна полите на роклята си, бързо заслиза по стълбите, прекоси стаята и отиде там където се бяха любили с Артър. Внимателно претърси мястото, но нямаше и следа от синия жартуер.

Снощи не бе забелязала, че го е изгубила. Откри, че го няма, когато Маргарет си тръгна и видя, че единият ѝ чорап се е смъкнал чак до глезена. Тогава предположи, че жартуерът се е разкопчал докато е бързала да съблече дрехите си и да облече халата. Потърси го на сутринта на дневна светлина.

Но щателното претърсване на стаята преди няколко минути не бе дало резултат. И тогава се сети, че по всяка вероятност го е загубила в библиотеката. Почти изпадна в истерия, като си представи, че Бенет Флеминг го е видял и си е направил заключение.

Едно бе да се прави на светска и свободолюбива жена с предполагаем житейски опит. Съвсем друго бе един добър и почтен мъж като Бенет Флеминг да открие жартуера ѝ там, където не му е мястото.

Въздъхна с облекчение, когато видя, че синият жартуер не е на килима. Това означаваше, че сигурно Бенет не го е видял миналата вечер. За съжаление това не изключваше вероятността някой от прислужниците да го е забелязал тази сутрин.

Тя коленичи и започна да търси под дивана.

— Това ли търсиш? — попита Артър някъде отгоре.

Тя така се стресна, че се изправи прекалено бързо. За малко да си удари главата на ръба на масата.

Вдигна поглед към балкона, където Артър се бе облегал на парапета и държеше синия жартierer. Сигурно я бе видял да влиза в дрешника и я бе последвал.

Подразнена и ядосана, тя се изправи на крака.

— В интерес на истината — отговори, като внимаваше да говори тихо и спокойно — точно него търсех. Сигурно си се сетил, че ще се притесня и ще се чудя къде съм го загубила. Можеше да ми кажеш, че си го намерил, и да ми спестиш притесненията.

— Не се тревожи, намерих го и го прибрах още снощи, преди Флеминг да го е забелязал. — Той небрежно подхвърли жартиера и го хвана отново. — И през ум не му мина, че си ме съблазнила само няколко минути, преди да дойде.

Тя направи гримаса и се заизкачва по стълбите.

— Позволи ми да отбележа, че понякога чувството ти за хумор е доста странно.

— Някои хора биха казали, че изобщо нямам чувство за хумор.

— Човек определено би разбрал хората, които са стигнали до това заключение. — Тя спря на последното стъпало и протегна ръка. — Би ли ми го дал?

Впери поглед в него.

— Купи си друг чифт жартиери и ми изпрати сметката — каза Артър.

Целуна я по устните, преди да е успяла да му се скара. Когато най-послед откъсна устни от нейните, тя бе останала без дъх.

— Като се замисля, по-добре си купи няколко чифта. — Той се усмихна. Изглеждаше много доволен. — Имам намерение да си направя голяма колекция.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

— Погребахме съпруга ми преди няколко дена. — Госпожа Глентуърт вдигна поглед към портрета, който висеше над камината. — Почина внезапно по време на инцидент в лабораторията му. Генераторът, нали знаете? От силния електрически удар сърцето му спряло.

— Моля ви, приемете нашите съболезнования, госпожо Глентуърт — тихо каза Елинон.

Госпожа Глентуърт механично кимна с глава. Тя бе слаба, кокалеста жена с рядка сива коса, прибрана под старо боне. Върху крехките ѝ рамене тежеше аристократичният недоимък, сред който живееше, но тя явно се бе примирила с него и го понасяше стоически.

— Предупредих го за тази машина. — Пръстите ѝ мачкаха кърпичката, която държеше. Челюстите ѝ се размърдаха, сякаш скърцаше със зъби. — Но той не ме слушаше. Непрекъснато правеше експерименти с нея.

Елинон погледна Артър, който стоеше до прозореца с чаша чай в ръка. Лицето му представляваше ледена маска, но тя не можеше да прикрие факта, че е напрегнат. Бе абсолютно сигурна, че и той си мисли същото като нея. Имайки предвид скорошните събития, фаталният инцидент в лабораторията на Глентуърт не бе нещастен случай.

Ако госпожа Глентуърт подозираше, че съпругът ѝ е бил убит, не го показваше по никакъв начин. Може би това не я интересуваше особено много, помисли се Елинон. Занемареният салон бе изпълнен с меланхолията, характерна за дом в траур, но самата вдовица изглеждаше напрегната и доста отчаяна, но не и опечалена. Младата жена бе готова да се закълне, че зад любезните думи и вежливите обноски на домакинята им бушуваха гняв и негодувание.

Госпожа Глентуърт ги бе приела с охота, впечатлена от името и титлата на Артър. Но сега очевидно бе объркана и смутена.

— Знаехте ли, че прачичо Джордж Ланкастър бе убит от крадец в лабораторията си преди няколко седмици? — попита Артър.

Госпожа Глентуърт свъси вежди.

— Не, не знаех.

— Знаехте ли, че съпругът ви и господин Ланкастър са били големи приятели на младини? — тихо добави Елинон.

— Разбира се. — Госпожа Глентуърт смачка кърпичката. — Много добре знам колко близки бяха тримата.

Елинон усети, че Артър се напрегна. Не смееше да го погледне.

— Трима ли казахте, госпожо Глентуърт? — попита Елинон.

— Известно време бяха неразделни приятели. Запознали се в Кеймбридж, нали се сещате? Но се интересуваха единствено от науката, не и от парите. Бяха се посветили изцяло на лабораториите си и на абсурдните си опити.

— Госпожо Глентуърт — предпазливо започна Елинон, — чудя се дали...

— Кълна се, че понякога ми се искаше съпругът ми да бе бандит или разбойник. — Жената потръпна. След това, сякаш в нея се бе скъсал някакъв бент и гневът, който бе трупала в душата си с години, изведнъж се отприщи. — Може би тогава щяха да остават някакви пари. Но не, той бе вманиачен във физиката и естествените науки. Харчеше всяко пени за апаратура за лабораторията си.

— Какви опити провеждаше съпругът ви? — попита Артър.

Но тя, изглежда, не чу въпроса му. Гневът я бе обзел изцяло.

— Когато се оженихме, Глентуърт имаше прилични доходи. Родителите ми никога нямаше да позволят да се омъжа за него, ако не бе така. Но глупакът не инвестираше парите си. Харчеше, без да мисли за мен и за дъщерите ни. Бе по-зле и от страстен комарджия. Все твърдеше, че му трябва най-модерният микроскоп или още една лупа.

Графът се опита да се намеси, за да насочи разговорът в друга посока:

— Госпожо Глентуърт, споменахте, че съпругът ви е имал и трети приятел...

— Огледайте се наоколо. — Госпожа Глентуърт посочи стаята с ръката, в която държеше кърпичката. — Виждате ли нещо ценно тук? Нищо. Абсолютно нищо. Той продаде среброто и картините, за да има пари за разни неща за лабораторията. Накрая продаде дори ценната си

табакера. Мислех, че никога няма да се раздели с нея. Казваше, че иска да бъде погребан с нея.

Елинор разгледа по-отблизо портрета над камината. На него бе изобразен едър, оплешивяващ господин, облечен в старомодни бричове и сако. В едната си ръка държеше табакера. На капака ѝ бе поставен голям, червен, шлифован скъпоценен камък.

Тя погледна Артър и видя, че и той разглежда внимателно портрета.

— Продад е табакерата, която държи в ръка на портрета ли? — попита графът.

Госпожа Глентуърт издуха носа си в кърпичката.

— Да.

— Знаете ли кой я е купил?

— Не. Предполагам, че съпругът ми я е занесъл в някоя заложна къща. Вероятно е взел много малко пари за нея. — Брадичката ѝ потрепери от гняв. — Не че видях и пени от тях, повярвайте ми. Той дори не си направи труда да ми каже, че я е продал.

Артър я погледна.

— Случайно да знаете кога я е заложил?

— Не. Трябва да е било малко преди да се убие с онази електрическа машина. — Госпожа Глентуърт използва смачканата кърпичка, за да изтрие една-две сълзи, които се бяха появили на очите ѝ. — Може би го е направил точно в деня на инцидента. Спомням си, че бе у него на закуска онази сутрин. Излезе от дома да се поразходи и доста се забави. Не се съмнявам, че точно тогава е отишъл да потърси заложна къща.

— Кога забелязахте, че табакерата я няма? — попита Елинор.

— Чак вечерта, когато го открих мъртъв. Следобеда ходих да посетя една болна приятелка. Когато се прибрах, съпругът ми вече си бе у дома и се бе заключил в лабораторията си. Стоя там цял ден, както обикновено. Дори за вечеря не се появи.

— Това не бе нещо необичайно за него, така ли? — попита Артър.

— Ни най-малко. Когато се унесеше в някой експеримент, губеше представа за времето. Прекарваше часове в лабораторията. Но когато стана време за лягане, почуках на вратата, за да му напомня да изгаси лампите, преди да се качи горе. След като не ми отговори, се

притесних. Вратата беше заключена, както казах. Трябваше да потърся резервен ключ, за да я отключа. И тогава аз... тогава аз... — разплака се тя и издуха носа си.

— Тогава сте открили трупа му — тихо довърши Елинон.

— Да. Едва когато се поуспокоих, забелязах, че табакерата я няма. Тогава осъзнах, че трябва да я е продал същия ден. Един Господ знае какво е направил с парите. Със сигурност не бяха в джоба му. Може би е искал да се заплати с някой от най-настойчивите кредитори.

Настана кратко мълчание. Елинон и Артър си размениха многозначителни погледи, но не казаха нищо.

— Не вярвах, че някога ще се раздели с табакерата — рече след известно време госпожа Глентуърт. — Бе много привързан към нея.

— Съпругът ви сам ли е бил въщи, когато сте излезли? — попита Артър.

— Да. Имаме прислужница, но тогава я нямаше. В интерес на истината, вече рядко идва тук. Не сме ѝ плащали заплатата от известно време, нали разбирате? Предполагам, че си търси друга работа.

— Разбирам — каза графът.

Госпожа Глентуърт тъжно се огледа наоколо.

— Предполагам, че ще трябва да продам къщата. Това е единственият ми имот. Дано взема добри пари за нея, за да мога да платя на кредиторите на съпруга ми.

— Какво ще правите, след като продадете къщата? — попита Елинон.

— Ще бъда принудена да се преместя при сестра ми и съпруга ѝ. И те разполагат с много малко пари. Ще бъде мизерен и нещастен живот, но какво друго бих могла да направя?

— Ще ви кажа какво можете да направите — ясно изрече Елинон. — Бихте могли да продадете къщата на Сейнт Мерин. Той ще ви даде много повече от който и да било друг купувач. Освен това той ще ви позволи да живеете тук до края на живота ви.

Госпожа Глентуърт я зяпна.

— Моля, какво казахте? — Тя хвърли бърз, невярващ поглед на Артър. — Защо негова светлост ще поиска да купи къщата за повече пари, отколкото всъщност струва?

— Защото днес много ни помогнахте и той с радост ще изкаже нашата признателност. — Елинор погледна Артър. — Не съм ли права, сър?

Той повдигна вежди, но каза само:

— Разбира се.

Госпожа Глентуърт погледна графа.

— Ще направите такова нещо само защото днес отговорих на въпросите ви?

Той леко се усмихна.

— Всъщност аз съм ви изключително благодарен, мадам. Което ме подсеца, че има още един въпрос, който бих искал да ви задам.

— Да, разбира се. — Надежда и облекчение озариха изпитото ѝ и измъчено лице.

— Спомняте ли си името на третия приятел на вашия съпруг?

— Лорд Трейфорд. — Тя леко смръщи вежди. — Никога не съм го виждала, но съпругът ми много често говореше за него. Но и Трейфорд е мъртъв. Загинал е много отдавна, бил е много млад.

— Знаете ли нещо друго за него? — настоя Артър. — Бил ли е женен? Има ли вдовица, с която бих могъл да разговарям? Имал ли е деца?

Госпожа Глентуърт се замисли и поклати глава.

— Мисля, че не. Съпругът ми казваше, че Трейфорд е прекалено отдаден на изследванията си, за да позволи да го разсейват капризите и ангажиментите към съпруга и деца. — Тя въздъхна. — Смятам, че завиждаше на Трейфорд, задето е свободен от подобни задължения.

— Съпругът ви казал ли е нещо друго за Трейфорд?

— Казваше, че лорд Трейфорд без съмнение е най-способният и най-умният от тримата. Веднъж ми каза, че ако Трейфорд бе останал жив, Англия щеше да се сдобие с втори Нютон.

— Разбирам — рече Артър.

— Мислех се за невероятно умни, нали се сещате? — Жената стисна ръцете си здраво в скута. — Бяха сигурни, че с експериментите и възвишените си разговори за наука ще променят света. Но с какво бяха полезни проучванията им по естествени науки, питам аз? С нищо, с абсолютно нищо. А сега всички са мъртви, нали?

— Така изглежда — тихо каза Елинор.

Артър сложи на масата чашата.

— Много ни помогнахте, госпожо Глентуърт. Извинете ни, но трябва да тръгваме. Ще кажа на сътрудника си да се свърже с вас незабавно, за да уредим работата с къщата и вашите кредитори.

— Освен нея, разбира се — бързо изрече госпожа Глентуърт. — Тя все още е жива. Надживя и тримата.

Елинор се стараяше да не поглежда Артър. Знаеше, че и той е притихнал и не смее да мръдне.

— Тя? — повтори графът.

— Винаги съм я смятала за нещо като магьосница... Може би наистина ги е омагьосала. Не бих се учудила, ако го е направила.

— Не разбирам — каза Елинор. — Имало е и жена сред близките приятели на вашия съпруг през всичките тези години?

На лицето на госпожа Глентуърт се изписаха гняв и негодувание.

— Наричаха я своята Богиня на вдъхновението. Съпругът ми и приятелите му никога не пропускаха нейните сбирки всяка сряда. Щом ги повикаше, те веднага хукваха в къщата ѝ в града. Пиеха порто и бренди и разговаряха за естествени науки, сякаш всички бяха велики, начетени мъже. Предполагам, че са се опитвали да я впечатлят.

— Коя е тя? — попита Артър.

Госпожа Глентуърт бе толкова обсебена от неприятните спомени, че изглеждаше изненадана и обърквана от въпроса.

— Ами, лейди Уилмингтън, разбира се. И тримата бяха нейни верни и предани роби. Сега те са мъртви, само тя е жива. Странен обрат на съдбата, нали?

* * *

Малко след това Артър подаде ръка на Елинор, за да се качи в каретата. Мислеше за информацията, която госпожа Глентуърт току-що им бе казала. Това обаче не му попречи да се наслади на елегантната извивка на гърба на младата жена, когато тя се наведе леко и вдигна полите на роклята си, за да се качи в каретата.

— Благодарение на теб това посещение ще ми струва много скъпо — тихо каза. Затвори вратата и седна срещу нея.

— Хайде сега, много добре знаеш, че дори да не бях дошла с теб, пак щеше да предложиш на госпожа Глентуърт да ѝ помогнеш.

Признай си.

— Нищо няма да призная. — Той се облегна назад и отново се замисли за разговора, който току-що бяха провели в занемарения малък салон. — Фактът, че Глентуърт е загинал по време на инцидент в лабораторията си само няколко седмици след убийството на прачичо, показва, че престъпникът е убил не двама, а трима души.

— Глентуърт, прачичо ти и Ибитс. — Тя се сви, сякаш внезапно ѝ бе станало хладно. — Може би тази тайнствена лейди Уилмингтън ще може да ни каже нещо ценно. Познаваш ли я?

— Не, но възнамерявам да поправя това още днес следобед, ако е възможно.

— А, да, както направи с госпожа Глентуърт.

— Точно така.

— Титлата и богатството ти определено имат някое и друго предимство.

— Те ми отварят доста врати, така че да мога да задавам въпроси. — Той сви рамене. — За съжаление не ми гарантират, че ще получа искрени отговори.

„Нито пък са достатъчни да спечеля една дама, която е решена да се занимава с търговия, да бъде независима и да живее живота си така, както тя го разбира“ — помисли си той.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

— О, да, спомням си сбирките в сряда следобед, сякаш последната се е състояла миналата седмица. — Тъга помрачи сините очи на госпожа Уилмингтън. — Бяхме много млади, много влюбени. Науката беше нашата алхимия и онези, които изследваха тайните ѝ, ни смятаха за съвременни откриватели.

Елинор отпи чай от тънката порцеланова чаша и огледа внимателно изпод вежди елегантната гостна, докато слушаше Клеър, лейди Уилмингтън да разказва за миналото. Обстановката тук бе напълно различна от онази в малката, скромно обзаведена гостна на госпожа Глентуърт в другия край на града. Лейди Уилмингтън явно не изпитваше никакви финансови затруднения.

Гостната бе обзаведена в китайски стил, който бе дошъл на мода преди няколко години. Бе добре поддържана и бе запазила пищното, чувствено великолепие.

Загадъчната, екзотична атмосфера, която създаваха тапетите в тъмносиньо и златисто с флорални мотиви, интересният десен на килима и резбованите, лакирани с червен лак мебели, бе разведрена от огледала в прекрасни рамки. Това бе стая, обзаведена така, че да въздейства на чувствата.

Тя съвсем ясно си представи как заможната им домакиня дава приеми в тази изискана обстановка.

Лейди Уилмингтън приближаваше седемдесетте, но бе облечена в скъпи дрехи по последна мода. Тъмнозлатистата рокля с висока талия сякаш бе създадена да бъде носена точно в тази богато обзаведена стая. Правилните черти на лицето и изправените рамене подсказваха, че на младини е била изключителна красавица. Прошарената ѝ коса, част от която бе изкуствена, бе събрана в елегантен кок.

Елинор бе забелязала, че с напредване на възрастта жените започват да носят повече бижута. Лейди Уилмингтън не правеше изключение от това правило. На ушите ѝ висяха перлени обици.

Китката и пръстите ѝ блестяха от различни по вид, размер и цвят диаманти, рубини и смарагди.

Но златният медальон на възрастната дама привлече вниманието ѝ. Изглежда, имаше много голяма сантиментална стойност за нея. Може би в него имаше мъничка снимчица на някое от децата ѝ или на починалия ѝ съпруг.

Артър отиде до прозореца и погледна към идеално поддържаните градини, сякаш виждаше нещо изумително.

— Значи си спомняте прачичо, Глентуърт и Трейфорд? — попита той.

— Много добре си ги спомням. — Лейди Уилмингтън вдигна ръка и докосна медальона на врата си. — И тримата бяха отдадени на науката. Живееха за експериментите си, както художниците и скулпторите живеят за изкуството си. — Тя се усмихна тъжно. — Но и тримата вече ги няма. Последен почина Глентуърт. Разбрах, че прачичо ви е бил убит от крадец, нахлул в дома му преди няколко седмици, сър. Моите съболезнования.

— Не вярвам, че е бил убит от случаен крадец, когото е заварил в дома си — рече най-сетне Артър. — Сигурен съм, че е убит от някой, свързан с времето, когато господата от „Дружеството на камъните“ са посещавали ежеседмичните ви сбирки в сряда.

Той все още гледаше навън, но Елинор внимателно наблюдаваше реакциите на домакинята им. Тя забеляза, че раменете на възрастната дама леко трепнаха, когато Артър изрази твърдото си убеждение. Пръстите ѝ отново докоснаха медальона.

— Не може да бъде — рече лейди Уилмингтън. — Как е възможно?

— И аз все още нямам отговор на този въпрос, но възнамерявам да го получа. — Графът бавно се обърна и я погледна. — Прачичо ми не е единствената жертва на този злодей. Мисля, че и смъртта на Глентуърт не е била нещастен случай. Убеден съм, че същият човек е убил и двамата, както и бившия ми иконом.

— Господи, сър. — Гласът на лейди Уилмингтън потрепери. Чаената чаша изтрака, когато я слагаше върху чинийката. — Не знам какво да кажа. Това е... Това е невероятно. Казвате, че и икономът ви е бил убит? Но защо някой ще го убива?

— За да му затвори устата, след като е получил информацията, от която се е нуждаел.

Лейди Уилмингтън поклати глава.

— А мога ли да попитам за какво се отнася тази информация?

— За разследването на смъртта на Джордж Ланкастър, разбира се. Убиецът знае, че го търся. Искан да разбере какво съм научил досега. — Артър стисна зъби. — Кое то не е много. Със сигурност не си струва смъртта на един човек.

— Така е. — Възрастната дама потръпна.

— Но този злодей не мисли разумно — продължи Артър. — Според мен е убил прачичо ми и Глентуърт, за да вземе червените камъни, инкрустирани върху табакерите им.

Лейди Уилмингтън свъси вежди.

— Много добре си спомням тези прекрасни скъпоценни камъни. Забележителни. Трейфорд смяташе, че са необичайно тъмни рубини, а Глентуърт и Ланкастър смятаха, че са били изработени много отдавна от някакво уникално стъкло.

— Виждали ли сте книгата за скъпоценните камъни на прачичо? — попита Артър. — Онази, която е купил от Италия заедно с камъните?

— Да. — Тя въздъхна тъжно. — И какво от това?

— Мисля, че убиецът, когото търсим, е достатъчно луд, за да повярва, че може да построи адската машина, описана в „Книга за камъните“ — рече той.

Лейди Уилмингтън впери поглед в него с отворена уста от изумление.

— Няма начин — най-после каза тя с огромна убеденост. — Това е пълна глупост. Не мога да повярвам, че дори един умопобъркан човек би възприел инструкциите в онази стара книга насериозно.

Артър се обърна и я погледна.

— Тримата приятели говорили ли са за тази машина?

— Да, разбира се. — Лейди Уилмингтън дойде на себе си. Гласът ѝ вече бе спокоен и не трепереше. — В „Книга за камъните“ я наричаха „Мълнията на Юпитер“. Няколко пъти сме говорили за това устройство. Трейфорд и останалите се опитваха да го конструират. Но накрая решиха, че няма да успеят да го накарат да заработи.

— Защо са били толкова сигурни, че няма да проработи? — попита Елинор.

Лейди Уилмингтън потърка слепоочията си с пръсти.

— Не си спомням подробности. Беше свързано с това, че не можеха да извлекат енергия и да я приложат в центъра на камъните, за да се възбуди латентната мощ на камъните. В крайна сметка всички се съгласиха, че няма да постигнат целта си.

— Знам, че прачичо ми е стигнал до това заключение — рече Артър. — Но сигурна ли сте, че Глентуърт и Трейфорд са направили същото?

— Да. — Погледът на лейди Уилмингтън блуждаеше. Тя отново бързо докосна медальона си, сякаш в него търсеше утеха, докато си спомняше миналото. — Навремето беше модерно хората, които бяха погълнати от науката и математиката, да се занимават и със свръхестественото. В някои кръгове черната магия все още впечатлява дори най-добре образованите умове на днешно време. Не се съмнявам, че това ще продължи и в бъдеще.

Елинор я погледна.

— Казват, че самият велик учен Нютон е бил очарован от свръхестествените науки и е посветил доста години от живота си на сериозно изучаване на алхимията.

— Така е — решително заяви госпожа Уилмингтън. — И щом като такъв гениален учен е бил увлечен от окултните науки, кой би могъл да вини един простосмъртен, че е станал жертва на подобни интригуващи тайнства?

— Смятате ли, че Глентуърт и Трейфорд са продължили тайно да работят в тази област, след като всички единодушно са решили да се откажат от заниманията си с алхимия? — попита Артър.

Лейди Уилмингтън примигна и изправи рамене. Когато се обърна към Артър, тя се бе върнала в настоящето.

— Изобщо не мога да си представя подобна възможност, сър. Те все пак бяха изключително интелигентни, образовани мъже със съвременни разбирания. Не бяха истински алхимици, за бога!

— Искам да ви задам само един въпрос, ако сте така любезна и ми позволите? — рече Артър.

— Какъв е той?

— Сигурна ли сте, че лорд Трейфорд е загинал по време на експлозията в лабораторията му преди толкова много време?

Лейди Уилмингтън затвори очи. Пръстите ѝ докоснаха медальона.

— Да — прошепна. — Сигурна съм, че е мъртъв. Видях трупа му с очите си. В интерес на истината, прачичо ви също го видя. Сигурно не смятате, че убиецът, когото издирвате, е възрастен мъж?

— Не, в никакъв случай — отговори Елинон. — Наясно сме, че търсим млад мъж в разцвета на силите си.

— Защо казвате това? — попита лейди Уилмингтън.

— Защото злодеят има дързостта да танцува с мен, след като уби Ибитс — обясни Елинон.

Възрастната дама бе много изненадана.

— Танцували сте с убиеца? Откъде знаете, че е бил той? Можете ли да го опишете?

— Не, за съжаление не мога — призна Елинон. — Случи се на бал с маски. Не видях лицето му. Но наметалото му бе скъсано, което според нас е станало, докато икономът се е опитвал да се защити.

— Разбирам. — Лейди Уилмингтън бе притеснена. — Трябва да призная, че всичко това е доста странно.

— Да — потвърди Артър. — Така е. — Той погледна часовника на стената. — Трябва да тръгваме. Благодаря, че ни приехте, мадам.

— Няма защо. — Тя величествено наклони глава и кимна. — Дръжте ме в течение на разследването си.

— Да. — Графът извади визитна картичка от джоба си и я остави на масата. — Ако се сетите нещо, което би могло да ми помогне, незабавно ми съобщете, няма значение кое време на деня или нощта е, мадам.

Лейди Уилмингтън взе визитната картичка:

— Разбира се.

* * *

Артър не каза нищо на Елинон, докато не се качиха в каретата. Той се настани на седалката и се облегна на възглавничките.

— Е? — рече той. — Какво мислиш за лейди Уилмингтън?

Тя се замисли за начина, по който жената постоянно докосваше златния си медальон по време на разговора.

— Мисля, че е била много влюбена в един от членовете на „Дружеството на камъните“.

Лицето на Артър се изопна от изненада.

— Не очаквах да чуя точно това, но предположението ти определено е интересно. В кого от тримата според теб е била влюбена?

— Лорд Трейфорд. Онзи, който е загинал в разцвета на силите си. Онзи, който тя и останалите са смятали за най-умния от тримата. Предполагам, че именно неговата снимка носи в златния медальон.

Артър се почеса по брадата.

— Не забелязах медальона, но ми стана ясно, че нейна светлост крие нещо от нас. Срещал съм много хитри и лукави хора през живота си и веднага разбирам, когато някой ме лъже.

Елинор се поколеба.

— Ако наистина ни е излъгала, предполагам, че го е направила, защото е смятала, че е наложително.

— Може би се опита да предпази някого — каза той. — Какъвто и да е случаят, убеден съм, че трябва да научим повече за Трейфорд.

* * *

Убиецът се е осмелил да танцува с госпожица Лодж. Трябва да е луд, за да предприеме подобна дръзка постъпка.

Луд.

Лейди Уилмингтън потрепери при тази мисъл. Тя дълго седя, вперила поглед във визитната картичка на графа, докосвайки с пръсти медальона. В съзнанието ѝ нахлуха спомени, от които очите ѝ се насълзиха. Това бе много по-лошо, отколкото някога си бе представяла.

Сякаш бе изминала цяла вечност, когато изправи рамене и избърса сълзите от очите си. Сърцето ѝ се свиваше от мъка, но нямаше друг избор. Дълбоко в себе си винаги бе знаела, че рано или късно този момент ще настъпи и ще се наложи да направи онова, което е редно.

С нежелание отвори чекмеджето на писалището и взе лист хартия. Щеше незабавно да напише писмо. Ако планираше нещата както трябва, скоро всичко щеше да бъде под контрол.

Когато написа кратката бележка, някои от думите бяха размазани от сълзите ѝ.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Сейнт Мерин посети лейди Уилмингтън.

Убиецът не можеше да повярва на това, което видя. Той се беше скрил във входа на една сграда и проследи как лъскавата карета изчезна зад ъгъла.

Невероятно! Как графът бе направил връзката между тях? И то толкова бързо?

Не се изненада, когато едно улично хлапе, на което бе платил да шпионира, му докладва, че Сейнт Мерин и госпожица Лодж са ходили при госпожа Глентуърт. Рано или късно графът щеше да поиска да говори с вдовицата на Сатурн. Но какво ли им е казала онази глупава старица, че са отишли направо в дома на лейди Уилмингтън?

Убиецът трескаво премисли действията си. Опитваше се да разбере дали е направил някоя грешка, но не успя да намери никакъв недостатък в сложния си план.

Усети, че започва да се поти. Каретата на Сейнт Мерин, спряна на улицата пред дома на лейди Уилмингтън, бе първият знак, че тази забавна игра, която бе започнал с врага си, е поела в посока, която не бе предвидил.

Стига толкова. Не искаше още някоя изненада. Вече разполагаше с всичко необходимо, за да завърши машината. Крайно време бе да приключи с тази работа. Той излезе от входа и тръгна по широката улица. Умът му работеше трескаво и вече измисляше новата си стратегия.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джеръми Клайд бавно излезе през входната врата на игралния дом. Не обърна внимание на няколкото карети и файтони под наем, които чакаха на улицата с надеждата да ги наемат клиенти. Имаше нужда от чист въздух. Главата му бучеше от виното, което бе изпил.

Опита се да реши къде да отиде сега. В клуба си? В някой друг игрален дом? Единствената друга възможности бе да се прибере у дома при опърничавата жена, за която бе имал глупостта да се ожени. Това бе последното нещо, което искаше да направи. Тя щеше да го чака и да му задава безброй въпроси.

Мислеше си, че като се ожени за богатата жена, ще разреши всичките си проблеми. Но се оказа, че женитбата го направи хиляди пъти по-нещастен. Всичко тръгна наопаки, откакто Елинор загуби земите и наследството си. Само ако пастрокът ѝ не бе такъв глупак.

„Само ако.“ Струваше му се, че си повтаря тези думи по сто пъти на ден. Не беше честно. Беше се озовал в капана на този ужасен брак, заложник на капризите на стиснатите родители на съпругата си, докато Елинор си бе стъпила на крака като котка, каквато си беше. Щеше да се омъжи за един от най-богатите и най-влиятелни мъже в града. Как бе възможно това? Просто не бе честно.

От тъмното изникна мъж и тръгна към него. Джеръми залитна неуверено. Отдъхна си, когато светлината на газените лампи освети фино, елегантно палто и лъснатите до блясък ботуши, които непознатият носеше. Който и да бе този мъж, със сигурност бе аристократ, не бандит.

— Добър вечер, Клайд — спокойно го поздрави мъжът.

— Моля! — промърмори Джеръми. — Познаваме ли се?

— Не. — Непознатият му се поклони подигравателно. — Позволете ми да се представя. Казвам се Стоун.

Имаше само едно обяснение за забавната непринуденост на Стоун, тъжно си помисли Джеръми.

— Предполагам, че знаете името ми, защото сте били свидетел на падането ми в парка онзи ден следобед или поне сте чули за тази случка. Спестете си коментарите.

Стоун се усмихна. Приятелски сложи ръка на рамото на Джеръми.

— Признавам си, че присъствах на този инцидент, но не ми беше забавно. Мога само да ви съчувствам. Освен това, ако бях на ваше място, щях да искам да си отмъстя на господина, който ме унижи по този начин.

— Да, бе! Няма как да стане.

— Не бъдете толкова сигурен, сър. Може би ще успея да ви помогна. Проучих Сейнт Мерин. Изпратих няколко бездомни момчета да го следят, разпитах и наскоро починалия му иконом, който беше, уверявам ви, истински извор на полезна информация. Знам много неща за графа и необикновената му годеница. Неща, които мисля, че доста ще ви заинтересуват.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

След два дена късно вечерта Елинон и Маргарет стояха в дъното на поредната претъпкана, заддушна бална зала. Беше почти полунощ. Елинон стоически бе издържала на няколкото безкрайни танца. Краката я боляха, беше разтревожена и неспокойна.

Това нямаше да има значение, разбира се, ако беше танцувала с Артър. Той не се появи тази вечер, както и предишната, защото беше зает с разследването си. Искаше ѝ се да бе успяла да го убеди да я вземе със себе си, но както ѝ бе обяснил, не можеше да я вкара в клубовете, където отиде да разговаря с възрастните мъже там.

Разговорът с лейди Уилмингтън не ѝ излизаше от ума. Днес следобед ѝ бе хрумнало, че с Артър бяха пропуснали да ѝ зададат един много важен въпрос.

Покрай нея мина красива млада дама с изкуствена, любезна усмивка, хванала под ръка господин на средна възраст, който не откъсваше поглед от красивия ѝ бюст.

— Трябва да си призная, че колкото по-дълго играя ролята си — промърмори Елинон на Маргарет, — толкова повече започвам да се възхищавам на издръжливостта на младите дами, които непрекъснато ходят по балове, за да си намерят съпруг. Не знам как успяват.

— Тренират с години — сухо отговори Маргарет. — Залогът на тази игра е много висок все пак. Те добре осъзнават, че бъдещето им, а в много случаи и бъдещето на техните семейства, зависи от изхода от този кратък Сезон.

Елинон изведнъж почувства, че разбира много добре тези момичета, и изпита състрадание към тях.

— И с теб ли стана така?

— Семейството ми бе в тежко финансово положение, когато навърших осемнайсет. Имах три сестри, двама братя, майка и баба, за които да мисля. Баща ми бе починал и не ни бе оставил много пари. Сключването на изгоден брак бе единствената ни надежда. Баба успя да събере парите, необходими само за един Сезон. Запознах се с

Харолд Ланкастър още на първия бал. Направи ми предложение и аз веднага приех, разбира се.

— Направила си необходимото в името на семейството си.

— Той беше добър човек — каза тихо Маргарет. — С времето се научих да го обичам. Най-голямото препятствие бе разликата в годините ни. Харолд бе с двацет и пет години по-възрастен от мен. Нямахме почти нищо общо, както можеш да си представиш. Надявах се да намеря утеха в децата си, но не бяхме благословени с такива.

— Каква тъжна история.

— Но много често срещана. — Маргарет кимна към двойките на дансинга. — Предполагам, че този Сезон ще има много подобни истории.

— Не се съмнявам.

И в резултат на всичко това ще бъдат сключени бракове по сметка, без любов, помисли си Елинон. Запита се дали в крайна сметка и на Артър няма да му се наложи да сключи подобен брак. Той нямаше друг избор, трябваше да се ожени, независимо дали е намерил жената, в която да се влюби с цялата си страст. В крайна сметка щеше да изпълни дълга си към титлата и семейството, без да се съобрази със собствените си чувства.

— Трябва да призная, че си права за всички тези хора, дошли тук тази вечер — каза Маргарет, веейки си бързо с ветрилото. — Наистина, навалицата е голяма. На Бенет ще му трябва цяла вечност, за да ни донесе лимонадите. Докато дойде, ще умрем от жажда.

Тълпата се поразпръсна и Елинон забеляза натруфената, старомодна, напудрена перука, която бе част от премяната на лакеите на домакина им.

— До вратата има един прислужник — каза тя, надигайки се на пръсти, за да види по-добре. — Може да успеем да привлечем вниманието му.

— Май няма да се справим — промърмори Маргарет. — Ще изпразнят подносите, преди да е успял да се приближи до нас.

— Стой тук, за да може Бенет да те открие, когато се върне. — Елинон последва лакея. — Ще видя дали ще мога да настигна прислужника, преди да свърши лимонадата.

— Внимавай да не те стъпчат.

— Не се притеснявай. Ей сега се връщам.

Елинор си проправи път през група мъже и жени на средна възраст и тръгна колкото се може по-бързо към мястото, където бе зърнала лакея, преди да го изгуби от поглед.

Бе само на няколко крачки, когато усети нечий пръсти да я докосват точно под тила.

По целия ѝ гръбнак премина леденостудена тръпка. Внезапно дъхът ѝ секна.

Просто случайно докосване, опита се да убеди сама себе си тя. Когато много хора са се събрали на едно място, съвсем нормално е някой да я докосне неволно. Или пък някой от многото господа беше решил да се възползва от случая и да си позволи подобна волност.

Но само това можеше да направи, за да не изпищи от ужас, защото шестото чувство ѝ подсказваше, че докосването на пръстите, които се движеха доста интимно по кожата ѝ, не е било случайно.

„Не може да бъде — помисли си тя. — Не и тук. Не би посмял.“ Кожата ѝ настръхна въпреки задуха и жегата. Сигурно се бе заблудила.

Но убиецът и предишния път се бе доближил до нея в препълнена бална зала, напомни си тя.

В никакъв случай не биваше да се издава, че знае, че той е наблизо.

Наложи си да запази спокойствие. Бавно се завъртя, опитваше се да изглежда равнодушна. Разтвори ветрилото си и се разхлади с него, докато оглеждаше тълпата.

Около нея стояха двама-трима мъже, но никой не бе достатъчно близо, за да я е докоснал.

Тогава видя лакея; не онзи, който се опитваше да догони, а друг.

Бе с гръб към нея, бързо си проправяше път в тълпата бърбещи и смеещи се гости. Виждаше само яката на ливреята му в зелено и сребристо и напудрената къдрава перука, която се подаваше под шапката. Имаше обаче нещо смуцаващо познато в начина, по който се движеше.

Тя тръгна между хората, опитвайки се да не изгуби лакея от поглед.

— Извинете — промърморваше тя на тези, които бяха застанали на пътя ѝ. — Извинете ме. Съжалявам, че бутнах лимонадата ви, мадам. Не исках да ви настъпя, сър...

Най-после преодоля тълпата и се спря. Нямахте и следа от лакея, но тя веднага забеляза, че вратата към градината бе единственият изход в този край на балната зала.

Пристъпи в сянката. Не бе сама на терасата. Имаше няколко двойки, които разговаряха тихо. Никой не ѝ обърна внимание. Лакеят не се виждаше.

Тя прекоси каменната тераса и слезе по петте широки стъпала, които водеха до потъналата в тъмнина градина. Опитваше се да изглежда като останалите гости, решили да подишат чист въздух.

Пред нея се появиха големи мраморни статуи, подредени в огромен кръг. В тъмното пространство между фигурите не помръдваше нищо.

— Елинор.

Тя беше толкова напрегната, че едва не изпищя, като чу името си. Обърна се и видя Джеръми Клайд, който стоеше недалеч от нея.

— Здравей, Джеръми. — Тя затвори ветрилото си. — Случайно да видя преди малко отгук да минава един лакей?

— Защо, по дяволите, да обръщам внимание на някакъв си слуга? — сопна се той, приближавайки се към нея. — Видях те да излизаш в градината и те последвах. Искан да говоря с теб.

— Нямам време за празни приказки. — Тя тръгна към наредените в кръг статуи. Търсеше някаква следа от слугата, когото бе изгубила от поглед.

— Сигурен ли си, че не си видял лакея? Бе облечен в ливрея. Сигурна съм, че дойде насам.

— Дяволите да го вземат, ще престанеш ли да говориш за този лакей? — Джеръми бързо тръгна след нея и хвана ръката ѝ.

Тя се дръпна, за да се освободи. Той обаче не я пусна.

— Бъди така добър и ме пусни. — Вече се бяха скрили от погледите на гостите на терасата, но тя знаеше, че гласовете се чуват надалече в тихата нощ. Тя му прошепна: — Не искам да ме докосваш.

— Елинор, трябва да ме изслушаш.

— Току-що ти казах, нямам време за това.

— Тази вечер дойдох тук, за да се видя с теб. — Той леко я раздруса. — Скъпа моя, знам абсолютно всичко.

Стресната, тя забрави, че искаше да си измъкне ръката и го погледна в очите.

— За какво, по дяволите, говориш?

Той притеснено погледна към терасата, а после дрезгаво прошепна:

— Знам, че Сейнт Мерин те е наел за своя метреса.

Шокирана, тя впери поглед в него.

— Нямам никаква представа за какво говориш.

— Той те използва, скъпа моя. Няма никакво намерение да се ожени за теб — изсумтя с отвращение Джеръми. — Очевидно ти си единствената, която не знае истината.

— Глупости. Нямам никаква представа за какво говориш, а и не искам да знам. Пусни ме. Трябва да се върна в балната зала.

— Елинор, чуй ме. Името ти е в списъците със залозите на всички клубове в Сейнт Джеймс тази вечер.

Тя усети, че стомахът ѝ се свива.

— Моля, какво каза?

— Всички залагат какво ще се случи, когато Сейнт Мерин се умори от теб.

— Публична тайна е, че има господа, които залагат на всичко, което ги забавлява — строго каза тя.

— Говорим за твоята репутация.

— Откога си толкова загрижен за доброто ми име?

— По дяволите, Елинор, говори по-тихо. — Джеръми отново се огледа, за да се увери, че никой не ги е чул. Наведе се към нея. — Ще ти напомня, че съм джентълмен. За разлика от Сейнт Мерин аз се постарях да запазя репутацията ти, докато бяхме сгодени.

— Да, твоята галантност ме остави безмълвна.

Той изглежда не забеляза сарказма в думите ѝ.

— Сейнт Мерин, от друга страна, те използва. Възнамерява да те захвърли като непотребна вещь по най-унизителния начин, след като парадира с теб като негова годеница няколко седмици или месеца. Когато приключи с теб, ще бъдеш съсипана.

— Така както представяш нещата, човек би си помислил, че за мен вече е прекалено късно и ми остава само да се наслаждавам на положението, докато мога.

— О, скъпа Елинор, не бива да говориш така. Аз мога да ти помогна.

— Така ли? — Почти й стана весело. — И как възнамеряваш да го направиш?

— Ще те взема под мое покровителство. Сега мога да си го позволя. За разлика от Сейнт Мерин аз ще бъда дискретен. Няма да ти се наложи да се сблъскаш с подигравателните намеци на обществото. Ще те скрия от погледите на аристократите. Най-после ще можем да бъдем щастливи, любов моя, както би трябвало да бъдем.

Тя направо побесня. За миг се замисли дали да не напъха ветрилото си в ухото на Джеръми.

— Нека ти кажа — изрече през зъби, — че перспективата да бъда съсипана от Сейнт Мерин е много по-привлекателна от тази да стана твоя метреса.

— Ти си разстроена — опита се да я утеши той. — Разбирам те. Очевидно напоследък си била подложена на голям стрес. Но когато се замислиш, ще видиш, че това, което ти предлагам, е най-доброто решение. Ще си спестиш унижението, което те чака със Сейнт Мерин.

— Пусни ме да си вървя, Джеръми.

— Само се опитвам да те предпазя.

Тя се усмихна студено.

— Последното нещо, което искам, е да бъда под твоя опека.

— Предпочиташ уговорката със Сейнт Мерин, защото е по-богат от мен ли? С какво ще ти помогнат парите му, когато приключи с теб и се изправиш пред най-голямото нещастие в живота си? Никога повече няма да можеш да се покажеш сред висшето общество. Животът ти ще бъде съсипан.

— Не знаеш нищо за плановете ми за бъдещето.

— Елинор, трябва да ме изслушаш. След това може би ще разбереш колко е сериозно всъщност положението ти. Идвам от един от клубовете, които посещавам. Видях списъците със собствените си очи. Тази вечер младият Гедингс заложи две хиляди паунда за това, че Сейнт Мерин ще те изхвърли в края на Сезона. Неговият залог е един от многото. Някои от заложените суми са значителни.

— Никога няма да престана да се удивлявам как е възможно добре образовани, интелигентни мъже да бъдат толкова глупави.

— Всички залагат на това, че годежът ви е измама. Единствената разлика е точно кога ще те изгони. Най-много залагат за края на

Сезона. Малцина смятат, че ще те задържи в леглото си и през лятото, защото ситуацията е изключително удобна за него.

В известен смисъл Артър щеше да я остави да си отиде, когато всичко това свърши, мрачно си помисли тя. Наистина ѝ стана много неприятно, че толкова много мъже от висшето общество залагаха на бъдещето ѝ и щяха да спечелят доста пари за нейна сметка. Изобщо не бе честно.

В този момент ѝ хрумна една страхотна идея и я порази като гръм от ясно небе.

„Знам точно как ще завърши тази история.“

Всъщност тя виждаше самотното си бъдеще много по-ясно от всеки джентълмен в клубовете. Щом Артър заловеше убиеца, тя щеше да може да определи точно кога ще приключи партньорството им.

Тази мисъл я натъжи много, но не можеше да пренебрегне финансовата страна на сделката. Бе единственият човек, освен Артър, разбира се, който може спокойно да залага на това как ще свърши всичко.

Нямаше да бъде лесно, напомни си тя. Потупа със затвореното ветрило по дланта си, мислеше много бързо. Имаше една-две пречки, с които трябваше да се справи. Все пак жена не можеше да влезе в мъжки клуб и да помоли да направи залог. Имаше нужда от помощта на някого, на когото може да се довери да направи залога от нейно име.

— Елиноръ? — Джеръми леко я раздруса. — Чу ли ме? Докато разговаряме, в целия град се правят залози. Къде е гордостта ти? Не можеш да позволиш на Сейнт Мерин да се отнася с теб по този начин.

„Вземи се в ръце“ — помисли си тя. Предполагаше се, че играе роля.

— Глупости, Джеръми. — Вдигна брадичка. — Не вярвам, че Сейнт Мерин е толкова коравосърдечен и ще ме изхвърли така. Защо всички смятат, че ще направи подобно нещо?

„Това — помисли си тя — е много уместен въпрос.“ Защо внезапно всички бяха започнали да залагат тази вечер?

— Говори се, че те е наел от някаква агенция — рече Джеръми.

Тя си отдъхна при тази новина.

— О, за бога, Джеръми! Тази шега, този слух, че ме е избрал от агенция, върви сред хората от самото начало на тази история. Всички знаят това. Нямах ли чувство за хумор?

Той леко присви очи.

— До тази вечер аз и всички останали вярвахме, че цялата история наистина е някаква ексцентрична представа на Сейнт Мерин за забавна шега. Но сега се говори, че това е самата истина, че той наистина те е намерил в агенция за компаньонки.

— Защо би направил подобно нещо? При неговите пари и благородническата му титла би могъл да си избере годеница измежду младите дами от висшето общество.

— Нима не разбираш? Говори се, че е отишъл в агенция за компаньонки, за да наеме някоя бедна девойка тъкмо защото няма никакво намерение да се ожени. Просто иска да се позабавлява малко с метреса, която да държи на разположение под собствения си покрив и да парадира с нея пред висшето общество. Просто една от скандалните му приумици. Този мъж е известен с хитрите си планове.

— Е, това определено е един от най-брилянтните му планове, ако наистина е така, както казваш — безгрижно рече тя, — защото съм напълно убедена, че възнамерява да се ожени за мен — нямаше да навреди да наблегне на това, че вярва, че намеренията на Сейнт Мерин спрямо нея са напълно почтени, помисли си тя. Можеше да помогне залозите да се вдигнат още повече.

— Скъпа моя, няма нужда да се преструваш пред мен. — Джеръми я стисна за ръката. — Казах ти, вече знам всичко. Вярно е, че Сейнт Мерин те е наел от една агенция. Не отричай.

— Глупости.

— „Гудхю и Уилис“, да бъда по-точен.

„Мили боже! Той знае името на агенцията“ — помисли си.

За първи път някой свързваше предполагаемата шега с агенция „Гудхю и Уилис“.

Тя преглътна с усилие, опитвайки се да прикрие, че думите му я стреснаха. Трябваше да разбере как е узнал името на агенцията.

— Нямам представа за какво говориш, Джеръми. — Опитваше се гласът ѝ да звучи спокоен и хладнокръвен, това ѝ костваше големи усилия, но тя успя. — Откъде чу това странно име?

— О, горкичката, наивната ми тя. Май наистина вярваш, че Сейнт Мерин възнамерява да се ожени за теб. — Той стисна ръката ѝ. — Кажи ми какво ти обеща той? Какви лъжи ти е наговорил?

— За разлика от теб, Джеръми, Сейнт Мерин винаги е бил изключително честен и откровен с мен.

Пръстите му я стискаха като менгеме.

— Искаш да кажеш, че си знаела за плана му? Не мога да повярвам, че би паднала толкова ниско, какво е станало с моята сладка, невинна Елинор?

— Сладката, невинна Елинор ще стане моя съпруга. — Артър излезе от сянката на живия плет. — И ако не я пуснеш незабавно, ще изгубя и малкото търпение, което ми е останало, Клайд.

— Сейнт Мерин. — Джеръми веднага пусна ръката на Елинор. Предпазливо отстъпи назад, когато Артър застана до Елинор. — Как смеете, сър?

— Как смея да помоля госпожица Лодж да стане моя съпруга ли? — Графът хвана младата жена за ръката. — Вероятно защото идеята ми се струва изключително добра. Не че това ти влиза в работата.

Джеръми трепна, но настоя:

— Нямате ли капка срам, сър?

— Това звучи почти забавно, казано от човека, изоставил Елинор, за да се ожени за друга.

— Не беше точно така — остро отвърна Джеръми.

— Всъщност — обади се Елинор — точно това се случи.

— Скъпа моя, погрешно си ме разбрала.

— Не мисля така.

— Със сигурност не съм те карал да правиш нещо толкова скандално, като например да се представяш пред обществото за моя годеница. — Клайд се обърна и погледна Артър. — Как ще обясните факта, че използвате госпожица Лодж по този начин, сър?

— Знаеш ли, Клайд — изрече графът с опасно тих глас, — намирам те за изключително неприятен човек.

Елинор се уплаши от тона му и застана между двамата мъже.

— Достатъчно, Артър, имаме по-важна работа тук тази вечер.

Той я погледна.

— Сигурна ли си? Тъкмо започна да става интересно.

— Джеръми знае за „Гудхю и Уилис“? — многозначително рече тя.

Артър я стисна още по-силно за ръката, която Джеръми току-що бе пуснал. Ако продължават да я стискат така, утре сутринта щеше да

има синина, помисли си тя.

Артър не изпускаше Джеръми от поглед.

— Наистина ли?

— Всички знаят, че сте я наели от онази агенция — каза бързо Клайд.

— Носи се слух, че съм изпълнил заканата си да си избира съпруга от агенция за компаньонки — съгласи се Артър. — Но никой не знае името на агенцията. Кой ти го каза?

— Вижте какво, сър, не виждам защо трябва да ви давам обяснение...

Той изведнъж замълча, когато Артър пусна ръката на Елинор, сграбчи ревера на сакото му и го блъсна в мраморната статуя на някакъв бог.

— Кой ти даде името на агенция „Гудхю и Уилис“, Клайд? — попита още по-тихо графът.

Джеръми остана с отворени уста от изненада, но успя да изрази възмущението си:

— Пуснете ме, сър.

— Много бих искал да те предизвикам на дуел, задето разпространяваш такива злостни слухове по адрес на годеницата ми, веднъж вече ти обещах да го направя.

На лицето на Джеръми бе изписан ужас.

— Не говорите сериозно, сър. Всички знаят, че не сте си направили труда да предизвикате на дуел мъжа, който избяга с истинската ви годеница. Малко вероятно е да рискувате кожата си заради жена, която смятате за годеница по сметка.

— Клайд, ти и всички останали знаете много малко за мен и за онова, което бих могъл да направя. Веднага ми кажи откъде чу името на агенция „Гудхю и Уилис“ или секундантите ми ще се свържат с теб след не повече от час.

Джеръми престана да се перчи.

— Добре — каза, опитвайки се да запази поне малко достойнство. — Не виждам защо да не ви кажа откъде чух какви са истинските ви намерения спрямо госпожица Лодж.

— Къде го чу?

— В „Зеленият Лион“.

Елинор свъси вежди.

— Какво е „Зеленият Лион“?

— Това е игрален дом в Сейнт Джеймс — обясни Артър, без да изпуска другия мъж от поглед. — Как си се озовал там, Клайд? Или често посещаваш това място?

— Не ме обиждайте. — Джеръми изправи рамене. — Случайно отидох там снощи. Беше ми скучно и някой каза, че там може да е забавно.

— Случайно си отишъл там снощи и случайно си се запознал с човек, който ти е казал името „Гудхю и Уилис“? Не мисля, че е така. Опитай пак.

— Това е самата истина, дяволите да ви вземат! Нямах настроение и някой предложи да отидем до „Зеленият Лион“. Всички отидохме там и играхме комар около час. И тогава той спомена слуховете за „Гудхю и Уилис“.

— Този човек приятел ли ти е? — спокойно попита Артър.

— Не ми е приятел. Просто познат. Снощи го видях за първи път.

— Къде се запознахте?

Джеръми бързо погледна Елинор и после веднага отмести поглед.

— Пред едно заведение на Орчид стрийт — промърмори.

— Орчид стрийт — сухо се усмихна Артър. — Да, разбира се, това трябва да е адресът на бордея, ръководен от старата сводница на име госпожа Флауърс.

Елинор се възмути:

— Нима си редовен клиент на бардаци, Джеръми? Това е много тъжно. Съпругата ти знае ли?

— Случайно бях на Орчид стрийт по работа — промърмори Джеръми. — Не знаех, че там има бордей.

— Както и да е — рече графът. — Разкажи ми по-подробно за мъжа, който ти се е представил снощи и е предложил да отидете в „Зеленият Лион“.

Джеръми се опита да свие рамене. Но не успя, защото Артър здраво държеше ревера на сакото му.

— Няма много за казване. Представи се с името Стоун или Стоунър или нещо такова. Изглежда, много добре познаваше „Зеленият Лион“.

— Как изглеждаше? — попита Елинор.

Лицето на Клайд се изкриви от недоумение.

— Защо това е толкова важно?

Артър натисна Джеръми още по-силно към статуята.

— Отговори на въпроса ѝ, Клайд!

— Дяволите да го вземат, не си спомням. Бях изпил няколко бутилки червено вино, преди да се запозная с него.

— Бил си пиан? — Младата жена бе изненадана. Докато я ухажваше, не бе забелязала да пие много. — Няма нищо по-лошо от един пияница. Горката ти съпруга, съчувствам ѝ от все сърце.

— Исках да забравя проблемите си — озъби се Джеръми. — Бракът ми не е онова, което хората наричат брак по любов. Това е истински ад. Преди да се оженим, тъстът ми намекна, че ще даде голяма зестра на съпругата ми, но след това се отметна. Той контролира финансите ни и настоява да играя по неговата свирка. Попаднах в капан, в капан, казвам ви.

— Брачните ти неволи не ни интересуват — отвърна Артър. — Опиши ни мъжа, с когото се запозна на Орчид стрийт.

Джеръми направи гримаса.

— Беше висок горе-долу колкото мен. С кафява коса. — Той разтърка очите си. — Поне така си мисля.

— Дебел ли беше? — подкани го Артър. — Или слаб?

— Не беше дебел — колебливо отвърна Клайд. — Изглеждаше в добра форма.

— Чертите му сториха ли ти се особени по някакъв начин? — попита Елинор. — Имаше ли белези по лицето?

Той я погледна намръщено.

— Не си спомням да е имал каквито и да било белези. Що се отнася до външния му вид, беше от мъжете, които жените намират за красиви и привлекателни.

— Как бе облечен?

— Със скъпи дрехи — без колебание отговори Джеръми. — Спомням си, че го помолих да ми каже името на шивача си, но той се пошегува и смени темата.

— А ръцете му? — попита Елинор. — Би ли ги описал?

— Ръцете му ли? — Джеръми впери поглед в нея, сякаш му бе задала изключително сложен въпрос по математика. — Не си спомням нищо необичайно за ръцете му.

— Няма смисъл. — Артър пусна ревера на сакото му. — Ако се сетиш още нещо, което би могло да ни помогне, веднага ми го съобщи. Джеръми оправи сакото и вратовръзката си.

— Защо, по дяволите, да си правя труда да ви помагам?

Усмивката на графа бе студена като последния кръг на Ада.

— Защото имаме много основателни причини да смятаме, че новият ти познат е убил поне трима души през последните седмици.

Клайд изсумтя.

При други обстоятелства, помисли си Елинор, физиономията му щеше да ѝ се стори забавна.

Както и да е, нямаше време да се наслаждава на изражението на Джеръми, защото Артър я поведе към балната зала.

— Какво, за бога, правеше навън с Клайд? — изсъска той.

— Видях един мъж, който ми заприлича на убиеца.

— По дяволите! Той е бил тук? — Сейнт Мерин спря толкова внезапно, че тя се спъна. Щеше да падне, ако той не я бе задържал. — Сигурна ли си?

— Мисля, че да, но трябва да призная, че не съм абсолютно убедена — колебливо отвърна. — Докосна гърба ми, точно под врата. Мога да се закълна, че го направи нарочно. От докосването му ме побиха тръпки.

— Копеленце! — Артър я привлече до себе си и собственически я прегърна през рамо.

Беше ѝ много приятно в прегръдките му. Усети топлина, безопасност и уют.

— Артър, може пък да съм си въобразила — каза тя. — Господ ми е свидетел, че напоследък ми дойде в повече и бях много напрегната. Да се съсредоточим върху това, което научихме от Джеръми.

— Да.

Неохотно вдигна глава от гърдите му.

— Много малко хора знаят името на агенцията, от която ме нае. Измежду тях Ибитс е единственият, който с удоволствие би продал тази информация на някого.

— А човекът, на когото е казал името на агенцията, вероятно след това го е убил. — Артър я освободи от прегръдката си и отново тръгна към стъпалата на терасата. — Ела. Трябва да побързаме.

— Къде отиваме?

— Ти се прибиращ у дома, а аз отивам в „Зеленият Лион“, за да огледам обстановката там. Клайд каза, че новият му познат често ходи в този клуб. Може би и тази вечер ще бъде там.

— Не, Артър, това няма да свърши работа. Трябва да дойда с теб.

— Елинор, нямам време да споря с теб.

— Въпреки че не съм особено надежден свидетел, аз съм единствената, която го е виждала и може да го познае.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Един час по-късно Елинор се загърна с шала си и оправи одеялото върху коленете си. Тази нощ не бе много студено, но човек усещаше хлад, когато седеше в каретата.

— Трябва да призная, че тази работа с шпионирането не е толкова вълнуваща, както очаквах — рече тя.

Артър, свит в ъгъла на седалката срещу нея, не откъсваше поглед от входа на „Зеленият Лион“.

— Предупредих те.

Тя реши да не обръща внимание на думите му. Тази вечер той не бе в настроение. Не можеше да го вини.

Седяха в стара карета, която бе наредил на Дженкс да наеме специално за това приключение.

Елинор разбра защо го е направил. Неговата карета вероятно щеше да бъде разпозната веднага, ако останеше дълго време на улицата пред „Зеленият Лион“. Но за нещастие конюшният за коне и карети под наем разполагаше само с една стара карета за тази вечер.

Веднага им стана ясно защо никой не я е наел. Когато се движеше, тежката карета друсаше и се тресеше, което бе доста неприятно. Освен това, макар че на пръв поглед седалките изглеждаха чисти, възглавничките се бяха просмукали с различни миризми.

Елинор въздъхна тихо и си призна, че бе очаквала времето, прекарано с Артър в тъмната карета, да е приятно. Бе си представяла, че двамата ще разговарят тихо час-два, докато наблюдават влизащите и излизащите мъже от клуба.

Но още щом застанаха в дългата колона от карети пред игралната зала, Артър потъна в дълбоко мълчание. Цялото му внимание бе насочено върху входната врата на „Зеленият Лион“. Тя знаеше, че той премисля плана си.

Тя огледа входа на игралната зала, чудеше се какво ли представлява мястото, което привлича толкова много мъже. Със сигурност бе непривлекателно според нея. Единствената газена лампа

на входа хвърляше слаба светлина и осветяваше лицата на редовните клиенти, които непрекъснато влизаха и излизаха.

Повечето мъже, които слизаха от каретите и наетите файтони точно пред входа, бяха видимо пияни. Смееха се прекалено високо и разказваха неприлични истории на приятелите си. Някои бяха превъзбудени, докато отиваха към заведението.

А повечето, които излизаха от клуба, бяха в съвсем различно настроение. Един-двама изглеждаха радостни и доволни. Хвалеха се с късмета си и заповядаха на кочияшите да ги откарат в друг игрален клуб. Но по-голямата част слизаха по стълбите унили и потиснати, ядосани или тъжни. Имаше и такива, които изглеждаха така, сякаш са научили, че техен близък роднина е починал. Елинор знаеше, че те току-що са проиграли на комар къща или наследство. Запита се дали някои от тях няма да се самоубият, преди да се е съмнало.

Тя отново потръпна.

Артър се размърда.

— Студено ли ти е?

— Не, не много. Какво ще правиш, ако не го видим тази вечер?

— Ще дойдем пак утре вечер. — Той постави ръка на облегалката. — Освен ако междуременно не попадна на нова информация. Засега това е най-важната улика.

— Не те ли смущава това, че убиецът е избрал точно Джеръми, за да му довери информацията за връзката ми с агенция „Гудхю и Уилис“? Това не може да е съвпадение, не може да го е направил случайно.

— Не. Сигурен съм, че е целял да ни навреди, като е казал на Клайд, че ти всъщност идваш от агенцията и че в крайна сметка слуховете са верни.

— Как да ни навреди?

— Все още не знам. Не забравяй, че той смята, че не можем да го разпознаем. Мисли си, че анонимността му е гарантирана.

Тя се загърна в шала си.

— Надявам се да успея да го позная от толкова далече.

Отново настана тишина.

— Артър?

— Да?

— Искях да те попитам нещо.

Той не я погледна.

— Какво?

— Как така веднага се сети за името на публичния дом на Орчидстрийт, щом Джеръми го спомена?

За секунда-две той не даде никакъв признак, че е чул въпроса. После тя видя усмивката му.

— Подобни заведения са известни на всички — рече. — Мъжки клюки, Елинор.

— Изобщо не съм изненадана да го чуя.

Той я погледна, усмивката все още беше на устните му.

— Онова, което всъщност искаш да знаеш, е дали често посещавам този публичен и игрален дом.

Тя вдигна брадичка и се загледа във входната врата на „Зеленият Лион“.

— Тази страна от личния ти живот изобщо не ме интересува.

— Разбира се, че те интересува, а отговорът ми е „не“.

— Разбирам. — За миг се успокои и се почувства щастлива, но после се сети за другия неудобен въпрос относно личния му живот, който я мъчеше от самото начало на това приключение. Доброто ѝ настроение веднага се помрачи. — Ами, предполагам, че нямаш нужда от услугите на подобно заведение.

— В момента няма друга жена в живота ми, Елинор — тихо каза той. — В интерес на истината, от доста време няма жена в живота ми. Това ли искаше да разбереш?

— Това не е моя работа.

— А, твоя е, сладка моя. Все пак вече имаме интимна връзка. Имаш право да знаеш дали имам връзка с друга жена. — Той замълча за миг. — Точно както аз очаквам да ми кажеш дали имаш подобна връзка с друг мъж.

Тонът му я накара да настръхне. Той ясно заяви, че не би делил любовта ѝ с друг.

— Ти знаеш най-добре, че няма друг мъж в живота ми — тихо отговори тя.

— Очаквам нещата да останат така, докато имаме любовни отношения.

Тя се прокашля, за да прочисти гърлото си:

— Ще очаквам същата лоялност и вярност и от теб.

— Ще я имаш — простичко отвърна той и отново впери поглед във входа на „Зеленият Лион“, оставяйки я на спокойствие да анализира смесицата от удовлетворение и копнеж, която се надигаше в нея.

Щеше да го има само за себе си, докато траеше тази тяхна странна любовна връзка. Но това само засили предчувствието колко болезнена щеше да бъде евентуалната раздяла.

Полагаше огромни усилия да се концентрира върху бъдещето и големите си планове, но с всеки изминал час ѝ ставаше все по-трудно да си представи живота без Артър.

„Мили боже, влюбена съм в него!“ — това откритие я изпълни с ентузиазъм, който почти веднага се превърна в ужас. Как бе допуснала това да се случи? Това бе огромна грешка.

— По дяволите! — Артър рязко се изправи и се наведе към прозореца на каретата. — Какво става тук?

Гласът му я изтръгна от мрачните ѝ мисли. Тя бързо седна по-напред.

— Какво има? — попита.

Той поклати глава, не отделяше поглед от стълбите пред входа на клуба.

— Дяволите да ме вземат, ако знам. Но това не може да е случайност. Погледни. Възможно ли е това да е мъжът, с когото си танцувала в нощта, когато бе убит Ибитс? Който те е докоснал тази вечер?

Тя проследи погледа му и видя красив мъж да излиза от „Зеленият Лион“. На светлината на газената лампа косата му изглеждаше светлокестенява. Беше слаб и се движеше с лекота. Пулсът ѝ се ускори, а устата ѝ пресъхна. Убиецът ли гледаше в момента? Това ли бе мъжът, който я бе докоснал по толкова интимен начин тази вечер и през нощта, в която Ибитс бе убит? От толкова далече не можеше да бъде сигурна.

— Същата височина е — колебливо каза. — А и пръстите му изглеждат дълги. От тук не виждам дали има пръстен.

— Носи високи ботуши, чак над коленете.

— Да, но както веднъж отбеляза, много господата харесват този вид ботуши. — Тя здраво стисна ръце. — Артър, съжалявам, но не съм сигурна от толкова далеч. Трябва да го видя по-отблизо.

— Не се качва в нито една от каретите.

Тя следеше с поглед мъжа с високите ботуши. Щом слезе по стълбите и стъпи на улицата, той запали малкия фенер, който държеше в ръка, и тръгна по тъмната улица. Беше сам.

— Стой в каретата. Дженкс ще остане с теб. — Артър отвори вратата и скочи на тротоара. — Ще последвам този мъж.

Притеснена, тя се наведе напред.

— Не, не бива да тръгваш след него сам, Артър. Моля те, може би убиецът цели точно това.

— Искам да разбера къде отива. Няма да му позволя да ме види.

— Артър...

— Много съм любопитен каква работа има в този квартал, толкова близо до „Зеленият Лион“.

— Това никак не ми харесва. Моля те, нека Дженкс дойде с теб.

Той се обърна към бързо отдалечаващата се светлинка на фенера, който мъжът носеше.

— Ще е много трудно да го проследя, без да ме забележи. А ако сме двама, със сигурност ще се усети, че го следим.

Понечи да затвори вратата.

— Почакай. Познаваш онзи мъж с фенера, нали? — прошепна тя.

— Това е Роланд Бърнли. Мъжът, който избяга с Джулиана.

Артър затвори вратата, преди Елинора да се съвземе от изненадата.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Слабата светлина от малките лампи на каретите и от газената лампа на входа на „Зеленият Лион“ бързо избледня зад Артър. Той закрачи по-бързо, опитвайки се да не изпуска от поглед фенера на Роланд. Трябваше да се съсредоточи и да върви на пръсти, за да не тропат токовете на ботушите му по тротоара.

От своя страна Роланд не се опитваше да се промъква крадешком. Стъпките му бяха бързи и сигурни: на човек, който много добре знае къде отива.

По тясната, криволичеща улица имаше редица малки магазинчета, които бяха затворени, щорите им бяха спуснати. В стаите над тях не светеше. През деня този квартал не бе чак толкова опасен, но в този час на нощта само глупак би дошъл тук сам. Какво бе накарало Роланд да дойде тук?

След няколко минути обектът му на наблюдение спря пред тъмен вход. Артър се скри в един вход и внимателно наблюдаваше Роланд, който влезе в малък, тесен коридор. Светлината от фенера леко потрепна, а после съвсем изчезна, когато вратата се затвори зад младия мъж.

Хрумна му, че Роланд сигурно идва тук при някоя млада жена, която живее на тази улица. Нямахше нищо необичайно в подобна ситуация. Бе нещо нормално един джентълмен, та дори и да е женен отскоро, да има и метреса. Но подобно удоволствие излизаше доста скъпо. А според всеобщото мнение финансовото положение на семейство Бърнли не бе никак розово.

Графът се загледа в прозорците над входа, в който мъжът токущо бе влязъл. Там не се виждаше светлина от фенер. Роланд сигурно беше отишъл в стая в задната част на сградата.

Тук няма да научи абсолютно нищо, помисли си той. Запаля собствения си фенер, намали светлината и излезе от входа. Прекоси малката уличка и се опита да отвори вратата, през която бе изчезнал Роланд.

Тя се отвори с лекота.

Слабата светлина освети стълбището, което водеше към етажа над магазините. Артър извади пистолета от джоба на палтото си.

Предпазливо се заизкачва, оглеждайки се за неочаквани сенки на площадката. Нищо не помръдваше в тъмното. Когато изкачи и последното стъпало, се озова в неосветен коридор. Имаше две врати. Под едната се процеждаше съвсем слаба светлинка.

Намали светлината на фенера, слабият лъч осветяваше само пода. Нямаше смисъл да става идеална мишена.

Отиде до вратата и се опита да завърти дръжката с лявата си ръка. Тя лесно се завъртя. Каквото и да правеше там, Роланд определено не предполагаше, че някой може да дойде и да го заплаши с пистолет. Сигурно е смятал да стои съвсем малко, искал е да се махне от тук, без да трябва да търси ключ.

Артър се заслуша за миг. В стаята не се чуваха гласове. Чуваше се само един човек, може би Роланд, как крачи из стаята.

Отвори се и се затвори чекмедже. Миг след това се чу скърцане. Ръждясала панта на гардероб?

Когато чу продължително стържене, използва момента, за да отвори вратата, без да го усети мъжът вътре.

Озова се в малка стая, обзаведена с легло, гардероб и стар умивалник. Роланд бе коленичил на голите дървени дъски и търсеше нещо под леглото. Не бе чул Артър да влиза в стаята.

— Добър вечер, Бърнли.

— Какво? — Роланд се сепна и рязко се изправи на крака. — Сейнт Мерин. Значи е истина. — В очите му се четеше мъка, която само след миг се превърна в изпепеляващ гняв. — Вкарали сте я насила в леглото си. Копеле такова!

Нахвърли се срещу Артър с цялата си ярост и двете му ръце бяха протегнати напред. Или не бе забелязал пистолета, или бе прекалено ядосан, за да мисли за опасността, която го грозеше.

Артър бързо излезе в коридора. Застана встрани и протегна крак. Роналд едва сега го забеляза.

— И какво толкова ужасно съм сторил? — попита Артър.

— Знаете много добре какво е престъплението ви. То е чудовищно.

— Обяснете ми.

— Накарали сте насила милата ми Джулиана да ви се отдаде, а в замяна сте ѝ обещали да платите дълговете ми от хазарта. Не го отричайте.

— Всъщност точно това ще направя, ще отрека. — Графът бутна леко другия мъж по гърба, за да го покани да влезе в стаята. — Всяка проклета дума, която казахте. — Той погледна тъмното стълбище. — Влезте вътре. Не искам да разговаряме в коридора.

— Възнамерявате да ме убиете, така ли? Това ли е вашето отмъщение?

— Не, няма да ви убия. А сега влизайте вътре. Веднага.

Роланд предпазливо погледна пистолета. Неохотно се отдели от стената и влезе в стаята.

— Вие никога не сте я обичали, Сейнт Мерин, признайте го. Но сте я пожелали, нали? Бяхте бесен, когато тя избяга с мен. Затова сте замислили коварно отмъщение. Само сте чакали удобен случай да го осъществите. Изчакали сте да изпадна в затруднено положение, а после сте изпратили бележка на Джулиана, че ще покриете дълговете ми, ако се съгласи да ви се отдаде.

— Кой ви разказа тази странна и нелепа история, Бърнли?

— Един приятел.

— Нали знаете какво казват хората: с такива приятели нямаш нужда от врагове. — Сейнт Мерин прибра пистолета в джоба си и огледа стаята. — Предполагам, че тази вечер дойдохте тук, защото сте очаквали да заварите Джулиана с мен в това легло?

Роланд трепна и сви устни.

— Получих бележка, докато играех комар. В нея пишеше, че ако дойда на този адрес веднага, ще намеря доказателство за вашето престъпление.

— Как ви бе предадена тази бележка?

— Едно бездомно хлапе я дало на портиера на клуба.

— Интересно. — Артър прекоси стаята, отиде до гардероба и огледа празните рафтове. — И намерихте ли доказателство, че изнудвам съпругата ви да спи с мен?

— Когато дойдохте, все още не бях претърсил цялата стая. — Роланд сви ръцете си в юмруци. — Но фактът, че сте тук, показва, че тази стая ви е добре позната.

— Мога да кажа същото за вас — рече графът.

Той отмести поглед от гардероба и отиде до умивалника. Отвори и затвори чекмеджетата едно след друго.

— Какво правите? — попита Роланд.

— Търся онова, което се предполага, че трябва да намерите в тази стая. — Отвори и последното чекмедже и видя черна кадифена торбичка, завързана с кожена връзчица. Изведнъж му просветна. — А така, може аз да е трябвало да открия нещо тук тази вечер.

Той развърза черната кадифена торбичка и я обърна. В ръката му паднаха два предмета, завити в ленена кърпа.

Остави ги на умивалника и ги разви един след друг.

С Роланд внимателно огледаха двете красиви емайлirани табакери. Всяка от тях бе украсена с миниатюрна сцена на алхимик по време на работа. На капака бе инкрустиран голям шлифован червен скъпоценен камък.

Роланд се приближи, смръщи чело.

— Табакери? Какво правят тук?

Графът гледаше светлината от фенера, която танцуваше по лъскавите кутии в ръката му.

— Май и двамата е трябвало да изиграем ролята на глупаци тази вечер. И почти се справихме успешно.

— За какво говорите?

Артър внимателно върна табакерите в кадифената торбичка.

— Мисля, че някой е искал да ви убия тази вечер, Бърнли. Или най-малкото, да ме обвинят в убийство.

* * *

Каретата потегли, преди Артър да е затворил вратата. Елинор не каза нищо, докато двамата мъже се настаниха на седалката срещу нея. Опита се да разчете нещо по лицата им.

— Какво става? — попита тя, опитвайки се да не обръща внимание на тревогата, която я бе обзела.

— Позволи ми да ти представя Роланд Бърнли. — Артър затвори вратата и спусна завесите на прозорците. — Бърнли, годеницата ми госпожица Елинор Лодж.

Роланд, седнал неспокоен в ъгъла, погледна Артър, а после и Елинор. В погледа му тя видя смесица от неодобрение и любопитство.

Роланд явно бе чул какво се говори из клубовете по неин адрес, помисли си тя и не знаеше какво да мисли. Сигурно се чудеше дали е бил представен на една уважавана дама, или на куртизанка. Подобна ситуация би поставила всеки истински джентълмен в неудобно положение.

Тя му се усмихна топло и спокойно и уверено му подаде ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, сър.

Роланд се поколеба, но пое ръката на дамата и прие официалното запознанство. Възпитанието надделя.

— Госпожице Лодж. — Той ѝ се поклони официално.

Почти веднага пусна ръката ѝ, но тя успя да прецени ситуацията. Погледна Артър.

— Това не е мъжът, когото търсиш — тихо каза.

— Преди малко и аз стигнах до същото заключение. — Той подхвърли черна кадифена торбичка в скута ѝ и увеличи светлината на една от лампите в каретата. — Но, изглежда, че някой е искал да ме убеди в обратното. Погледни.

Тя усети тежестта и формата на предметите в торбичката.

— Само не ми казвай, че си намерил табакерите?

— Да, намерих ги.

— Мили боже! — Бързо развърза торбичката и извади малките предмети, увити в кърпа. Разви първия и го повдигна срещу светлината, която проблесна върху емайлираната украса и заискри по големия червен скъпоценен камък на капака. — Какво означава това?

— От няколко минути задавам този въпрос на Сейнт Мерин — изсъска Роланд. — Той обаче все още не ми е отговорил.

— Това е дълга и объркана история, сър — увери го Елинор. — Сигурна съм, че Сейнт Мерин ще ви обясни всичко, след като вече и двамата сте в безопасност.

Артър леко се размърда и протегна крак.

— Накратко казано, Бърнли, опитвам се да заловя злодеят, който уби прачичо и поне още двама души.

Роланд го зяпна:

— Какво, за бога, говорите?

— Някой се опитва да ми внуши, че убиецът е редовен клиент на „Зеленият Лион“, затова с госпожица Лодж отидохме пред заведението тази вечер. Представете си удивлението ми, когато ви видях да излизате от клуба и да тръгвате сам по тъмната улица.

— Вече ви казах, имах причини да смятам, че... — Роланд замълча по средата на изречението и погледна Елинол. Лицето му почервеня.

Артър също погледна Елинол.

— Някой му е казал, че съпругата му му е изневерила с мен и че ако отиде на посочения адрес, ще намери доказателство за това.

Елинол бе шокирана.

— Каква чудовищна глупост.

Артър сви рамене.

Тя се обърна към Роланд:

— Нека ви кажа, сър, че Сейнт Мерин е джентълмен с изключително чувство за чест и почтеност. Ако го познавате, макар и бегло, ще сте наясно, че е немислимо да е прелъстил съпругата ви.

Роланд хвърли убийствен поглед на графа.

— Не съм сигурен в това.

Очите на Артър проблеснаха весело, но той не каза нищо.

— Аз пък съм напълно убедена, сър — заяви Елинол. — И ако продължавате да вярвате в тези небивалици, сте пълен глупак. Освен това трябва да ви кажа, че много обиждате и съпругата си, като допускате, че тя би ви изневерила.

— Нищо не знаете за отношенията ни — промърмори Роланд, изглеждаше измъчен.

— И тук грешите — рече тя. — Имах удоволствието да се запозная с госпожа Бърнли. Стана ми пределно ясно, че тя много ви обича и никога не би ви наранила.

На лицето на Роланд се изписаха неувереност и объркване.

— Познавате Джулиана? Не разбирам. Как се случи?

— Това няма връзка с въпроса. Достатъчно е да знаете, че тя наистина ви обича. Но дори да не сте сигурен в това, аз напълно вярвам в почтеността на Сейнт Мерин. — Тя се обърна към Артър: — Моля те, продължи.

Той поклати глава.

— Явно престъпникът е уредил срещата между мен и Бърнли тук тази вечер, като е предполагал, че ще си направя извода, че той е човекът, когото търся през цялото време. Съчинил е цялата тази история, за да ме отклони от разследването и да ме изпрати по фалшива следа.

— Да, разбира се — бавно каза Елинол. — Който и да е той, очевидно знае, че с господин Бърнли не сте в много добри отношения. Бил е сигурен, че всеки от вас ще си помисли най-лошото за другия.

— Тъхъ. — Роланд се сви още повече в ъгъла.

Артър въздъхна тежко.

Тя се усмихна окуражително и на двамата.

— Злодеят много е подценил и двамата ви, нали? Но, от друга страна, как би могъл да предположи, че и двамата сте прекалено проникателни и интелигентни, за да допуснете такава ужасна грешка? Мислел е, че ще реагирате по същия начин, както би реагирал той в подобна ситуация.

— Ммм. — Артър очевидно бе отегчен от разговора.

Роланд изсумтя и заби поглед във върховете на ботушите си.

Елинол погледна лицата и на двамата мъже и усети, че я побиват тръпки. В този момент разбра, че случилото се преди малко между Артър и Роланд едва не е завършило трагично.

— Е, всичко свърши — продължи тя, решена да разсее мрачната атмосфера. — Имаме доста въпроси, които бихме искали да ви зададем, господин Бърнли. Надявам се, че нямате нищо против?

— Какви въпроси? — предпазливо попита той.

Артър го погледна.

— Като за начало ни кажете всичко, което знаете за мъжа, който ви е казал да дойдете тук тази вечер.

Роланд скръсти ръце.

— Няма много за разказване. Запознах се с него преди няколко дена, докато играехме карти. Спечелих няколкостотин паунда от него първата вечер. За съжаление следващите няколко дена изгубих не само спечеленото, но и още.

— Той ли предложи да отидете в „Зеленият Лион“? — попита младата жена.

Роланд сви уста.

— Да.

— Как се казва той? — настоя тя.

— Стоун.

— Опишете го — рече Артър.

Роналд разпери ръце.

— Слаб. Със сини очи и кестенява коса. Висок горе-долу колкото мен. С красиви черти на лицето.

— А на каква възраст е? — попита Елиноор.

— Приблизително на моята. Това бе една от причините да се разбираме толкова добре, да си допаднем толкова, предполагам. Това, както и фактът, че разбираше финансовите ми затруднения.

Елиноор стисна по-здраво кадифената торбичка в скута си.

— Разказа ли ви нещо за себе си?

— Много малко. — Роланд замълча, за да си спомни. — През повечето време говорехме за настоящите ми финансови проблеми, предизвикани от... — Той внезапно замълча и хвърли отчаян поглед на Артър.

— Убедил ви е, че аз съм виновен за затрудненията ви? — сухо попита графът.

Роланд отново заби поглед в ботушите си. Елиноор кимна окуражително.

— Не се притеснявайте, господин Бърнли. Вашите финансови проблеми скоро ще бъдат зад гърба ви. Сейнт Мерин възнамерява да ви покани да вземете участие в едно от новите инвеститорски начинания.

Роланд се изправи.

— Какво означава това? За какво говорите?

Артър хвърли нетърпелив поглед на Елиноор. Тя се престори, че не го е забелязала.

— Със Сейнт Мерин можете да обсъдите финансовите въпроси по-късно, господин Бърнли. Сега да поговорим за този, който ви е завел в „Зеленият Лион“, за да залагате на комар. Моля ви, опитайте се да си спомните нещо, което ви се е сторило необичайно и интересно.

Роланд не каза нищо, явно искаше да продължат да разговарят за инвестициите, но се предаде.

— Наистина няма какво повече да ви кажа — рече той. — Изпихме няколко бутилки кларет и играхме карти. — Той замълча. —

Ами всъщност има още нещо. Имах чувството, че се интересува от физика и всичко свързано с науката.

Елинор задържа дъха си.

— Какво точно каза за интереса си към науката? — попита Артър.

— Не мога точно да си спомня — свъси вежди Роланд. — Подехме тази тема след една игра на хазарт. Бях загубил значителна сума пари. Стоун купи бутилка кларет, за да ме утеши. Пихме известно време и разговаряхме на различни теми. А после ме попита дали знам, че преди няколко години Англия е загубила втория си Нютон, преди да е успял да демонстрира на света своята гениалност.

Устата на Елинор пресъхна. Тя погледна Артър и видя разбиране в очите му.

— Това ме подсеща за един въпрос, който пропуснахме да зададем на лейди Уилмингтън — рече тя. — Не че можехме да разчитаме да ни каже истината, разбира се.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Изобщо не съм сигурна, че е редно да го правим, сър. — Елинор намести шала си и погледна тъмните прозорци на къщата. — Два часа през нощта е. По-добре да се приберем у дома и да обмислим нещата по-внимателно, преди да дойдем тук.

— Нямам намерение да чакам да стане по-прилично време, за да говоря с лейди Уилмингтън — заяви Артър.

Той вдигна тежкото месингово чукало за трети път и почука на вратата. Елинор трепна, когато металният звук отекна в тишината.

Малко преди това оставиха Роланд в клуба, като го предупредиха да не казва нищо за онова, което се бе случило тази вечер. След това Артър заповяда каретата да ги закара на адреса на лейди Уилмингтън.

Най-сетне в коридора се чуха стъпки, няколко секунди по-късно вратата предпазливо се отвори. Сънена камериерка с боне и тънка роба впери поглед в тях. В едната си ръка държеше свещ.

— Какво има? Сигурно сте сбъркали къщата, сър.

— Не съм сбъркал. — Артър влезе през отворената врата. — Веднага повикайте лейди Уилмингтън. Кажете ѝ, че въпросът е на живот и смърт.

— На живот и смърт ли? — Камериерката отстъпи назад, лицето ѝ се сгърчи от ужас.

Елинор се възползва от уплахата ѝ и влезе през вратата след Артър. Тя спокойно се усмихна.

— Вървете и кажете на лейди Уилмингтън, че Сейнт Мерин и годеницата му са тук — решително рече тя. — Сигурна съм, че ще ни приеме.

— Да, госпожо. — Ясните разпореждания, изглежда, поуспокоиха разстроената жена. Тя запали още една свещ върху холната масичка и бързо се качи горе.

След малко слезе.

— Нейна светлост каза, че ще ви приеме след малко в кабинета.

* * *

— Продължавам да твърдя, че трябваше да обмислим всичко много по-спокойно и внимателно, преди да дойдем тук — заяви Елинор.

Беше седнала на изящен стол в малкия елегантен кабинет. Свещта, която камериерката им бе запалила, бе поставена на инкрустирано писалище близо до прозореца.

— Споменаването на втория Нютон не може да е било случайно. Знаеш го не по-зле от мен. — Артър кръстосваше малката стая. — Лейди Уилмингтън е ключът към тази загадка. Предчувствам го.

Бе напълно съгласна с него, но начинът, по който възнамеряваше да се изправи пред лейди Уилмингтън, я притесняваше и тревожеше. Въпросът бе много деликатен. Трябваше да подхождат внимателно.

— Първото ни посещение тук не ми излиза от ума цяла вечер — каза тя. — Все си мислех за начина, по който докосваше медальона си, щом заговореше за Трейфорд. Хрумна ми, че ако са били любовници, може да им се е родило дете...

— Не и син. — Артър поклати глава. — Проучих и тази вероятност. Единственият наследник от мъжки пол на лейди Уилмингтън е един улегнал, изключително решителен, уважаван джентълмен, който според хората много прилича на съпруга ѝ и по външен вид, и по характер. Посветил се е на именията си и изобщо не се интересува от наука.

— Сейнт Мерин — обади се лейди Уилмингтън от вратата. В гласа ѝ звучеше смирение. — Госпожице Лодж. Значи все пак сте открили истината. Опасявах се, че така ще стане.

Графът спря да крачи и погледна към вратата.

— Добър вечер, госпожо. Виждам, че сте се досетили защо сме тук в този късен час.

— Да. — Лейди Уилмингтън бавно влезе в кабинета. Тази вечер изглеждаше много по-възрастна.

На Елинор ѝ стана мъчно за някога красивата и все още горда жена. Прошарената коса на лейди Уилмингтън не беше свита в кок на тила. Беше прибрана под бяло боне. Жената имаше изтощен вид на

човек, който не е спал добре напоследък. На пръстите ѝ нямаше пръстени, а на ушите ѝ не блестяха перли.

Но Елинор забеляза, че златният медальон е на врата ѝ.

Лейди Уилмингтън седна на стола, който Артър ѝ предложи.

— Дошли сте, за да ме питате за внука ми, нали?

Сейнт Мерин замръзна на място.

— Да, разбира се — много тихо изрече.

— Той е внук и на Трейфорд, нали? — попита Елинор.

— Да. — Лейди Уилмингтън бе вперила поглед в пламъка на свещта. — Двамата с Трейфорд бяхме много влюбени един в друг. Но аз бях омъжена и имах две деца от съпруга си. Нищо не можеше да се направи, когато разбрах, че очаквам дете от любовника си. Казах, че Уилмингтън е бащата и според закона нямаше място за съмнение, че той е родител на дъщеря ми. Никой не подозираше каква е истината.

— Трейфорд знаеше ли, че сте му родили дете? — попита Артър.

— Да. Беше много щастлив. Говореше как ще следи възпитанието и образованието ѝ в ролята си на загрижен приятел на семейството. Обеща да направи така, че тя да се занимава с физика и математика още от съвсем малка.

— Но след това Трейфорд е загинал по време на експлозията в лабораторията — рече графът.

— Мислех, че сърцето ми ще се пръсне, когато разбрах, че е мъртъв. — Лейди Уилмингтън докосна медальона си. — Единствената ми утеха бе мисълта, че имам дете от него. Заклех се да възпитам и образовам Хелън така както Трейфорд искаше. Тя бе изключително умно дете, но не проявяваше никакъв интерес към науката или пък математиката. Единственото, което я привличаше, бе музиката. Свиреше превъзходно и композираше страхотна музика, но знаех, че Трейфорд щеше да е много разочарован.

— Когато се е омъжила, дъщеря ви е родила син, който е наследил гениалния ум и страстта към науката на Трейфорд. — Артър хвана облегалката на един стол, наблюдавайки много внимателно лейди Уилмингтън. — Това вярно ли е, мадам?

Възрастната жена си играеше с медальона.

— Паркър е абсолютно копие на Трейфорд, когато бе на неговата възраст. Приликата е удивителна. Когато дъщеря ми и съпругът ѝ

починаха от треска, се заклев да отгледам внука си така както той искаше.

— Казахте му кой е истинският му дядо, нали? — тихо попита Елинон.

— Да. Когато поотрасна и започна да разбира, му разказах всичко за Трейфорд. Той заслужаваше да знае, че във вените му тече кръвта на един истински гений.

— Казахли сте му, че е потомък на човека, който е можел да стане втория Нютон на Англия — рече Артър. — И Паркър си е поставил за цел да осъществи мечтата на дядо си.

— Той изучаваше предметите, по които се увличаше Трейфорд — прошепна тя.

Елинон я погледна.

— Включително алхимия?

— Да. — Лейди Уилмингтън потръпна. — Повярвайте ми, че сторих всичко по силите си да отклоня Паркър от този ужасен път, по който тръгна. Но когато порасна, започна да прилича на Трейфорд не само в интелектуално отношение. И по интереси.

— Какво искате да кажете? — попита графът.

— Поведението на Паркър започна да става все по-непредсказуемо. Беше весел и щастлив без видима причина. А след това внезапно изпаднаше в депресия и се страхувах да не посегне на живота си. Само заниманията му с алхимия го разсейваха и разведряваха, когато изпаднаше в подобно състояние. Преди две години замина за Италия, за да продължи изследването си.

— Кога се върна? — попита Артър.

— Преди няколко месеца. — Лейди Уилмингтън въздъхна от болка. — Бях много щастлива, че отново е при мен, но скоро разбрах, че каквото и да е научил в Италия, то само е задълбочило интереса му към алхимията. Поиска да види дневниците и документите на Трейфорд. Бях ги прибрала в един сандък.

— Дадохте ли му ги?

— Надявах се това да задоволи любопитството му. Но се опасявам, че само влоших нещата. Знаех, че се е захванал с някакъв таен проект, но не знаех какво точно се опитва да направи.

— Какво предполагаете, че е то? — студено попита Артър. — Да открие философския камък? Да превръща оловото в злато?

— Подигравате ми се, сър, но ви казвам истината. Паркър толкова дълбоко е затънал в окултните си проучвания, че вярва в тези неща.

— Кога за първи път осъзнахте, че е решен да конструира машината, описана в „Книга за камъните“? — попита Сейнт Мерин.

Лейди Уилмингтън го погледна тъжно.

— Едва когато дойдохте да ме посетите онзи ден и ми казахте, че Глентуърт и прачичо ви са били убити и че табакерите им са били откраднати. Тогава разбрах какво е намислил Паркър.

— И сте наясно, че той не е просто ексцентричен гений — каза Артър. — Осъзнали сте, че е станал убиец.

Лейди Уилмингтън наведе глава и здраво стисна медальона си. Не каза нищо.

— Къде е Паркър? — попита Артър.

Лейди Уилмингтън вдигна глава. От нея се излъчваше тиха решителност.

— Вече няма нужда да се страхувате от моя внук, сър. Погрижила съм се за него.

Графът стисна зъби.

— Сигурно разбирате, че той трябва да бъде спрян, мадам.

— Да. Точно това направих.

— Моля?

— Няма да има повече убийства. — Тя махна ръката си от медальона. — Имате думата ми. Там, където е, не може да навреди на никого, включително и на вас.

Елинор потърси погледа ѝ.

— Какво сте направили, мадам?

— Внукът ми е душевноболен. — Очите на възрастната дама се напълниха със сълзи. — Не мога повече да се преструвам, че не е така. Но, моля ви, разберете, че не мога да понеса мисълта да го оковат в „Бедлам“.

Елинор трепна.

— Никой не би пожелал подобна съдба за любимите си хора. Но...

— След като си тръгнахте онзи ден, се обадох на личния си лекар. Познавам го от години и му имам пълно доверие. Уреди да приемат Паркър в частна клиника за психично болни в провинцията.

— Изпратили сте го в психиатрична клиника? — остро повтори Артър.

— Да. Доктор Мичел и двама санитарни отидоха в квартирата му днес следобед. Изненадаха го, докато се приготвяше да ходи в клуба си, и го отведоха.

Сейнт Мерин смръщи чело.

— Сигурна ли сте?

— Придружих ги и видях със собствените си очи как онези мъже хващат Паркър и му слагат усмирителна риза. Внукът ми ме умоляваше да му помогна, докато го натикваха в каруца с решетки. А после му напъхаха парче плат в устата, за да млъкне. Плаках с часове.

— Мили боже! — прошепна Елинор.

Лейди Уилмингтън бе вперила невиждащ поглед в пламъка на свещта.

— Уверявам ви, тази вечер бе най-тежката и кошмарна в целия ми живот. Беше още по-ужасна от деня, в който научих, че Трейфорд е загинал.

Елинор усети, че очите ѝ се пълнят със сълзи. Тя бързо се изправи на крака и отиде до стола на лейди Уилмингтън. Коленичи до нея и хвана ръката ѝ.

— Съжалявам, че сте били принудена да преживеете такава голяма трагедия — каза ѝ тя.

Лейди Уилмингтън, изглежда, не я чу. Тя продължаваше да се взира в свещта.

— Искам да изясним едно нещо, ако нямате нищо против, лейди Уилмингтън — рече тихо Артър. — Ако Паркър е бил отведен в частна психиатрична клиника днес следобед, кой е изпратил бележка на Роланд Бърнли да отиде на един адрес близо до „Зеленият Лион“ тази вечер? И кой се е постарал аз да го последвам и да открия табакерите?

Лейди Уилмингтън въздъхна тежко.

— Паркър планира всичко изключително прецизно. Още едно качество, което е наследил от Трейфорд. Сигурно е уредил срещата между вас и младия господин Бърнли, преди санитарите да го отведат. Съжалявам, нищо не знаех за това. Ако бях наясно какво е замислил, щях да ви предупредя, сър. Поне никой друг не умря, след като дойдохте и ми разказахте историята си.

— Истина е. — Артър сви ръка в юмрук и чак след това осъзна, че го е сторил. — Въпреки че едва не се случи, когато открих Бърнли с онези проклетите табакери.

Лейди Уилмингтън избърса сълзите си с кърпичка.

— Толкова много съжалявам, сър. Не знам какво друго да кажа.

— Като споменах табакерите — продължи той, — чудя се защо Паркър е искал да ги открия? Казвате, че е бил изцяло погълнат от идеята да конструира „Мълнията на Юпитер“. Ако това е истина, трябвали са му червените камъни. Защо е позволил два от тях да попаднат в ръцете ми?

Елинор се изправи.

— Според мен трябва да огледаме табакерите много внимателно. Сещам се само за една причина, поради която Паркър е направил така, че да ги намериш.

Артър веднага схвана какво има предвид тя. Отвори кадифената торбичка и извади едната табакера. После запали лампата на малкото писалище.

Елинор видя, че той вдига капака на кутията и на светлината на лампата внимателно я разглежда.

— Да, разбира се — рече той.

— Какво има? — попита лейди Уилмингтън.

— Ще занеса табакерите на бижутер още утре сутринта, за да съм абсолютно сигурен — отвърна Артър. — Но спокойно мога да кажа, че този камък е цветно стъкълце, изрязано във формата на истинския скъпоценен камък.

— Сега вече всичко ми се изясни — обади се младата жена. — Паркър е махнал и трите камъка и ги е заменил с фалшиви. Чудя се къде ли е скрил истинските?

Лейди Уилмингтън поклати глава озадачена.

— Предполагам, че са били у него, когато го отведоха. Но може и да ги е скрил в квартирата си.

— Ако ми дадете адреса, утре сутринта ще отида да претърся дома му — рече Артър.

Лейди Уилмингтън го погледна, бе отчаяна. На Елинор ѝ стана много мъчно за нея.

— Ще ви дам ключа от жилището на Паркър — заяви лейди Уилмингтън. — Само мога да ви помоля да ми простите, че не бях

откровена с вас още от самото начало.

— Разбирам как се чувствате. — Елинор погали треперещите ръце на жената. — Той е ваш внук и е всичко, което ви е останало от голямата любов на живота ви, която сте изгубили.

* * *

Няколко минути по-късно Артър се качи в каретата след Елинор. Вместо да седне на седалката срещу нея както винаги, той се отпусна до нея. С дълбока въздишка протегна крака. Бедрото му докосна нейното.

Тази вечер физическата му близост бе по-скоро успокояваща, отколкото възбуждаща, забеляза тя. Усещането бе много приятно и тя знаеше, че това е още нещо, което ще ѝ липсва, когато се разделят.

— Логично е да е уредил всичко още вчера или дори онзи ден — след известно време се обади Артър. — Използвал е Джеръми Клайд да хвърли въдицата, на която се хванах и отидох пред „Зеленият Лион“ тази вечер. Освен това Паркър сигурно е изпратил няколко бездомни хлапета да ме следят кога ще отида. Едно от тях сигурно ме е забелязало в тази наета карета и веднага е казало на Бърнли.

— И всичко това, за да отклони вниманието ти и да те накара да си помислиш, че си открил убиеца.

— Да.

— Предположил е, че веднага ще се хванеш и ще повярваш, че Бърнли е престъпникът. Все пак Бърнли е избягал с годеницата ти — усмихна се иронично тя. — Откъде да знае, че не изпитваш лоши чувства към Роналд и че всъщност ти си организирал бягството?

— Това е единствената му грешка.

— Да. Като заговорихме за грешка, очевидно наистина съм си въобразила, че лакеят, който ме докосна в балната зала тази вечер, е бил убиецът. — Тя потръпна. — Трябва да си призная, че много се радвам, че сгреших.

— Аз също. Мисълта, че може отново да те е докоснал...

— Ако изобщо това има някакво значение, смятам, че лейди Уилмингтън е постъпила много правилно — бързо каза тя, надявайки

се да поразсее мрачните му мисли: — Паркър е луд. Пред него имаше две възможности, психиатричната клиника или бесилото.

— Съгласен съм.

— Всичко свърши — тихо каза тя. — Случаят е разрешен. Изпълни дълга си. Време е вече да се успокоиш.

Той не каза нищо. Но след малко се протегна, хвана я за ръка и я притисна в обятията си.

Седяха прегърнати, без да кажат нищо, държаха се за ръце, докато каретата пристигна пред входната врата на голямата къща на Рейн стрийт.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Часовникът на масичката до леглото показваше три и петнайсет. Артър бе застанал до прозореца и го погледна от там. Беше се съблякъл за сън, но все още не си бе легнал. Нямахше смисъл. Не се нуждаеше от сън.

Нужна му бе Елинор.

Къщата изглеждаше притихнала и заспала. Прислугата отдавна си бе легнала. По всяка вероятност Бенет нямахше да доведе Маргарет у дома преди съмване, така правеше обикновено.

Чудеше се дали и Елинор не може да заспи. Загледа се в забулената в мрак градина и се запита как ли изглежда Елинор свита в леглото си. После за пореден път си напомни, че един джентълмен не бива да чука на вратата на спалнята на една дама, освен ако тя не го е подканила да го направи. Тя не бе намекнала такова нещо, когато ѝ пожела лека нощ преди малко. В интерес на истината, бе го посъветвала да си легне и да се наспи.

Не бе в настроение да следва съветите ѝ. Още известно време остана до прозореца, загледан в мрака. Щеше да бъде проява на безотговорност от негова страна да отиде в стаята на Елинор. Вярно е, че се измъкнаха от неудобната ситуация в библиотеката, но нямахше право отново да я поставя в неловко положение.

Рисковете бяха много и най-различни. Маргарет и Бенет можеха да се приберат по-рано и Маргарет да открие, че той се намира в погрешна спалня. Или пък скърцането на пода да събуди някой от прислугата и той, предполагайки, че в къщата е влязъл крадец, да се качи да провери какво става.

Но дълбоко в себе си знаеше, че не рискът да ги хванат го спираше, а вероятността за Елинор това да е само една краткотрайна авантюра.

Замисли се за мечтите ѝ за финансова и лична независимост. За миг си представи какво ли ще стане, ако захвърли отговорностите си към семейство Ланкастър и избяга с Елинор.

Картината да живее безгрижно и свободно с нея в някоя далечна страна, без досадните роднини и непрекъснатите изисквания и желаниа на онези, които зависеха от него, изникна пред очите му, сякаш бе някакво отражение в огледалото.

Но това видение бързо изчезна. Той имаше задължения и отговорности, които щеше да изпълни. Но тази вечер Елинон бе в съседната стая.

Завърза колана на черния копринен халат и се отдръпна от прозореца. Взе свещта и прекоси стаята, отвори вратата и излезе в коридора.

За миг се спря и се послуша. На улицата не се чуваше тропот на коне и карета, долу също бе съвсем тихо.

Тръгна по коридора и спря пред спалнята на Елинон. Под вратата не се виждаше светлина. Каза си, че това трябва да означава, че за разлика от него тя е успяла да заспи. Ами, ако просто лежи в тъмното с широко отворени очи? Нямаше да навреди, ако леко почука на вратата. Ако спеше дълбоко, нямаше да чуе потрепването.

Той почука, но не толкова тихо, колкото възнамеряваше. Каква щеше да е ползата от съвсем леко почукване.

В първия момент не чу нищо. После долови ясното поскърцване на леглото, последвано от леки и приглушени стъпки.

Вратата се отвори. Елинон го погледна с очи, които изглеждаха бездънни на светлината на свещта. Тъмната ѝ коса бе прибрана под малко дантелено боне. Беше облечена в простичка роба на дребни цветчета.

— Случило ли се е нещо? — прошепна тя.

— Покани ме да вляза.

— Защо?

— Защото съм джентълмен и не мога да вляза в спалнята ти, без да си ме поканила.

— О!

Той притаи дъх, чудейки се какво ще стори тя. Устните ѝ бавно се извиха в чувствена усмивка. Тя отстъпи встрани и отвори широко вратата.

— Моля, заповядай, влез.

Толкова много я желаше, че копнежът по нея заплашваше да погълне всички останали чувства, които бушуваха в него. Отчаяно я

желаеше.

Трябваше да мобилизира цялата си воля, за да не я вземе на ръце и да я занесе право в леглото. Влезе тихо в стаята и постави свещта на най-близката масичка.

Тя безшумно затвори вратата и се обърна към него.

— Артър, аз...

— Тихо! Никой не трябва да чуе, че разговаряме само двамата тук.

Прегърна я и я целуна, преди да е успяла да каже и думичка дори.

Тя го привлече към себе си. Той усети ноктите ѝ да се забиват в гърба му през коприната на халата. Устните ѝ леко се разтвориха.

Ще успее да се контролира, закле се той. Този път щеше да я накара да изживее неща, които ще му гарантират, че никога няма да го забрави.

Прокара длан по гърба ѝ, наслаждавайки се на елегантните женски извивки. Когато пръстите му преминаха през хълбока, усещането за стегнатото ѝ, закръглено дупе под ръцете му почти го докара до ръба. Той лекичко го стисна и бързо я притисна към себе си.

През тялото ѝ премина още една сладка тръпка. Тя тихичко изстена и се притисна плътно към него.

Той обхвана кръста ѝ с ръце и развърза колана на халата ѝ. Дрехата се разтвори и разкри семпла бяла ленена нощница, украсена по деколтето с дантела и сини панделки. Нежните зърна на гърдите ѝ се бяха очертали под тънката материя.

Целуна я по врата, а после захапа изящната мека част на ухото ѝ. Тя отново потръпна и издаде приглушен стон от удоволствие. Реакцията ѝ го развълнува и възбуди по-силно и от най-добрия наркотик.

Една по една махна всички фиби, които прикрепяха бонето ѝ. Косата ѝ се разпиля и покри ръцете му. Той стисна здраво сладките, уханни къдрици, подкрепи главата ѝ, за да я целуне отново.

Тя пъхна ръка под ревера на халата му и погали голите му гърди. Топлината на пръстите ѝ бе толкова възбуждаща, че едва преглътна стона си.

Тя разтвори устни и той разбра, че е толкова възбудена и е забравила, че трябва да пази тишина.

Той бързо покри отворените ѝ уста с ръка и поклати глава, усмихвайки се лекичко. В очите ѝ проблесна разбиране и съжаление. Веднага след това се появиха закачливи отблясъци. Много нежно и бавно го ухапа по ръката.

Той едва не се засмя на глас. Опиянен от мисълта за това, което предстоеше да се случи, той я вдигна на ръце и я отнесе на леглото.

Положи я на смачканите чаршафи, съблече халата си и събу чехлите си. Бе чисто гол, понеже не си бе облякъл пижама, когато се приготвяше за лягане. Изведнъж осъзна, че за първи път Елинор го вижда без дрехи.

Той я погледна, чудеше се дали ще го намери за красив, или гледката на голото му тяло и еректирала мъжественост ще я накара да се почувства неудобно.

Но когато зърна изражението ѝ, се успокои. В очите ѝ видя учудване, което го накара да се усмихне. Когато тя се пресегна да го прегърне, той вече не можеше да се сдържи.

Бавно се смъкна малко по-надолу на леглото. Няколко минути се остави на удоволствието да бъде докосван толкова интимно от Елинор. Но след две-три минути на истинско сладко мъчение се принуди да хване ръцете ѝ, които изследваха тялото му. Ако не я бе спрял, помисли си той, нямаше да може да направи изживяването такова, каквото го беше замислил.

Леко я бутна да легне по гръб, наведе се над нея и прокара длан по бедрото ѝ. Повдигна нощницата ѝ нагоре и не спря, докато не видя триъгълничето тъмни косъмчета, които покриваха интимните ѝ части.

Той се наведе и нежно целуна мекото ѝ, закръглено коляно. Тя прокара пръсти по врата му. След миг той нежно разтвори краката ѝ и докосна с език вътрешната част на коприненото ѝ бедро. Този път пръстите ѝ стиснаха силно косата му.

— Артър?

Той се пресегна и покри устните ѝ с длан, напомняйки ѝ, че трябва да пазят тишина.

Когато усети, че притихна, се върна и продължи оттам, откъдето бе спрял.

Намести се между краката ѝ и вдиша изключително женското ухание, което откри там. Тя ухаеше на море и на толкова редки подправки, че дори нямаха имена.

Можеше цял живот да вдишва този аромат. Повдигна коленете ѝ, зарови глава между тях, откри малката чувствена точка и започна да действа върху нея.

Тя настръхна, сякаш не бе напълно сигурна как да реагира. Но тялото ѝ знаеше точно какво да направи. Само след минутка бе толкова влажна, че ръцете му лъцяха на светлината на свещта.

Започна да диша учестено. Хълбоците ѝ се раздвижиха и се повдигнаха към него. Когато вкара пръста си в нея, тя се стегна и изстена. Той се наведе и я целуна на най-чувственото място. Междувременно пхна още един пръст в нея и леко ги размърда.

— Артър — глухо простена тя и се опита да се надигне и да седне, — какво правиш?

Той не вдигна глава, а леко я бутна отново да легне.

В началото си помисли, че ще се възпротиви. Но тя измърка и се подчини. Чуваше учестеното ѝ дишане. Знаеше, че е обзета от чувства, които не разбира напълно.

— Ооо, боже мой!

Край с обещанието ѝ да пази тишина, помисли си той развеселен, но и малко притеснен. Но вече не можеше да се спре. Тя бе твърде близо, а той бе решен да свърши работата си както трябва.

Той усети приближаването на кулминацията. Ръцете ѝ стиснаха чаршафите. Цялото ѝ тяло се скова.

„Тя е напълно дезориентирана“ — помисли си той. Вече нямаше представа какво става около нея.

Точно в този момент той чу, че външната врата се отваря. Улови далечния звук на гласовете долу.

Маргарет и Бенет се бяха прибрали.

Екстазът заля Елинор като буря. Той бързо вдигна глава и видя, че тя разтваря устни. Очите ѝ бяха затворени.

Бяха изправени пред истинска катастрофа.

Той се размърда, повдигна се малко нагоре и покри тялото ѝ със своето. Хвана главата ѝ между ръцете си и притисна устните си към нейните, поглъщайки високия, отчаян вик на изненадващо удоволствие.

След минутка-две тя утихна под него. Той предпазливо вдигна глава. Постава показалеца си на устните ѝ и проговори направо в ухото ѝ. Тя го погледна замаяна.

— Маргарет и Бенет са тук — прошепна той.

Долу вратата се затвори. Чуха се стъпките на Маргарет, която се качваше по стълбите.

Артър не помръдна. Под него и Елинор бе съвсем притихнала и не помръдваше. И двамата бяха целите в слух.

Стъпките на Маргарет се чуваха по-ясно, докато тя вървеше по коридора към спалнята си. Артър срещна погледа на Елинор. Дватама едновременно погледнаха свещта, която все още гореше на масичката.

Той знаеше, че и двамата се питат едно и също нещо. Маргарет ще забележи ли слабата светлинка под вратата?

Маргарет спря пред собствената си стая, а след това, точно когато Артър си помисли, че с Елинор са спасени, продължи по коридора.

Щеше да почука и да очаква Елинор да ѝ отвори. Само се надяваше Елинор да успее да измисли правдоподобно извинение, за да не я покани в стаята си да си побъбрят.

Изведнъж осъзна, че младата жена бе сложила ръце на гърдите му и го бутала с всички сили. Той покорно се търколи от нея и тихо застана прав до леглото.

Чу се очакваното почукване на вратата.

— Елинор! Забелязах, че свещта ти още свети. Ако не си прекалено уморена, искам да ти споделя една изключително вълнуваща новина. Бенет ме помоли да се омъжа за него.

— Един момент, Маргарет, почакай да облека халата си и да си обуя чехлите. — Тя скочи от леглото. — Новината е направо страхотна. Много се радвам за теб.

Продължи да говори весело, докато отваряше гардероба. Размести наредените рокли и повика Артър с ръка.

Той разбра, че го кани да се скрие в гардероба. Едва сподави стона си. Тя бе права. Това бе единственото място в стаята, където можеше да се скрие.

Той се спря, за да вземе халата и чехлите си, а после с огромно нежелание влезе в гардероба. Елинор бързо затвори вратата. Веднага бе обгърнат от фин муселин, ароматна коприна и тъмнина.

Чу, че младата жена отваря вратата на стаята.

— Мисля, че това си заслужава да се отпразнува, нали? — каза тя на Маргарет. — Хайде да отидем долу в библиотеката и да опитаме

отличното бренди на Артър. Искам да чуя всяка подробност от предложението на Бенет. Освен това аз също имам невероятна новина.

Маргарет щастливо се засмя, звучеше точно като младо момиче, преживяващо първата си любовна тръпка. Може би беше точно така.

— Мислиш ли, че е редно да пием от брендите му? — притесни се Маргарет. — Знаеш, че Артър много го харесва и си го пази. Отнася се към брендите така, сякаш е рядък скъпоценен божествен еликсир.

— Довери ми се — уверено каза Елинор. — В този момент няма да има абсолютно нищо против да слезем долу и да пийнем по глътка от скъпоценното му бренди.

Вратата зад двете жени се затвори.

Артър остана в мрака сред женски дрехи още минутка-две. Чудеше се какво се бе случило с подредения му, добре планиран живот. Не можеше да повярва, че се крие в гардероб в стаята на една дама.

Такива неща никога не му се бяха случвали, преди да срещне Елинор.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Следващият ден беше сряда и прислугата имаше свободен ден. Елинор се оказа сама в къщата със Сали, която бързо изчезна в стаята си, за да чете новия роман на Маргарет Малори.

Маргарет бе излязла с Бенет преди половин час. Артър също излезе малко след това и каза, че отива да претърси квартирата на Паркър. Елинор знаеше, че той очакваше да настоява да го придружи, но когато ѝ каза какво възнамерява да прави, тя само кимна разсеяно и му пожела да намери трите червени скъпоценни камъка.

В два и половина тя си сложи шапката и ръкавиците и излезе на разходка.

Бе слънчево и топло. Когато пристигна на уговореното място, Лусинда Колиер и Шарлот Атуотър вече я чакаха в сумрачната гостна на госпожа Бланчфлауър.

— Ето те и теб, Елинор. — Лусинда посегна към каничката с чай. — Нямаме търпение да научим новините около теб.

— Мисля, че те много ще ви заинтригуват. — Тя седна на дивана и погледна приятелките си. — Извинявам се за кратката бележка.

— Не се притеснявай — отвърна Шарлот. — В бележката твърдиш, че трябва да обсъдим нещо много важно.

— Мили боже, случи се, нали? — очите на Лусинда светнаха от изненада и вълнение. — Така си и знаех. Новият ти работодател се е възползвал от теб. Горкичката ми, бедничката Елинор. Предупредих те.

Тя се сети какво бе правил Артър с нея миналата нощ и невероятното удоволствие, което бе изпитала. Изведнъж ѝ стана много топло.

— Успокой се, Лусинда — рече и отпи от чая. — Уверявам те, че Сейнт Мерин не ме е обидил или унизил по някакъв начин.

— О! — На лицето на Лусинда се появи разочарование, но тя успя да се усмихне. — Толкова се радвам да го чуя.

Елинор постави чашата в чинийката.

— Съжалявам, че не мога да ви зарадвам с вълнуваща история за похотливостта на моя работодател, но мисля, че онова, което имам да ви кажа, ще ви се стори още по-интересно. Със сигурност ще се окаже много по-доходоносно.

* * *

Артър стоеше в средата на малката стая, която Паркър бе използвал за гостна. Тук имаше нещо нередно.

Когато лейди Уилмингтън му даде ключа преди час, тя го увери, че ще намери всичко така както е било, когато са го отвели в психиатричната клиника. Каза, че не е имала време да изнесе вещите и мебелите на внука си.

Артър претърси основно и много внимателно всички стаи. Не бе открил червените камъни, но не това го тревожеше. Притесняваше го начинът, по който изглеждаха стаите. На пръв поглед всичко беше наред. Мебелите в спалнята, всекидневната и в кухнята бяха точно онова, което човек би очаквал да види в жилището на съвременен млад джентълмен. В библиотеката бяха наредени творби от най-известните поети и класици. Дрехите в гардероба бяха по последна мода.

Нямаше нищо необичайно, забеляза Артър. И именно това не бе наред. Защото Паркър определено бе необикновен престъпник.

* * *

Елинор се засмя на начина, по който реагираха Лусинда и Шарлот на онова, което току-що им каза. Те я бяха зяпнали от изненада.

— Накратко казано — обобщи тя, — господата в клубовете са стигнали до извода, че Сейнт Мерин се е пошегувал с висшето общество. Смятат, че ме е наел, за да му бъда метреса.

— Смятат, че си му метреса, която се представя за негова годеница, и че живееш под неговия покрив, за да си му винаги под ръка? Какъв ужас! — възкликна Лусинда.

Шарлот я погледна неодобрително:

— Не забравяй, че Елинор не е любовница на Сейнт Мерин, Лусинда. Това е само слух, който се носи из клубовете.

— Да, разбира се — бързо каза Лусинда. Тя се усмихна на Елинор, за да се извини и да ѝ покаже, че съжалява. — Продължавай.

— Както вече казах — продължи младата жена, — залозите са точно кога Сейнт Мерин ще реши да приключи с този маскарад и ще ме уволни. — Тя замълча, за да се увери, че е привлякла вниманието им. — Не виждам защо да не се възползваме и да заложим и ние.

Това, че бяха схванали идеята ѝ, пролича първо в очите им. След това се появиха първите искрици на учудване и надежда.

— Със сигурност ще спечелим — прошепна Шарлот, уплашена от тази възможност. — Ако Елинор успее да убеди Сейнт Мерин да прекрати споразумението им на определена дата...

— Не мисля, че ще имам проблем с това — увери ги тя. — Смятам, че Сейнт Мерин ще ни съдейства и ще назове дата.

— И само ние ще я знаем — въздъхна Лусинда. — Та всяка от нас би могла да спечели цяло състояние.

— Ще е голямо изкушение да заложим няколко хиляди паунда — отбеляза Елинор, — но не мисля, че ще е много разумно. Голямата сума може да накара хората да заподозрат нещо нередно. Не бихме искали някой да се усъмни в залозите ни.

— Колко тогава? — попита Лусинда.

Тя се позамисли.

— Предполагам, че ще е добре, ако заложим общо седем-осемстотин паунда. Предполагам, че сума под хиляда паунда ще мине незабелязана. Ще разделим печалбата на три.

— На мен това ми се струва цяло състояние — заяви Лусинда очарована. Тя многозначително погледна към тавана. — Доста повече е от онова, което очаквам госпожа Бланчфлауър да ми остави в завещанието си и може би имам по-голям шанс да получа тези пари. Започвам да си мисля, че господарката ми ще ме надживее.

— Но как ще направим залозите? — попита Шарлот. — Дами не могат да влизат в нито един от клубовете в Сейнт Джеймс и да залагат.

— Много мислих по този въпрос — рече Елинор — и смятам, че съм измислила план, който ще свърши работа.

— Толкова е вълнуващо — рече Шарлот.

— Мисля, че това заслужава да се отпразнува с нещо по-силно от чаша чай — заяви Лусинда.

Тя стана от дивана, отвори шкафа и извади прашна гарафа с шери.

— Един момент — обади се Шарлот, ентузиазмът ѝ вече се бе изпарил. — Какво ще стане, ако загубим? Няма да можем да покрием залозите.

— За бога, Шарлот, мисли с главата си. — Лусинда махна гравираната стъклена капачка на гарафата. — Можем да загубим само ако Сейнт Мерин наистина възнамеряваше да се ожени за Елинор. Смяташ ли, че това е възможно?

Лицето на Шарлот незабавно се проясни.

— Възможно ли? Немислимо е джентълмен с неговото богатство и положение в обществото да се ожени за една компаньонка. Не знам какво ми стана, как въобще ми хрумна, че бихме могли да загубим.

— Точно така — каза Елинор. С усилие сдържа сълзите си. Успя да се усмихне широко и вдигна чашата с шери. — За залозите ни, дами.

* * *

Половин час по-късно тя тръгна към къщата на Рейн стрийт с чувството, че върви към собствената си гибел.

Беше много хубаво да пие за розовото бъдеще без финансови проблеми, изпълнено с предизвикателства да управлява малката си книжарница. Някой ден, когато престане да плаче, със сигурност ще може да се наслади на новия си живот. Но най-напред трябваше да се справи с болката от раздялата с Артър.

Тя излезе от парка и тръгна по улицата, която щеше да я отведе у дома. „Не, не у дома. Тази улица води до мястото, където работиш временно. Ти нямаш дом. Но един ден ще имаш. Ти сама ще си го създадеш.“

На входната врата на голямата къща се сети, че по-голямата част от прислугата има свободен ден. Имаше ключ и си отвори вратата.

Влезе в салона и свали мантото, ръкавиците и шапката си.

Нуждаеше се от чаша чай. Тръгна по коридора към задната част на къщата и слезе по каменните стъпала в кухнята. Погледна вратата, през която бе чула Ибитс да изнудва бедната Сали. Само два дена по-късно икономът бе мъртъв.

Тя потръпна при този спомен и продължи по коридора. Вратата на стаята на Сали бе отворена. Надникна вътре, очакваше да види камериерката, седнала с книга в ръка.

В стаята нямаше никого. Може би Сали бе решила все пак да излезе.

Отиде в голямата кухня и си приготви нещо за хапване. Качи подноса в библиотеката. Наля си чай и отиде до прозореца.

Напоследък къщата се бе променила много. Нямаше нищо общо с онова, което беше заварила, когато пристигна. Независимо че бе потисната и тъжна, тя изпита голямо задоволство от това, което бе направено досега.

Подовете и дървенията блестяха. Няколкото заключени стаи бяха отворени и почистени. Покривалата от мебелите бяха махнати. Прозорците и предишните мътни огледала блестяха, позволявайки на светлината и слънчевите лъчи да достигнат до места, които досега бяха потънали в мрак. По нейно нареждане тежките завеси в цялата къща бяха дръпнати и завързани с шнурчета. Никъде нямаше прах или дори петънце мръсотия.

И градините изглеждаха много по-привлекателни и красиви. Бе доволна от напредъка, който бе постигнат. Покритите с чакъл пътеки бяха изравнени. Храстите бяха подрязани, лехите — възстановени. Беше започнала работата по фонтана.

Помисли си колко щеше да е красива гледката от прозореца на библиотеката само след няколко месеца. Цветята щяха да са цъфнали. Подправките щяха да са готови. Водата на фонтана щеше да блести на слънцето.

Зачуди се дали Артър щеше да се сеца за нея, когато погледне през прозореца.

Допи чая и тъкмо се канеше да се отдръпне от прозореца, когато забеляза мъжа в работни дрехи и кожена престилка наведен над една цветна леха. Сети се за плочките, които трябваше да се сменят във фонтана. Нямаше да навреди, ако говори с градинаря, за да се увери, че вече са поръчани.

Бързо излезе от библиотеката и отиде в градината.

— Един момент, моля — извика тя, докато бързо се приближаваше към градинаря. — Искам да говоря с вас.

Градинарят изсумтя, но не вдигна глава. Продължи да плеви бурените.

— Знаете ли дали са поръчани плочките за фонтана? — попита тя и застана до него.

Мъжът отново изсумтя. Тя леко се наведе.

— Чухте ли ме?

Сърцето ѝ почти спря. Ръцете му. Градинарят не носеше ръкавици. Тя видя дългите му грациозни пръсти. На лявата му ръка блестеше златен пръстен с печат. Спомни си, че усети този пръстен под тънката ръкавица, която убиецът носеше в нощта, когато я покани да танцуват валс.

Долови неприятната му миризма и бързо се изправи. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се уплаши да не би той да го чуе. Тя отстъпи назад и стисна ръцете си една в друга, за да спрат да треперят. Бързо погледна към вратата в задната част на къщата. Стори ѝ се, че се намира на километри.

Градинарят се изправи и се обърна към нея.

Първата мисъл, която ѝ дойде наум, бе, че е прекалено красив, за да е безжалостен убиец. А после погледна в очите му и вече нямаше никакво съмнение относно самоличността му.

— Лично избрах мострите на плочките, които бих искала да бъдат поставени във фонтана — ясно и категорично каза тя. След това отстъпи още малко назад и му се усмихна широко. — Не искаме да стане някоя грешка, нали?

Градинарят извади пистолет изпод кожената престилка и го насочи право в сърцето ѝ.

— Не, госпожице Лодж — рече. — В никакъв случай не искаме да стане грешка. И без това ми създадохте доста проблеми.

Изведнъж се сети, че Сали не е в стаята си. Испита страх и невероятен гняв.

— Какво направихте на камериерката? — остро попита тя.

— Тя е добре. В безопасност е. — Той посочи бараката с пистолета. — Вижте сама.

Елинор прекоси краткото разстояние до градинската барака, като едва дишаше от страх и ужас, и отвори вратата.

Сали лежеше на пода завързана, със запушена уста, но очевидно бе невредима. Отвори широко очи, когато видя Елинор. На плота до нея лежеше запечатано писмо.

— Камериерката ви ще остане жива, ако ми съдействате, госпожице Лодж — подхвърли Паркър. — Но ако ми създадете някакви проблеми, ще прережа гърлото ѝ пред очите ви.

— Вие сте луд, сър — каза Елинор. Внимателно обмисляше думите си.

Думите ѝ, изглежда, го развеселиха.

— И баба ми мисли така. Вчера нареди да ме затворят в психиатрична клиника. А аз си мислех, че ме обича. Много е тъжно, когато човек не може да разчита на най-близките си хора, нали?

— Тя се опитваше да ви спаси.

Той сви рамене.

— Каквито и да са били намеренията ѝ, успях да избягам само след няколко часа. Дойдох в Лондон навреме, за да осъществя плановете си.

— Значи вас съм видяла на бала.

Той ѝ се поклонил иронично и подигравателно.

— Да, аз бях. Имате много красив и привлекателен врат, госпожице Лодж.

Нямаше да му позволи да я уплаши и притесни с подобни приказки.

— Защо искахте Сейнт Мерин да повярва, че Роланд Бърнли е убиецът?

— За да приспя бдителността на графа, разбира се. Смятах, че ще ми е по-лесно да се разправя първо с вас, а по-късно и с него, ако сваля гарда си. — Той се засмя. — Освен това доста ми хареса да си играя с негова светлост. Сейнт Мерин се гордее с ума си, но способностите му да разсъждава логично са нищо в сравнение с моите.

— За какво говорите? — попита тя с най-властния си тон. Може би, ако успееше да го поуспокои, някой щеше да се прибере, да забележи, че стои тук, и да дойде да види какво става.

— Всичките ви въпроси в крайна сметка ще получат отговор, госпожице Лодж. Но всяко нещо с времето си. Позволете ми да ви се

представя. — Паркър наведе глава и грациозно се поклони, но пистолетът в ръката му не трепна. — Имате изключителната чест да се запознаете с втория Нютон на Англия.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Артър стъпи с единия крак на стъпалото и подпря лакът на бедрото си.

— Защо смятате, че господинът, който живееше в апартамент номер пет, е бил особняк?

Възрастната икономка изсумтя.

— Нямаше прислужник. Нямаше камериерка. Нямаше никой, който да се грижи за дрехите му и да му готви. Живееше съвсем сам. Не съм срещала мъж, който да се грижи сам за себе си.

Той се обърна и отново погледна вратата на апартамент номер пет.

— Бяхте ли тук, когато го отведоха?

— Да. — Жената проследи погледа му и поклати глава. — Беше ужасно. Изведоха го завързан в една от онези усмирителни ризи, с които омотават горките хора в „Бедлам“. Изисканата дама в каретата си изплака очите. След това всички говореха, че ще го отведат в частна психиатрична клиника някъде в провинцията.

— Идваха ли посетители при господина, докато живееше на тази улица?

— Не съм виждала някой да идва при него. Но пък той стоеше тук само за по няколко часа следобед и привечер.

Артър се поизправи и свали крака си от каменното стъпало.

— Не спеше ли тук?

— Никога не съм го виждала да се прибира преди обяд. Предполагам, че е прекарвал нощите в клуба си.

Графът впери поглед във вратата.

— Или пък някъде другаде.

* * *

Елинор усети влагата и разбра, че се намира под земята, още преди Паркър да развърже очите ѝ. Когато махна превръзката, тя видя каменна стая без прозорци, осветена с лампи, закачени на стените.

Бяха слезли до това място в нещо като желязна клетка. Очите ѝ бяха завързани и не успя да види самото устройство, но усети движението му и чу тракането на тежки вериги, с които Паркър го спусна. Бе много горд, че само той знае тайната как се отваря тази клетка.

— Има специална ключалка, която го подsigурява — бе казал той. — Човек трябва да знае комбинацията, за да го отключи.

Ниският, сводест таван ѝ подсказа, че стаята е много стара. Готическият стил бе оригинален и не бе идеята за обзавеждане на някой съвременен дизайнер. Чу, че някъде капе вода.

В стаята имаше няколко работни тезгяха. Върху всеки от тях бяха наредени всякакви инструменти и машини. Някои от тях, например везни, микроскоп, лупи, тя разпозна. Други ѝ бяха напълно непознати.

— Добре дошла в лабораторията на дядо ми, госпожице Лодж. — Паркър направи широк жест с ръка. — Оборудването му бе отлично. Но естествено, когато за първи път попаднах тук, повечето неща вече бяха остарели. Някои все още работеха и вършеха работа, но си позволих да подменя голяма част от уредите с по-модерни машини.

Ръцете ѝ все още бяха вързани отпред, но Паркър бе развързал краката ѝ още докато слизаха с клетката.

По време на кошмарното пътуване се опита да скочи от движещата се клетка, но решетъчната врата бе затворена. Когато Паркър изкомандва на двамата главорези на капрата, тя бързо осъзна, че няма никакъв смисъл да ги моли за помощ. Злодеите явно работеха за него.

— Не пътувахме дълго — каза тя. Съзнателно не обърна внимание на думите му. — Трябва все още да сме в Лондон. Къде се намира това място?

Опитваше се гласът ѝ да звучи спокойно, сякаш контролира ситуацията. Каквото и да се случеше, нямаше да му позволи да види ужаса, който бе изпълнил сърцето ѝ. Нямаше да достави това удоволствие на този луд човек.

— Много сте прозорлива, госпожице Лодж. Да, наистина сме в Лондон. Тази лаборатория се намира в доста отдалечен квартал под

руините на едно древно абатство. В околността живеят много малко хора, които са убедени, че това място е населено с духове.

— Разбирам. — Тя внимателно огледа помещението. Не бе много трудно човек да повярва, че тук витаят духове и призраци.

Паркър сложи пистолета на един тезгях и свали палтото си. Под добре ушитото палто носеше снежнобяла ленена риза и елегантно елече в синьо и бяло.

— Дядо ми поддържаше и подсилваше местните легенди за абатството, а аз продължих в този дух — обясни той. — Много е полезно, когато човек иска да държи хората далеч от това място.

— Защо ме доведохте тук?

— Това е дълга и заплетена история, госпожице Лодж. — Той погледна часовника си. — Но имаме време, ще ви я разкажа. — Той отиде до един тезгях и докосна голямата зловеща машина. Погали я, сякаш милва нежно любовницата си. Очите му блестяха от ужасяващо обожание. — Това е една история за съдба и предопределеност.

— Глупости. Никой сериозен учен не вярва в съдбата и предопределеността.

— А, аз съм нещо повече от сериозен учен, скъпа моя. Аз съм роден да бъда господар на науката.

— Баба ви беше права. Вие наистина сте луд.

Той се изсмя.

— Тя наистина вярва в това.

— Извършили сте престъпление, убийство.

— Убийствата са само началото, госпожице Лодж. — Той бавно прокара ръка по част от машината, която приличаше на дълга цев на пушка. — Само началото. Предстои ми още много работа.

Начинът, по който милваше машината, я притесни. Тя отмести поглед от дългите му елегантни пръсти.

— Разкажете ми за вашата така наречена съдба, предопределеност.

— Няма никакво съмнение в това. Вече не. — Той изглежда бе омагьосан от тази машина. — Със Сейнт Мерин имаме една съдба. Никой от нас не може да избяга от съдбата си.

— Какво имате предвид?

Паркър извади малка червена кадифена торбичка от джоба си и я развърза.

— И двамата сме наследили смърт и неосъществена предопределеност. Но този път нещата ще се развият по различен начин.

Много внимателно извади голям скъпоценен камък от торбичката и го постави в отвор отстрани на странната машина.

— За какво, по дяволите, говорите? — попита тя. Искаше да го накара да продължи да разказва.

— Дядо ми и прачичото на Сейнт Мерин били приятели, а после станали най-големите съперници. В крайна сметка съперничеството между тях станало ожесточено. Джордж Ланкастър не е могъл да преглътне факта, че дядо ми е бил гениален като Нютон, разбирате ли? Наричали го луд. Подигравали му се.

— Вече си отмъстихте, нали? Убихте прачичото на Артър.

— Смъртта на Ланкастър бе нещастен случай. Поне тогава така мислех. Нямах намерение да го убивам, не и преди да е видял успеха на моя проект. Искях да знае, че е грешал, когато се е присмивал на дядо ми и го е наричал побъркан алхимик. Но старецът ме изненада. Прибра се точно когато претърсвах лабораторията му.

— Търсили сте табакерата.

— Да. За да проработи „Мълнията на Юпитер“, ми трябват трите скъпоценни камъка, разбирате ли? — Той сложи втория тъмен камък в уреда. — След като Джордж Ланкастър умря, осъзнах, че може би не съм разбрал правилно съдбата си. Но когато научих, че Сейнт Мерин ме търси, всичко ми стана ясно. Веднага разбрах, че той, а не старецът, трябва да стане свидетел на големия ми успех. Това е съвсем логично.

— Как така?

— Джордж Ланкастър и дядо ми са живели в друго време. Те са хора от предишното поколение. Принадлежат на миналото. А ние със Сейнт Мерин сме хора от новото време. Логично е графът, а не предшественикът му да стане свидетел на триумфа ми. — Паркър потупа машината с ръка. — Както е вярно, че аз, а не дядо ми, разгадах и последната тайна на „Мълнията на Юпитер“.

— Откъде научихте за предполагаемата си карма?

— Всичко бе написано в дневниците на дядо ми. — Той постави и последния камък в машината, затвори капака и се обърна към Елинор: — Но като всеки добър алхимик Трейфорд често е писал на

кодиран език, който трудно се разгадава. Направих някои грешки, докато успея да го декодирам.

— Защо смятате, че не сте направили огромна грешка, като ме доведохте тук?

— Признавам, че някои части от писанията на дядо ми бяха доста неясни. Но ми се изясниха, когато Сейнт Мерин направи така, че пътищата ни да се пресекат.

— Имате предвид, когато е решил да открие убиеца на прачичо си?

— Точно така. Когато научих, че ме търси, най-после осъзнах, че наистина ни е било писано да бъдем опоненти, точно както Ланкастър и дядо ми са били преди толкова много години.

Тя сега вече разбра.

— Доведохте ме тук, защото сте знаели, че така най-лесно ще накарате Сейнт Мерин да дойде и да стане ваш пленник.

— Вие сте много умна жена, госпожице Лодж. Сейнт Мерин е направил много добре, когато е отишъл в агенция „Гудхю и Уилис“. За вас обаче е лоша съдба, че е избрал именно вас за тази работа. Но понякога съдбата е такава. Често невинните играят ролята на пионки.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Артър скочи от каретата, преди напълно да е спряла на Рейн стрийт, и се качи по стъпалата.

— Не прибирайте конете — извика той на Дженкс през рамо. — Трябва да отидем на още едно място.

— Да, сър.

Вратата се отвори, преди графът да я е докоснал. Нед застана на прага, на лицето му бе изписан ужас.

— Значи сте получили съобщението ми, сър?

— Да. — Артър бързо влезе в салона. — Бях в квартирата на Паркър, когато момчето ме откри и ми каза, че има нещо много спешно. Какво се е случило? Искам днес да отида на още едно място, нямам време за губене.

Той видя Сали в салона зад Нед. Ужасеното ѝ лице накара стомахът му да се свие.

— Къде е госпожица Лодж? — рязко и грубо попита той.

Сали му подаде запечатано писмо и се разплака.

— Той заплаши да пререже гърлото ми, ако тя избяга или извика за помощ — през сълзи отговори прислужницата. — И щеше да го направи. Видях го в очите му, сър. Те не бяха на човешко същество.

* * *

— Вярно, че дядо ми се е провалил при опитите си да завърши „Мълнията на Юпитер“. — Паркър се облегна на тезгяха, бе скръстил ръце. — Но грешката му е била в апаратурата, която е използвал, не в инструкциите на стария алхимик.

— Какво искате да кажете? — попита Елинор, опитвайки се да изглежда заинтересувана.

Тя се приближи до тезгяха, сякаш бе привлечена от странната машина. Паркър с охота говореше за устройството и за своята

гениалност. Приличаше на лектор.

— В старото съчинение за скъпоценните камъни пише да се използва студен огън, за да се възбуди енергията, скрита в сърцевината на трите скъпоценни камъка — каза той. — Това бе най-големият препъникамък. Дядо ми е написал в дневниците си, че се е опитал да нагрее камъните по различен начин, но нищо не се е получило. Не е могъл да разбере какво означава „студен огън“. Опитвал се е да създаде източник на голяма горещина, когато е бил убит от експлозията.

Елинор спря от другата страна на масата, преструвайки се, че внимателно разглежда машината.

— Смятате, че сте открили отговора ли?

— Да. — Лицето на Паркър светна. — Щом прочетох дневниците на дядо ми и внимателно обмислих инструкциите в съчинението за скъпоценните камъни от гледна точка на съвременната наука, разбрах какво би могло да се използва, за да се приложи „студен огън“ върху камъните.

— И какво е то?

Той погали уреда.

— Ами машина, която произвежда ток, разбира се.

* * *

Артър не обърна внимание на притеснената икономка, която се опита да съобщи на господарката си за него, и бързо влезе в кабинета.

— Паркър е отвлякъл Елинор — каза той.

— Не! — Лейди Уилмингтън стана от стола си зад писалището.
— Не, не е възможно.

— Избягал е от психиатричната клиника, в която го изпратихте.

— Мили боже! — възрастната дама отново седна. — Никой не ми е съобщил, че е изчезнал. Кълна се.

— Вярвам ви. Не се съмнявам, че все още не са ви казали, защото се надяват да го открият, преди да разберете, че е избягал. Все пак вие сте доста заможна клиентка. Собствениците на психиатричната клиника не биха искали да отидете на друго място.

— Това е истинска катастрофа.

Артър прекоси стаята и се спря от другата страна на малкото бюро.

— Паркър е оставил инструкции да отида сам на един адрес в покрайнините в полунощ. Там трябва да ме посрещнат двама мъже и ще ме заведат на някакво тайно място. Мога само да предполагам, че първо ще ме завържат, ще ме обезоръжат, преди да ме заведат при внука ви. Няма да мога да помогна на Елинор особено много в това състояние.

— Много съжалявам! Много съжалявам! — Лейди Уилмингтън изглеждаше замаяна от отчаяние. — Не знам какво да направя или да кажа. Не съм искала да се случи такова нещо. Мислех си, че правя онова, което е най-добро за всички.

Той се наведе напред и се подпря на изящното бюро.

— Къде се намира лабораторията на Паркър?

Лейди Уилмингтън бе изненадана и обърквана от въпроса му.

— Моля?

— Днес ходих до квартирата му и я претърсих. Книгите и мебелите в нея са само декор, за да се имитира жилище на съвременен млад джентълмен.

— Какво искате да кажете?

— Прекарах голяма част от детството и юношеството си в къщата на праичо — рече Артър. — Знам какви мебели има в дома на мъж, погълнат от науката. В квартирата на Паркър не открих нищо подобно.

— Не ви разбирам.

— Трябваше да има лаборатория, оборудвана с инструменти, апарати, епруветки. Трябваше да има книги по оптика и математика, а не поезия и мода. Дневниците на Трейфорд също не бяха там.

— Да, разбирам. Вчера бях прекалено разстроена и не се сетих за тези неща.

— Паркър е обсебен от плановете си да построи „Мълнията на Юпитер“. Трябва да има тайна лаборатория някъде в Лондон. Вероятно е на място, където се чувства сигурен. Място, където може да работи по цяла нощ, без да привлича вниманието на хората. Там ще да е завел Елинор.

— Старата лаборатория на Трейфорд. — Лейди Уилмингтън разтърка челото си. — Сигурна съм, че Паркър е прочел в дневниците

къде се намира тя. Вероятно е бил очарован от идеята да продължи изследователската си работа там, където дядо му някога е провеждал опитите си.

— Какво знаете за нея?

— Трейфорд я създаде, след като се разделиха с прачичо ви и Глентуърт. Те така и не научиха за нея, а и едва ли щеше да ги интересува дори и да знаеха. Но Трейфорд много пъти ме е водил там — изрече тъжно лейди Уилмингтън. — Имаше нужда да сподели върху какво работи с някого, който оценява гения му. По онова време вече не си говореше с Ланкастър и Глентуърт.

— И ви е водел в лабораторията си, за да сте свидетел на резултатите от изследването му?

— Да. Местонахождението ѝ бе наша тайна. Това бе единственото място, където двамата можехме да бъдем заедно, без да се страхуваме, че ще ни разкроят.

* * *

По-ниският от двамата мъже, които чакаха на уличката, пръв забеляза трепкащата светлинка от приближаващия се фенер.

— Е, видя ли? Той все пак дойде точно както каза господин Стоун. — Бандитът се отдръпна от стената и вдигна пистолета си. — Мислех, че е много по-умен, за да рискува кожата си заради една жена.

В началото на улицата се появи човек с шапка и балтон. Беше неясен силует на фона на светлината от фенера.

— Той е глупак, така е. — Вторият мъж вдигна ножа, който държеше. С другата се пресегна и взе парчето въже, с което възнамеряваше да завърже пленника им. — Но това си е негов проблем, не наш. Ние трябва само да го заведем до старото абатство и да го оставим в клетката, която ни описа господин Стоун, това е всичко.

Те предпазливо тръгнаха към жертвата си, но човекът с шапката и балтона не направи никакви подозрителни движения. Просто стоеше и чакаше.

— Не мърдайте от мястото си, милорд — рече ниският мъж. Той държеше пистолета така, че предполагаемата му жертва да го види

много ясно. — Дори и малкото си пръстче не помръдвайте. Приятелят ми ще ви претърси, за да се увери, че сте чист, преди да се видите с господин Стоун.

Мъжът с балтона не каза нищо.

— Не ви се говори, а? — По-високият бандит се приближи с въжето в ръка. — Не мога да кажа, че ви виня. И аз на ваше място бих се притеснил, така си е. Господин Стоун е странна птица, вярно е.

— Но ни плаща щедро, така че се опитваме да не обръщаме внимание на странностите му — обясни niskият. — Да приключваме с тази работа. Сложете ръце на гърба, за да може партньорът ми да ви завърже. Нямаме цяла нощ на разположение, знаете.

— Не — рече Дженкс и свали шапката си. — Нямаме цяла нощ на разположение.

Нед и Хътчинс излязоха от входа зад двамата престъпници.

Щом чуха стъпки зад себе си, те се обърнаха, но Нед и Хътчинс вече бяха до тях. Опряха дулата на пистолетите си в гърбовете им.

— Хвърлете оръжията или и двамата сте мъртви — каза Хътчинс.

Злодеите замръзнаха на място. Пистолетът изтрака върху камъните. Ножът го последва.

— Чакайте малко. Наеха ни да заведем негова светлост при господаря ни — притеснено обясни niskият мъж. — Казаха ни, че всичко е уредено и негова светлост знае за плана. Не вършим престъпление.

— Това е въпрос на лично мнение — рече Хътчинс.

По-високият от двамата престъпници го погледна притеснено.

— Вие ли сте Сейнт Мерин?

— Не. Сейнт Мерин реши да мине по друг път, за да отиде на срещата с вашия господар.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Паркър извади златния часовник от джоба си и погледна колко е часът.

— След половин час хората ми ще оставят Сейнт Мерин добре завързан и обезоръжен в желязната клетка в параклиса над това помещение.

— Искате да кажете, че хората, които сте наели, знаят за тази лаборатория? — учудено попита Елинор.

— За какъв ме вземате? — Той й хвърли презрителен поглед. — Смятате ли, че бих издал такава голяма тайна на двама негодяи? Заповядах им да завържат Сейнт Мерин, да го вкарат в клетката в дъното на параклиса и да си тръгнат. Само аз знам за това място.

— Сега вече и аз знам за него — отбеляза тя.

Той развеселен наведе глава.

— Изразих се правилно. — Той погледна към сводестия таван. — А след малко, когато клетката се спусне през скрития люк в пода на параклиса, и Сейнт Мерин ще научи за нея. Предполагам, че и двамата ще оцените голямата чест, която ви оказвам.

— Честта да видим тайната лаборатория на втория Нютон на Англия ли?

— Много сте груба и язвителна, госпожице Лодж. Наистина ме засегнахте. — Той се засмя и посегна към дръжката на „Мълнията на Юпитер“. — Но ще смените тона си, когато видите на какво е способна тази машина.

Той започна да върти лоста много бързо. Елинор го гледаше разтревожена и притеснена.

— Какво правите?

— Създавам запас от електричество. Когато е готово, ще го използвам, за да активирам машината.

Тя разгледа уреда с нарастващо безпокойство, бе насочила цялото си внимание върху него.

— Как работи?

— След като се е натрупало достатъчно електричество, мога да го освободя, като завъртя дръжката в горната част на машината. — Той я посочи. — От там се и изключва мълнията. Когато искрите електричество докоснат трите камъка в кухнята, възбуждат енергията в тях, точно както пише старият алхимик. Излъчва се много тънък лъч пурпурна светлинка. Вече го изпробвах точно преди баба ми да нареди да ме отведат в психиатричната клиника. Работеше перфектно.

— Какво прави този лъч?

— Невероятни неща, госпожице Лодж — възкликна Паркър. — Унищожава всичко, до което се докосне.

Не предполагаше, че може да бъде още по-ужасена. Но когато видя лудостта в очите на този мъж, леденото усещане в стомаха ѝ се усили хилядократно.

Тогавя осъзна, че каквото ѝ да бе намислил да прави с „Мълнията на Юпитер“, имаше намерение да го изпробва най-напред срещу нея и Артър.

* * *

Артър бе смятал, че тъмнината ще е най-неприятното, но се оказа, че зловонието бе направо отвратително. Миризмата, която се носеше от реката, бе толкова неприятна, че той постави шала на носа и устата си.

Но поне не му се налагаше да върви по тесните, гъмжащи от плъхове брегове на загубената река, помисли си Артър, потапяйки пръта в тъмните води. Бе намерил малка лодка и един прът на тайния док под старите складове.

— Трейфорд държеше резервни лодки и пръти при входа на лабораторията и тук при складовете — обясни лейди Уилмингтън, когато го заведе в тъмното мазе на изоставената сграда и му показа тайния подземен док. — Каза ми, че по този начин може да влиза и да излиза от лабораторията или през абатството, или оттук според настроението си или ако се наложи да избяга заради някаква злополука при експериментите си. Паркър, изглежда, следва неговия пример.

Водите на тъмната река течаха бавно и управлението на лодката срещу течението не изискваше големи усилия, фенерът, който бе

поставил на носа на лодката, осветяваше неприятна и странна гледка.

Често завиваше по лъкатушещата река, трябваше много бързо да се наведе, за да не удари главата си в древните пешеходни мостове.

Имаше и други опасности, освен ниските мостове.

На няколко места в реката бяха паднали камъни и дървета. Някои се подаваха над водата като отдавна изгубени паметници на измряла цивилизация. Други бяха потопени във водата и не се виждаха, докато малката лодка не се удареше в тях.

Той внимателно разглеждаше всеки паднал камък, докато минаваше покрай него. Търсеше класическите статуи и странни мраморни релефи, които лейди Уилмингтън му бе казала да използва за ориентир.

— Когато ги видях за последен път, си личеше, че са там от векове — каза тя. — Сигурна съм, че все още са там.

* * *

Паркър отново погледна златния си часовник, изглеждаше доволен, дори нетърпелив.

— Дванайсет и половина. Хората ми вече трябва да са завързали Сейнт Мерин и да са го затворили в клетката.

Елинор вдигна поглед към сводестия таван.

— Не чух никакъв шум в помещението над тази лаборатория.

— Каменните подове са много дебели. Изолират всякакъв шум. Това е едно от най-големите предизвикателства на лабораторията. Мога да провеждам опитите си, които издават силен шум и светлина, и никой, дори да стои точно над това помещение, не би заподозрял какво се случва тук.

— Какво ви кара да смятате, че хората ви няма първо да изчакат, за да видят какво ще се случи? — попита тя.

— И те се страхуват от старото абатство като всички останали в квартала. Но дори любопитството им да надделее, няма да видят нищо друго, освен че клетката изчезва в каменната стена зад олтара. Щом скритият панел се затвори, невъзможно е да открият как се отваря. Няма да видят как клетката се спуска чак дотук.

Той се пресегна нагоре и завъртя голямото желязно колело, което се подаваше от каменната стена.

Част от тавана се наклони на една страна и над тях се показва тъмен прът. Елинон чу тракането на тежки вериги. Тя разпозна звука, който бе чула, когато Паркър я бе довел тук.

Сърцето ѝ заби лудо. Единствената възможност да вземе пръта върху тезгяха щеше да е, докато Паркър изважда Артър от клетката.

Тракането на веригите се засили. Тя видя дъното на желязната клетка да се появява от свода точно над машината.

Подадоха се върховете на идеално лъснати ботуши. Паркър бе впечатлен от гледката.

— Добре дошъл в лабораторията на втория Нютон на Англия, Сейнт Мерин — каза той, без да откъсва поглед от ботушите. Думите бяха изречени със задоволство и превъзбуда.

Елинон се приближи към тезгяха. Пресегна се и със завързаните си ръце сграбчи тежкия железен прът. Щеше да има само една възможност, помисли си тя.

— Елинон, наведи се — нареди ѝ Артър.

Тя инстинктивно се подчини и залегна на пода, без да изпуска железния прът.

— Сейнт Мерин. — Паркър се отдръпна от клетката с празните ботуши и вдигна пистолета.

— Не — изпищя младата жена.

Двата изстрела, които последваха, отекнаха в помещението. Разнесе се острата миризма на изгорял барут. Тя видя, че и двамата мъже все още стоят изправени. И двамата бяха стреляли, но разстоянието бе много голямо и не бяха уцелили.

И двете оръжия в момента бяха безполезни. Трябваше да бъдат презаредени, но Артър бързо извади друг пистолет от джоба си и се приближи, без да изпуска Паркър от поглед.

— Елинон, добре ли си? — попита.

— Да. — Тя се изправи на крака. — А ти?

— Невредим съм. — Той насочи пистолета си към Паркър.

— Копеле такова — изсъска Паркър. Той погледна Артър, очите му искряха от гняв. Приблечи се към тезгяха.

— Той има още един пистолет — извика Елинон. — На масата зад него е.

— Виждам го. — Графът пристъпи напред и взе неизползваното оръжие.

— Глупак. — Паркър впери поглед в него от другата страна на тезгяха. — Не знаете с кого си имате работа.

Неочаквано се хвърли към странния уред и с двете си ръце завъртя кръглата дръжка върху него. Артър вдигна пистолета си.

— Не мърдай!

— Пази се — предупреди го Елинон. — Твърди, че машината работи.

— Съмнявам се. Въпреки това... — Направи знак с пистолета си. — Отдалечи се от устройството, Паркър.

— Вече е прекалено късно, Сейнт Мерин. — Смехът на Паркър отекна. — Прекалено късно. Сега ще научите истината за моята гениалност.

От съоръжението се чу странно пукане и пращане. Елинон видя, че около него се образува волтова дъга.

Тънък рубиненочервен лъч блесна от дългото дуло. Паркър го размаха бавно към Артър.

Графът залегна на пода. Червеният лъч мина точно оттам, където беше той само преди секунда. Удари се в стената зад него, изсъска и от него блеснаха искри.

Проснат на пода, Артър вдигна пистолета си и стреля. Но нямаше време да се прицели както трябва. Изстрелът попадна в тезгяха.

Паркър вече снишаваше уреда, за да се прицели отново. Адският лъч се насочи към графа, овъглявайки всичко по пътя си.

Елинон се опита да се промъкне зад Паркър. Не биваше да я усети, преди да е успяла да се приближи достатъчно, за да го удари.

— Наистина ли си мислехте, че ще успеете да ме победите? — извика Паркър на Артър.

Той хвана здраво дулото на „Мълнията на Юпитер“ с двете си ръце, за да последва Артър. Машината бе тежка и бавна и явно Паркър трябваше да използва доста физическа сила, за да следва целта си.

Само още няколко метра! Елинон здраво стисна железния прът и го вдигна.

— Ти си луд, а не гений — извика Артър. — Точно като дядо си.

— Ще признаете, че съм гений с последния си дъх, Сейнт Мерин — обеща Паркър.

Елинор се доближи с още една крачка към Паркър и вдигна високо пръта, за да го стовари в главата му. Но в последния момент той усети присъствието ѝ.

Отскочи встрани точно когато тя се канеше да нанесе смъртоносен удар. Железният прът се удари в тежката маса и отскочи с такава сила, че тя го изпусна.

Не успя да удари Паркър, но поне отвлече вниманието му и той остави ужасната машина.

Беше побеснял и блъсна младата жена настрана.

Тя падна на земята. Затвори очи от болка. Чу някакво движение и отново ги отвори. Направи го точно навреме, за да види как Артър напада Паркър.

Двамата мъже се строполиха на земята, чу се глухо тупване. Търкаляха се чак до другия край на лабораторията.

Оставена без надзор, „Мълнията на Юпитер“ се бе успокоила за момента, но смъртоносният лъч продължаваше да блести.

Елинор за първи път виждаше двама мъже да се бият с такава ожесточеност. Нищо не можеше да направи, за да помогне на Сейнт Мерин.

Паркър изведнъж се освободи и се изправи на крака. Грабна железния прът, с който тя се опита да го удари, и го насочи към главата на Артър.

Тя изкрещя.

Графът се хвърли настрана, докато прътът се приближаваше към него. Пресегна се, сграбчи глезена на Паркър и го дръпна с всичка сила.

Той извика от гняв и се опита да освободи крака си и да запази равновесие. Отново вдигна железния прът и се опита да нанесе удар.

Все още легнал на пода, Артър внезапно отпусна хватката си.

Загубил равновесие, Паркър протегна ръка и се опита да се задържи на крака.

— Не! — извика Елинор.

Но вече беше прекалено късно. Тя постави ръка на устата си от ужас. Видя как в опита си да запази равновесие, Паркър застана точно на пътя на смъртоносния лъч светлина.

Той изкрещя веднъж, когато лъчът прониза гърдите му в областта на сърцето.

Всичко свърши ужасяващо бързо. Паркър се строполи на земята като повредена механична играчка. Смъртоносният лъч продължи да танцува по каменната стена точно зад мястото, където бе стоял преди секунди.

Елинор извърна глава, не можеше да гледа ужасната гледка. Стомахът ѝ се сви. Опасяваше се, че ще повърне.

— Елинор! — Артър вече бе на крака и бавно се приближаваше към нея. — Ранена ли си?

— Не. — Тя преглътна с големи усилия. — Той... Сигурно е... — Не смееше да се обърне назад.

Графът мина покрай нея, внимаваше да не го докосне лъчът светлина, и коленичи, за да огледа трупа. Бързо се изправи.

— Да — каза. — Мъртъв е. Трябва да намерим начин да изключим уреда.

— Мисля, че се изключва от кръглата дръжка отгоре.

Странно изръмжаване я прекъсна. В първия момент си помисли, че желязната клетка отново се движи. После с ужас осъзна, че звукът идва от „Мълнията на Юпитер“.

Ръмженето се усили.

— Нещо не е наред — рече Артър.

— Завърти топката.

Той изтича и понечи да завърти топката. Веднага си дръпна ръката.

— Дяволите да го вземат. Гореща е като жив въглен.

Приглушеното ръмжене постепенно се превърна във високо пищене, нещо, което Елинор не бе чувала досега. Червеният лъч, който излизаше от машината, вече не бе така стабилен. Започна да пулсира по странен начин.

— Да се махаме оттук. — Артър бързо отиде до нея.

— Не можем да използваме клетката — предупреди тя. — Паркър каза, че не работи, ако не знаеш как да я отключиш.

— Не клетката, Изгубената река.

Той застана до нея, хвана раменете ѝ и я поведе към криптата в дъното на лабораторията.

Тя не разбираше за какво говори той, но не се възпротиви. Върху тезгяха машината беше станала червена, сякаш беше поставена върху чудовищното огнище на ковачница. Странният пронизителен шум, който издаваше, стана още по-силен.

Не трябваше да си гений, за да се досетиш, че това нещо всеки момент ще избухне.

Тя избяга в криптата заедно с Артър. Ужасната миризма я удари с голяма сила. Графът запали фенера. Качиха се в малка лодка.

— Сега разбирам защо дойде сам — каза тя, като внимаваше да запази равновесие, за да не падне.

— Тази лодка може да побере само двама човека — обясни Артър. Той хвана един прът, за да отблъсне лодката от каменния док. — Помислих си, че може да ми се наложи да я използвам, за да те изведа оттук.

— Това е река — прошепна изумена тя. — Тече точно под центъра на града.

— Наведи се — посъветва я Артър. — Има мостове и други препятствия.

Приглушеният тътен от експлозията дойде няколко минути по-късно. Елинор потръпна цялата, лодката се разклати, но продължи напред по течението.

Последва ужасяващ грохот на падащи камъни. Сякаш всичко това продължи вечно.

След известно време настана изнервяща тишина.

— Мили боже! — прошепна младата жена. — Май цялата лаборатория се срути.

— Да.

Тя погледна назад в тъмнината.

— Смяташ ли, че Паркър наистина е бил вторият Нютон на Англия?

— Както прачичо твърдеше, има само един Нютон.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Два дена по-късно Елинор се срещна с Маргарет и Бенет в библиотеката. Вече се чувстваше по-добре. Беше се възстановила доста бързо от шока от последните събития. За щастие здравото ѝ тяло бе преодоляло всичко, отново се беше успокоила.

Беше време да продължи напред.

С Артър почти не се бяха виждали откакто се върнаха. Предишния ден бе посветен на последиците от експлозията. Интересното бе, че на повърхността нямаше видими белези от мощната експлозия. Изоставеното абатство изглеждаше незасегнато.

Напътствани от Артър, работници намериха входа за тайната стая, в която се намираще желязната клетка. Но шахтата бе затрупана от чакъл и камъни.

Артър и Бенет се бяха качили на малки лодки, за да видят дали входът на криптата все още е отворен и дали може да се мине през него. Но и там се изправиха пред стена от камъни, през която не можеше да се мине. Тайната стая бе напълно унищожена.

Единственото нещо, което тя и Артър направиха заедно, бе да посетят лейди Уилмингтън. Артър ѝ обясни, че ще бъде доста скъпо и по всяка вероятност безполезно да се опитат да открият тялото на Паркър.

— Нека лабораторията да бъде негов гроб — отсъди възрастната жена, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

И днес Артър излезе много рано. Каза, че възнамерява да говори с няколко човека, които имат право да знаят точно какво се е случило, включително госпожа Глентуърт и Роланд Бърнли.

Щом той излезе, Елинор веднага изпрати съобщение на Бенет, молейки го да я посети веднага щом може. Той бе пристигнал час по-късно, но явно нямаше желание да ѝ направи услугата, за която го молеше.

— Сигурна ли си, че искаш да направя това? — попита той.

— Да — отговори Елинон. Трябваше да го направи. Не можеше да се откаже. — С приятелките ми ще ти бъдем много благодарни, ако заложиш вместо нас.

Маргарет се смръщи недоволено.

— Не мога да кажа, че тези твои планове ми харесват, Елинон. Наистина мисля, че първо трябва да го обсъдиш с Артър.

— Не мога. Познавам го много добре. Ще се притесни за репутацията ми. Ако научи за плановете ми, ще ми забрани да ги осъществя.

— Артър може да обвини Бенет, задето е заложил вместо теб и приятелките ти.

Елинон смръщи чело. Не бе помислила за това.

— Не искам да създавам проблеми между теб и Сейнт Мерин, Бенет. Скоро ще станеш член на семейството.

— Не се тревожи за това, Елинон — галантно отвърна Бенет. — Не се боя от гнева на Сейнт Мерин. Опасявам се обаче, че грешиш относно чувствата му към теб.

— Бенет е прав — бързо каза Маргарет. — Артър много те харесва, Елинон. Сигурна съм в това. Знам, че вероятно не е говорил за това с теб, но то е, защото не е свикнал да разкрива чувствата си.

— Не се съмнявам, че има някакви чувства към мен — изрече Елинон, внимателно подбирайки думите си. — Но нашата връзка наистина е като между работодател и служителка, а не като между влюбена двойка.

— В началото може би, но имам чувството, че нещата са се променили — настоя Маргарет.

Определено се бяха променили, но Елинон нямаше намерение да споделя подробностите.

— Нещата между мен и Артър не са се променили съществено — предпазливо каза тя.

— Не съм сигурна в това — упорстваше другата жена. — Не бих се изненадала, ако Артър е решил да ти предложи брак.

Елинон бе готова да избухне в сълзи. Някак си успя да запази гласа си равен и спокоен:

— Не бих искала Артър да се чувства задължен да ми предложи брак само заради последните събития. Ясно ли е?

Маргарет и Бенет се спогледаха.

— Разбирам — рече Маргарет, — но...

— Но ще е несправедливо и нечестно, ако се почувства задължен да ми предложи брак — спокойно каза Елинор. — Знаеш какъв е, когато става дума за чувството му за отговорност и дълг.

Маргарет и Бенет отново се спогледаха, а Бенет направи физиономия.

— Всички знаят, че понякога Артър прекалява с чувството си за дълг — призна Маргарет.

— Точно така.

— Може би си права относно отношението на Сейнт Мерин към дълга и отговорността — започна Бенет. — Но в този случай се опасявам, че има основателна причина да смята, че предложението за женитба е единственото достойно нещо, което може да направи.

Елинор вдигна брадичка.

— Не мога да го приема.

Бенет въздъхна.

— Не искам да те обидя, но след като се представя за годеница на Сейнт Мерин и са те видели да се целуваш с него, никога няма да можеш да се появиш във висшето общество, освен ако не се ожените.

— Бенет е прав — настоя Маргарет.

— Бъдещето ми във висшето общество не ме тревожи — възрази младата жена. — Аз нямам такова. Това беше ясно от началото на тази авантюра. С Артър обсъдихме този въпрос надълго и нашироко, преди да сключим това споразумение.

— Но, Елинор, ти едва не загина заради тази работа — каза Маргарет. — Артър никога не е имал намерение да те излага на опасност.

— Разбира се, че не е искал. — Тя поизправи раменете си. — И именно, защото бях изложена на опасност, се опасявам, че ще се почувства задължен да промени първоначалното ни споразумение и да ми предложи брак. Няма да позволя да изпитва подобно неуместно чувство за дълг.

— Разбирам какво имаш предвид — каза тихо Бенет.

— И въпреки това не смяташ ли, че ще е най-добре първо да говориш с него за планове си?

— Не — решително рече тя. — Мога ли да разчитам на теб да уредиш този въпрос?

Той отново въздъхна.

— Ще направя каквото мога, за да ти помогна.

* * *

В четири часа следобед на следващия ден Артър слезе по стълбите пред клуба си, мина покрай дългата върволица карети и спря пред вратата на една с красив екипаж черни коне.

— Получих съобщението ти, Флеминг — каза той през отворения прозорец. — Какво, по дяволите, говориш? — Чак тогава забеляза, че Маргарет е седнала до Бенет. — Към парка ли сте тръгнали?

— Не — отговори Маргарет. — Дойдохме тук, за да говорим с теб за нещо много важно.

— Точно така. — Бенет отвори вратата. — Ще влезеш ли?

Нещо не беше наред, помисли си Артър. Имаше други планове за следобеда; планове, които включваха Елинор. Но Бенет и Маргарет очевидно бяха доста притеснени. Най-добре ще е да разбере какво става. От собствен опит знаеше, че проблемите се решават по-лесно още в самото начало.

Примирил се, че ще отложи плановете си, той се качи в каретата и седна на свободното място.

— Много добре, какъв е проблемът?

— Става дума за Елинор — без заобиколки каза Маргарет. — В момента си приготвя багажа. Опасявам се, че смята да напусне къщата, преди да си се прибрал.

Артър усети ледена буца в стомаха си. Елинор си тръгваше! Изведнъж си представи голямата къща на Рейн стрийт без енергичното ѝ присъствие. Мрачните сенки, които бяха изчезнали като с магическа пръчка през последните дни, щяха да се върнат в мига, в който тя прекрачеше прага на къщата и си отидеше.

— С Елинор имаме делово споразумение — заяви той. Надяваше се гласът му да прозвучи спокойно. — Тя няма да си тръгне, докато не уредим някои неща.

— Спомена, че работата със заплатата ѝ и бонусът могат да бъдат уредени от твоя доверен човек — рече Маргарет.

„По дяволите!“ — помисли си той. Елинор не просто прекратяваше деловите им отношения, тя бягаше от него.

* * *

Елинор сложи последната рокля в куфара и бавно го затвори.

Имаше чувството, че затвори капака на ковчег.

Ужасното чувство на загуба се засилваше. Трябваше да се махне оттук, преди да се е превърнала в локва сълзи, помисли си тя.

Чу приглушения тропот на карета, която спира на улицата. Файтонът под наем, който бе заповядала на Нед да поръча, вече бе тук. Чу, че някой отваря входната врата и бързо я затваря. Сигурно Нед бе излязъл да каже на кочияша, че тя ще слезе след няколко минути. Бавно се завъртя и за последен път огледа спалнята, казвайки си, че не би искала да забрави тук някоя своя вещ. Но погледът ѝ попадна на идеално оправеното легло.

В момента можеше да мисли само за прекрасната страстна нощ с Артър. Знаеше, че ще носи този спомен в сърцето си, докато е жива.

Тя долови мъжки стъпки пред вратата. Сигурно Нед идваше да вземе куфара ѝ и да го свали в чакащия файтон под наем.

Очите ѝ се навлажниха. Тя взе една кърпичка. Не биваше да плаче. Все още не. Ако я видят да си тръгва разплакана, Нед, Сали и останалите от прислугата щяха да се притеснят.

На вратата се почука само веднъж.

— Влез — извика тя. Бързо бършеше сълзите си.

Вратата се отвори. Тя се обърна към този, който стоеше там.

— Отиваш ли някъде? — попита тихо Артър.

Младата жена не беше в състояние да помръдне. Той стоеше на вратата, лицето му бе сериозно и мрачно, погледът му бе по-опасен от всякога. Устните ѝ пресъхнаха.

— Какво правиш тук? — прошепна тя.

— Аз живея тук, спомняш ли си?

Тя се изчерви.

— Прибра се по-рано.

— Бях принуден да отложам срещите си за днес, когато разбрах, че се каниш да избягаш.

Елинор въздъхна.

— Маргарет и Бенет ли ти казаха?

— Казаха ми, че си стягаш багажа и се готвиш да си тръгнеш, без да оставиш бележка. — Той скръсти ръце. — А аз си мисля, че трябва да обсъдим някои неща.

— Помислих си, че ще е най-добре и за двамата ни да приключим всичко чрез доверения ти човек.

— Довереният ми човек е компетентен по много въпроси, но се съмнявам, че има опит в предложенията за брак.

Тя остана с отворени уста.

— Боже господи! — Вече не можеше да сдържа сълзите си. — Боже господи, точно от това се страхувах.

— Явно бъркам някъде, когато става дума за личния ми живот — каза Артър тъжно и уморено. — Годениците ми все бягат от мен.

— Моля? — Тя го погледна. — Как можа да си помислиш, че бягам от теб? Не съм страхлива, знаеш го много добре.

— Знам, че не си Джулиана. — Той влезе в стаята и затвори вратата зад себе си. Хвърли поглед на затворения куфар. — Но изглежда се каниш да избягаш от мен.

Тя подсмръкна, стисна кърпичката и скръсти ръце.

— Знаеш, че ситуацията сега е различна.

— Колкото и странно да звучи, от моя гледна точка нищо не се е променило.

— О, за бога, това е направо нелепо!

— Нима? — Той застана до нея. — Веднъж ми каза, че според теб от мен ще излезе добър съпруг. Сериозно ли го мислеше?

— Разбира се, че го мислех сериозно. — Тя разтвори ръце и размаха смачканата кърпичка. — Но на някоя друга жена, на жена, която обичаш.

— Ти си жената, която обичам. Ще се омъжиш ли за мен?

Времето сякаш спря.

— Ти ме обичаш? — повтори тя. — Артър, сериозно ли говориш?

— Някога казвал ли съм нещо, което не мисля сериозно?

— Ами не, само че... — Тя присви очи. — Артър, сигурен ли си, че не ми предлагаш брак само защото смяташ, че така е редно?

— Ако си спомняш, скъпа моя, последния път, когато се оказах уловен в капана на годеж, който не искам, показах, че съм напълно способен да се отърва от него.

— О! Да. Да, така е. — Тя смръщи чело. — Но сега е различно. Не искам да се чувстваш задължен да се ожениш за мен само защото бяхме интимни. — Тя замълча. — Тук и долу в библиотеката.

— Ще ти издам една малка тайна. — Той застана до нея. — И двата пъти правих любов с теб, защото вече бях решил, че искам да се ожена за теб.

Тя бе толкова стъписана, че не можеше да даде адекватен отговор. Тя преглътна.

— Наистина ли?

— Пожелах те още в мига, в който нахлу в офиса на агенция „Гудхю и Уилис“. Още тогава разбрах, че си жената, която съм чакал цял живот.

— Така ли?

— Любов моя, позволи ми да ти напомня, че съм известен със своята интуиция, когато става дума за инвестиции. Погледнах те и разбрах, че ти ще си най-добрата инвестиция, която бих могъл да направя.

— О, Артър, това е най-романтичното нещо, което някой ми е казвал.

— Благодаря ти. И аз съм доволен от себе си. Репетирах го в каретата, докато пътувах насам.

— Но знаеш, че мъж с твоята благородническа титла и богатство се очаква да се ожени за дебютантка. За момиче с отлични връзки в обществото и голямо наследство.

— Позволи ми да ти напомня, че ме смятат за ексцентрик. Обществото ще бъде ужасно разочаровано, ако не се ожена за точно толкова странна жена като теб.

— Не знам какво да кажа.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Кажи ми дали смяташ, че е възможно да ме обикнеш достатъчно, за да се омъжиш за мен.

Изпълни я сладко чувство на радост и задоволство. Тя го прегърна през врата.

— Толкова отчаяно съм влюбена в теб, че когато си приготвих багажа, мислех, че сърцето ми ще се пръсне.

— Сигурна ли си?

— Абсолютно. — Тя докосна лицето му с върховете на пръстите си. — И както знаеш, аз съм решителна жена.

Той се засмя и я прегърна.

— В това отношение наистина много си приличаме. Нищо чудно, че толкова хлътнах по теб.

Тя осъзна, че я води към леглото.

— Боже господи, прислугата, Артър. Нед всеки момент ще дойде да вземе кувара ми, наетият файтон ме чака.

— Никой няма да ни безпокои. — Той я настани на леглото и свали палтото си. — Отпратих файтона и освободих прислугата, когато се прибрах преди няколко минути. Наредих никой да не се връща тук в рамките на два часа.

Тя бавно се усмихна.

— Наистина ли си го направил? Толкова ли си бил сигурен в себе си?

— Не, бях отчаян. — Той седна на леглото и свали ботушите си. — Знаех, че ако не успея да те убедя да се омъжиш за мен, използвайки логика, единственото, което ми остава, е да правя любов с теб, докато вече не можеш да мислиш ясно.

— Каква умна идея. Това е едно от нещата, които обичам у теб, Артър. Не съм срещала мъж, който толкова умело да съчетава логиката и страстта.

Той отново се засмя.

Когато дойде при нея, тя протегна ръце и го прегърна. Той я съблече почти толкова бързо, колкото бе съблякъл и своите дрехи.

Легна по гръб и я дръпна върху гърдите си. Тя хвана лицето му в ръце и го целуна с такава страст, че той изстена. Усети го, притиснат към бедрото ѝ, натежал и твърд от желание.

Той плъзна ръка около кръста ѝ, смъкна я към ханша и очерта цепнатината. Пръстите му хлътнаха малко по-надолу на мястото, където вече беше влажна и толкова възбудена, че чак изпитваше болка от желание.

Тя целуна шията му, а после гърдите, дразнейки и възбуждайки го. После се плъзна по-надолу и го докосна с език. Искаше да му

достави същото удоволствие, което той ѝ бе доставил. Той въздъхна и стисна косата ѝ.

— Достатъчно — изстена той.

След това я повдигна и я постави така, че тя го възседна. Той я погали, гледайки я в очите.

Долната част на тялото ѝ се стегна при докосването му. Тя се погали в ръката му.

А когато си мислеше, че няма да може да понесе повече тази прекрасна възбуда, той я хвана и влезе дълбоко в нея.

Тя изстена и издаде сподавен вик докато я заливаха вълни от удоволствие.

Заедно потънаха в искрящ водовъртеж.

* * *

Реалността се върна много по-късно. Тя порази Елинор с такава сила, че тя скочи като ужилена.

„Залогът!“ — помисли си тя. Бе изпаднала в паника.

— Извинявам се много, трябва да ставам. Веднага. — Опита се да се освободи от прегръдката и краката на Артър. — Моля те, пусни ме да стана. Трябва да се облека.

— Не е необходимо. — Той склучи ръце около кръста ѝ и лениво я бутна по гръб на леглото. — Къщата ще е празна поне още час.

— Не разбираш. Не мога да се омъжа за теб, докато не намеря господин Флеминг, преди... Няма значение, много е сложно, а аз нямам време да ти обяснявам.

— Със сигурност няма да постъпиш толкова жестоко и да ме зарежеш, след като отново ме съблазни.

— Не става дума за това. Артър, чуй ме, може да се случи нещо направо ужасно. Казах на Флеминг да направи залог от мен и няколко мои приятелки.

— Да. — Той я погледна строго. — Чух за плана ти. Знаеш какво е мнението ми по този въпрос. Напомни ми да проведе дълъг разговор с теб за рисковете от играта на комар и залаганията.

Тя престана да се опитва да стане.

— Знаеш за залаганията?

— Да. Не мога да ти опиша колко бях шокиран, когато разбрах, че мога да се оженя за комарджийка.

Тя не обърна внимание на думите му.

— Значи разбираш защо трябва да попреча на господин Флеминг да направи залога.

— Успокой се, скъпа моя. — Той я дръпна и тя отново легна на гърдите му. — Прекалено късно е.

— О, не. — Тя положи чело на гърдите му. — С приятелките ми няма да можем да покрием загубите.

— Ако се наложи да ги компенсирате, ще ти позволя да заемеш парите от мен. Приеми го като сватбен подарък.

— Нямам друг избор, освен да се възползвам от твоята щедрост. Вината е моя. Аз убедих приятелките си, че печалбата ни е сигурна. Толкова е унижително. Съжалявам, че те накарах да се почувстваш неудобно, Артър.

— Ммм. Е, както казах, Бенет вече е заложил, точно както си го помолила. Но по мой съвет той промени малко сумата.

Тя внезапно вдигна глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Освен това, той се съгласи да покани още няколко човека да се присъединят към малката ви групичка дръзки комарджийки.

— Мили боже!

— Както стоят нещата сега — рече Артър, — ти и твоите приятелки заедно с Роланд Бърнли, Маргарет и Бенет ще спечелите цяло състояние, ако се съгласиш да се омъжиш за мен по специално разрешение за брак, без да се обявяват предварително в църквата имената на младоженците до края на седмицата.

Тя се разкъсваше между желанието да се засмее от щастие и удивлението.

— На това е заложил днес Флеминг, така ли?

— Да. — Той прокара ръце през косата ѝ. — Колко мислиш, че ще е печалбата?

Тя усети, че любовта ѝ към него изпълва цялото ѝ същество.

— Мисля, че печалбата от залога е сигурна.

— Радвам се да го чуя. — Той я дари с една от редките си, чувствени усмивки. — Защото и аз се включих в малкия ти инвестиционен план.

— Участваш в моето залагане? — Тя се засмя радостно. — Не мога да повярвам! Толкова ли беше сигурен в себе си?

— Не — стана сериозен. — Но прецених, че ако загубя това залагане, нищо друго няма да има значение, най-малко парите.

— О, Артър, толкова много те обичам!

Той я целуна, дълго и страстно, запечатвайки обещание за любов за цял живот.

ЕПИЛОГ

Една година по-късно...

— Онова, което не бива да забравяте, когато обмисляте дадена финансова инвестиция, е, че трябва да можете да прозрете под повърхността. — Артър се облегна на стола и погледна малката си аудитория. — Задавайте въпросите, които другите са пропуснали да зададат. Водете си бележки. Помислете и за нещата, които биха могли да се объркат, както и за онова, което се надявате да се получи добре. Ясно ли е?

Близнаците започнаха да му гукат от люлките си. Малкият Дейвид го гледаше внимателно, очевидно очарован от лекцията. Сестричката му Агата обаче изглежда се интересуваше повече от дрънкалната си, но Артър знаеше, че поглъща всяка подробност. И тя като майка си можеше да върши две неща едновременно.

Той се усмихна и на двамата. Нямахше никакво съмнение, че е баща на най-интелигентните и прекрасни деца на света.

Вече бе дошла пролетта. През прозореца влизаше топло пролетно слънце. Бе се раззеленило и цветята в градината бяха цъфнали. Бе довел Елинон тук малко след като се ожениха.

Лондон ставаше за посещения, но и двамата не обичаха да прекарват дълго време сред висшето общество. Във всеки случай въздухът тук бе далеч по-чист и здравословен за децата.

— Парите не са най-важното нещо на света — продължи Артър, — но и без тях не може.

Вратата на библиотеката се отвори. Елинон, свежа в розовата си рокля, влезе в стаята. Тя държеше дневника си в ръка.

— Особено в този дом — сухо добави Артър. — Защото майка ви е способна да похарчи купища пари за благотворителните си каузи.

Елинон повдигна вежди, докато се приближаваше към него.

— Какви глупости говориш на децата?

— Давам им безценни финансови съвети. — Той стана и я целуна, когато тя се спря до него. После погледна притеснено

дневника ѝ.

— Не ми казвай, нека отгатна. Трябват ти още средства за новото сиропиталище, прав ли съм?

Тя го дари с една от онези свои очарователни усмивки, които стопляха душата му, и се наведе над люлките, за да си поиграе с децата.

— Сградата е почти готова — каза тя. — Просто имам нужда от още малко средства за градините.

— Доколкото си спомням, градините бяха включени в първоначалния бюджет.

— Да, но искам да ги разширя. И двамата се съгласихме, че децата се нуждаят от приятно, красиво място, където да играят. Важно е да дишат чист въздух и да тичат на воля.

Беше си избрал съпруга с много таланти, помисли си той. Под нейно ръководство всичко в живота му, децата, самият той, новите ѝ благотворителни начинания и многобройните им имения процъфтяваха.

— Права си, сладка моя — рече той. — Децата от сиропиталището ще имат нужда от градини.

— Знаех си, че ще ме разбереш. — Тя се поизправи, отвори дневника си и бързо си отбеляза нещо. — Още днес ще пиша на архитекта, че може да действа.

Той се засмя. Много нежно и внимателно взе дневника от ръцете ѝ и го сложи на бюрото.

— Веднъж ме попита какво правя, за да се чувствам щастлив — рече той. — Тогава не ти отговорих, защото не можех. Не знаех отговора, нали разбираш? Сега вече знам и мога да ти отговоря.

Тя се усмихна, любовта ѝ грееше като пролетното сутрешно слънце.

— И какъв е отговорът ти?

Той я привлече в обятията си.

— Любовта ми към теб ме прави най-щастливия мъж на света.

— О, скъпи Артър — прошепна тя. Сърцето ѝ бе преизпълнено с радост и щастие. Сключи ръце около врата му. — Веднъж ти казах, че от теб ще излезе прекрасен съпруг, нали? Трябва да си признаеш, че съм била права.

Той щеше да се засмее, но предпочете да я целуне.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.